Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S6 – Ultimul Cuvânt Al Lui Rocambole – Vol. 4 – O DRAMĂ ÎN INDIA
(Un Drame dans l'Inde)
Roman în două părţi

Partea întâi.

H. Rugul văduvei (Le Bucher de la Veuve)

Capitolul I

„Se făcuse seară.

După vântul arzător care sufla de la munte, urma vântul mai răcoros ce venea de la mare.

Soarele dispăruse de pe acel cer senin ce acoperea India, şi câteva capete de oameni se ridicară din iarbă.

Ora de odihnă se terminase înainte de apusul soarelui, şi indianul se ridica spre a respira liber, după ce dormise toată ziua.

La porţile Calcuttei, între câmpie şi această parte a oraşului, numit oraşul negru, patru ofiţeri englezi, întruniţi într-o casă de bambus, beau ceai şi discutau în jurul mesei de wist.

— Domnilor, zise deodată cel mai tânăr, care era locotenent în primul regiment de cipaye, aţi văzut azi de dimineaţă când ne întorceam de la câmp cortegiul văduvei?

— Ce cortegiu? Întrebă unul din ceilalţi.

— Cortegiul funebru al văduvei rajahului Nijid-Kuran.

— Nu, n-am văzut nimic.

— Văduva a murit, deci? Întrebă cel mai în vârstă dintre cei patru ofiţeri.

— Nu încă…

— Atunci de ce această sintagmă cortegiu funebru?

Cel mai tânăr care se numea sir Jack Blackveld nu se putu opri să nu surâdă.

— După cum se vede, scumpul meu Harris, zise el, ai sosit din Europa abia de opt zile, şi nu cunoşti încă India noastră mult iubită.

— Mult iubită fie, dar foarte călduroasă, reluă căpitanul Harris surâzând.

Sir Jack, care era lângă dânsul, reluă:

— Te obişnuieşti cu căldura, tot ca şi cu ceaţa. Sunt cu toate acestea născut la Londra, pe lângă biserica Sf. Paul, şi pergamentele mele mă ridică până la regele Wilhelm Normandul, sunt deci un englez curat, dar vă mărturisesc că aş schimba bucuros garnizoana mea din Calcutta pentru una din cazărmile Londrei.

— Dă-mi un pahar de ceai, Jack, zise căpitanul Harris. Acum spune-ne cine e această văduvă.

— E o indiancă de şaisprezece ani – o văduvă foarte fragedă în Anglia, dar aici, în India, deja o femeie bătrână.

— Prea bine. Am citit aceste lucruri prin cărţi. E frumoasă?

— Da.

— Şi e văduvă?

— A rajahului Nijid-Kuran, un mic prinţ din munţi care n-a vrut să se supună Angliei. Mai sunt încă mulţi prinţi din aceştia.

— Dar să ştii, zise sir Jack, surâzând, Anglia nu se grăbeşte; ea se mulţumeşte să le ofere din când în când câte o luptă neînsemnată sau le expediază opiu în mare cantitate, ceea ce e o armă tot aşa de ucigătoare ca şi tunul.

— În fine, zise căpitanul Harris, acest rajah a murit.

— Acum o lună. Aseară văduva sa, însoţită de o suită numeroasă, a sosit la porţile oraşului. Ei au stat toată noaptea în câmp şi în tot acest timp s-a auzit muzica funebră a indienilor. Azi de dimineaţă ea s-a urcat pe cal şi şi-a făcut intrarea solemnă în Calcutta.

— Ce caută?

— Ea vine să moară aici.

— Ah! E adevărat, zise căpitanul, uitasem că văduva unui indian trebuie să fie arsă pe rug.

— Da.

— Dar de ce vine dânsa ca să fie arsă la Calcutta?

— Fiindcă rajahul Nijid-Kuran, soţul ei, aparţine uneia din cele mai mari familii din India şi oraşul Calcutta e leagănul acestei familii.

— Sărmana femeie! Zise unul din ceilalţi doi ofiţeri, ea poate n-are chef deloc să moară.

— Eu am văzut-o când trecea pe sub ferestrele mele, reluă sir Jack. Era foarte palidă şi avea lacrimi în ochi. Dar chiar dacă are sau nu chef, va trebui să urce pe rug. Altfel va fi aşezată cu forţa.

— De cine?

— Părinţii şi servitorii defunctului.

— Asta e oribil! Murmură căpitanul Harris; dar, în fine, Calcutta e un oraş englez?

— Fără îndoială.

— Şi autoritatea engleză… ar putea foarte bine…

— Se vede că soseşti din Europa, scumpul meu Harris. Mai ales viceregele Indiei nu se amestecă deloc în afacerile religioase ale indienilor.

— Fie.

— Apoi, ştiu sigur, este că văduva rajahului vine să moară la Calcutta; dar ce nu ştiu şi nici poliţia nu ştie niciodată, sunt ziua, locul şi ora acestei sinistre execuţii. Victima va fi plimbată în triumf prin acest oraş imens care se numeşte Calcutta. Asta va dura o zi sau două, poate trei; apoi totul va dispare. Ce vor deveni victima şi călăul? Nimeni nu va şti timp de mai multe zile; până în momentul când se vor găsi, în vreun cartier indigen izolat, resturile vreunui rug.

— Oh! Zise căpitanul Harris, dacă aş fi viceregele Indiei…

— Ce ai face?

— Aş putea să împiedic asemenea atrocităţi.

Sir Jack dădu din umeri; dar n-avu timp să comenteze acest semn prin cuvinte, căci sosirea unui nou personaj atrase atenţia tuturor.

Un cal se oprise la uşa pavilionului şi un ofiţer plin de praf, după ce descălecă, intră repede în odaia unde cei patru ofiţeri jucau wist.

— Iată, strigă Jack, maiorul!

— Chiar eu, zise ofiţerul cu o voce mişcată.

— Cât eşti de palid, sir Edward, reluă Jack.

— Am făcut cincizeci de leghe călare fără să mă opresc, zise maiorul.

Şi căzu zdrobit de oboseală pe un scaun.

— Domnilor, zise sir Jack, vi-l prezint pe gentilomul cel mai excentric din Regatul Unit, pe maiorul sir Edward Linton.

Şi după prezentări, sir Jack reluă:

— Pari zăpăcit, sir Edward?

— Am nevoie de patru oameni hotărâţi, răspunse maiorul.

— Suntem gata, zise sir Jack. Spune-ne maiorule, despre ce e vorba?

Capitolul II.

Personajul a cărui sosire neaşteptată produsese o oarecare senzaţie printre cei patru ofiţeri, maiorul sir Edward Linton, într-un cuvânt, era un om de aproape douăzeci şi opt de ani.

El era mai mult scund decât înalt; avea tenul bronzat, părul negru şi avea mai mult aer oriental decât englez.

Sir Edward datora avansarea sa rapidă celor două sau trei vitejii strălucite săvârşite în timpul ultimelor campanii şi, poate chiar şi cunoaşterii perfecte a limbii indiene care-i permisese să înfăptuiască adevărate acte de vitejie în diferite misiuni, ca de exemplu se deghiza ca indian şi se ducea să trăiască timp de mai multe săptămâni în mijlocul

unui popor revoltat împotriva autorităţilor engleze, care popor îl lua drept frate şi-i încredinţa secretele sale.

Acest ultim merit era o distracţie apreciată printre ofiţerii armatei engleze.

Unii găseau purtarea maiorului ca foarte curajoasă, deoarece îşi risca viaţa.

Alţii nu ezitau să spună că asta însemna a fi spion; şi deci maiorul avea duşmanii şi adoratorii săi.

Dar toţi erau de acord în a recunoaşte că maiorul era un om de mare curaj.

Deci maiorul era în prada unei mari emoţii, căci nu putea să se stăpânească, el, care de obicei avea o faţă cu totul nepăsătoare.

— Ce ţi s-a întâmplat deci, sir Edward? Întrebă sir Jack pentru a doua oară.

Gentilomul îşi recapătă puţin sângele său rece şi zise:

— Domnilor, după cum v-am spus, am făcut călare cincizeci şi două de ore prin păduri, şi am ucis patru cai.

— De unde veneai?

— Din munţii care compun micul regat al lui Nijid-Kuran.

— A cărui văduvă a venit să fie arsă pe rug la Calcutta? Observă căpitanul Harris.

— Da, răspunse sir Edward, şi din cauza văduvei am făcut această rapidă şi lungă călătorie.

Aceste cuvinte erau de natură să aţâţe curiozitatea celor patru ofiţeri.

Sir Edward reluă:

— Ştiţi cum a murit Nijid-Kuran?

— Nu, zise sir Jack.

— Nijid, la vânătoare, a căzut pe o lance otrăvită de care ei se servesc mai cu folos decât cum ne servim noi de puşcă contra tigrului. Rana a fost mortală. Nijid a murit în câteva ore.

— Fără să se supună englezilor? Întrebă sir Jack.

— După cum nu se va supune nici succesorul, fratele său Osmany.

— Ah! Noul rajah se numeşte Osmany.

— Da.

— Dar, spune-ne, sir Edward, zise căpitanul Harris, ce legătură este între călătoria dumitale pripită şi frumoasa văduvă a lui Nijid?

— Veţi vedea. Eram în misiune pe lângă Nijid.

— Bine!

— Viceregele mă însărcinase să-i fac nişte propuneri care îi garantau independenţa lui de suveran şi îl făceau aliatul Angliei.

— Da, zise sir Jack râzând, întotdeauna astfel începe negocierile nobila Anglie. Apoi?

— Desigur, nu m-aş fi prezentat la curtea lui Nijid în hainele mele de european. Îmbrăcat în costum de indian, vorbind limba de pe ţărmurile Gangelui, m-am dat drept un indian din Benares. Numai Nijid şi fratele său Osmany cunoşteau naţionalitatea mea. Nijid nu primise propunerile mele, dar nici nu le respinsese, când moartea l-a surprins. Atunci prinţul Osmany, proclamat rajah, mi-a dat audienţă şi mi-a spus:

— Refuz propunerile Angliei, dar consimt să nu ridic niciodată armele contra ei, dacă puteţi să-mi faceţi un serviciu.”

— Care? L-am întrebat eu.”

— Ai văzut-o pe soţia fratelui meu?”

— Da.”

— Ea e condamnată conform legilor noastre să fie arsă pe rug în onoarea memoriei soţului ei.”

— Ştiu.”

— Anglia să o salveze, şi devin amicul ei.”

— Ah! Îl întrerupse căpitanul Harris, încep să înţeleg.”

Sir Edward continuă:

— Când prinţul Osmany mi-a făcut această destăinuire, văduva lui Nijid, frumoasa Kali-Nana, un cuvânt indian care înseamnă perla cea bună, plecase deja la Calcutta cu o numeroasă escortă de prieteni şi rude. N-avem deci nici un

minut de pierdut. I-am făgăduit prinţului că Anglia o va salva pe Kali-Nana, şi am venit în goana calului.

— Şi ca s-o salvezi pe frumoasa indiană, ai nevoie de patru oameni hotărâţi?

— Da.

— Pentru ce patru?

— Fiindcă am un plan de acţiune.

— Să vedem! Zise sir Jack.

— Dar mai întâi, domnilor, zise sir Edward, pot conta pe dumneavoastră?

— Desigur, răspunseră cei patru ofiţeri.

— Atunci, ascultaţi.

Sir Edward îşi turnă o nouă ceaşcă de ceai şi se exprimă astfel:

Capitolul III

— Domnilor, zise maiorul sir Edward Linton. Ştiţi, vorbesc limba indiană la perfecţie, încât chiar indienii se înşeală. Cu toate că sunt născut la Liverpool şi sunt englez, am venit în India aşa de tânăr încât m-am putut obişnui cu moravurile indienilor şi cu obiceiurile indigenilor. Doi ani de captivitate la regele Lehorului şi fizicul meu au făcut restul. Când dezbrac uniforma engleză, devin îndată un indian curat.

— Ştiu asta, sir Edward, zise sir Jack.

Maiorul reluă:

— Colind deci toată India, călare, pe jos, sau pe elefant; intru în pagodă şi în moschee, după nevoie; mă dau drept un locuitor din Delhi, un negustor de opiu, ca un bogat proprietar din valea Kachmirului. Şi niciodată nimeni, văzându-mă, nu m-a bănuit că pot fi englez.

— Ştiu şi asta, sir Edward, zise tânărul ofiţer.

— Iertaţi-mă, zise maiorul, dacă intru în aceste amănunte, dar ele sunt necesare, pentru ca să pricepi planul pe care l-am conceput şi combinat cu prinţul Osmany.

— Să vedem.

— Frumoasa Kali-Nana a sosit deci la Calcutta, ieri seară.

— Mă rog, observă sir Jack, ieri seară, dânsa şi cortegiul ei au stat în câmpie şi n-au intrat în oraş decât astăzi de dimineaţă.

— Fie. Deci astăzi toată ziua ea a fost plimbată în triumf din pagodă în pagodă, din oraşul alb în oraşul negru. Astă seară ea va dormi într-unui din acele hanuri numite „schultry”. Mâine va începe plimbarea triumfală. Apoi, când se va face seară, cu toată supravegherea poliţiei engleze, călăii şi victima vor dispare. Unde vor petrece ei noaptea? În ce loc izolat, în împrejurimile oraşului, pe marginea mării sau în câmpie, se va înălţa sinistrul rug? Mister. Mister pentru toţi, în afară de mine.

— Cum asta, sir Edward?

— Fiindcă, mâine de dimineaţă deghizat în indian, mă voi amesteca în cortegiul funebru.

— Bine.

— Voi fi bine primit, căci am fost văzut la curtea defunctului rajah, care mă trata cu condescendenţă, şi din acel moment nu o voi mai părăsi pe sărmana văduvă. Seara, voi face parte din lagărul lor misterios. În cursul nopţii voi ajuta la ridicarea rugului. Atunci, domnilor, fiindcă mi-aţi oferit serviciile dumneavoastră, voi avea nevoie de dumneavoastră.

Cei patru ofiţeri îl ascultau pe sir Edward cu atenţie, plini de curiozitate.

El reluă:

— În noaptea care precede execuţia, căci de obicei rugul se aprinde când se face ziuă, nenorocita femeie, care trebuie să fie arsă, e lăsată singură într-un cort împreună cu bijuteriile ei, pe care le aranjează bucată cu bucată, în rug, unde apoi se va arunca şi dânsa. În timpul acestei nopţi supreme, nişte muzicanţi înconjoară cortul şi cântă diferite cântece ciudate spre a determina exaltarea începută asupra victimei, prin acea preumblare triumfală de două

zile. Adesea se întâmplă ca sărmana femeie, în ultima ei oră, să-şi piardă cu totul raţiunea şi graiul. Pe asta mă bazez.

— Cum asta?

— Voi avea grijă să vă înştiinţez în cursul serii. Prin ce mijloc nu pot şti, încă. Pe la miezul nopţii, vă veţi apropria de lagărul indian. Cea mai mare parte dintre dânşii vor fi beţi de dansurile funebre, băutură şi opiu. Chiar muzicanţii vor fi cuprinşi de acest delir. Dar vor fi patru oameni dintre dânşii care nu vor fi nici beţi, nici adormiţi. Aceştia sunt fraţii victimei. Plecând, ei au jurat să ţină post până în momentul când sora lor se va urca pe rug. Cu aceşti patru oameni veţi avea de lucru.

— Când o vom răpi pe frumoasa Kali-Nana?

— Da… care, desigur, va opune o rezistenţă, în afară de cazul când va fi cuprinsă deja de spaima morţii. În acest caz o vom găsi pradă a unei mari toropeli.

— Dar, în fine, zise căpitanul Harris, trebuie să ne batem cu sabia şi cu pistolul?

— Poate…

— Şi oricât de beţi vor fi ceilalţi vor sări în ajutorul fraţilor văduvei Kali-Nana.

Sir Edward surâse.

— Pentru asta, domnilor, adăugă el, v-am spus că am nevoie de patru oameni hotărâţi. De altfel, patru englezi valorează cel puţin cât zece indieni.

— Mă prind că valorează cât douăzeci, zise cu mândrie sir Jack.

— Dar, zise unul din ceilalţi ofiţeri, acest prinţ Osmany, noul rajah, este deci un om civilizat.

— Mai mult decât fratele său. Şi a priceput cât era de revoltător pentru umanitate acest obicei barbar ca soţia să nu supravieţuiască soţului ei. El avea şi motiv pentru asta.

— Adevărat?

— Da, zise maiorul surâzând, în chip misterios.

— Care sunt aceste motive?

— El e îndrăgostit de Kali-Nana.

— Văduva fratelui său?

— Ce ne pasă! Dacă o salvez, rajahul va fi amicul meu şi al dumneavoastră domnilor.

— Bine, zise sir Jack, dar un lucru mi se pare greu, sir Edward.

— Care?

— Cred că vom reuşi să o salvăm pe frumoasa indiană.

— Sper.

— Dar ce va face noul rajah, căci indienii, când ea va fi lângă dânsul, o vor recunoaşte.

— Toate acestea sunt prevăzute, răspunse sir Edward.

— Ah!

— Kali-Nana are o soră care-i seamănă ca două picături de apă. Amândouă sunt fetele unui bogat negustor de opinci din Chandernagor. Blonda soră a brunei Kali-Nana e logodită cu prinţul Osmany. Prinţul trebuie să se ducă s-o ia cu dânsul la începutul lunii.

— Ei bine!

— Ei bine! Negustorul de opinci şi cealaltă fată a lui s-au înţeles cu prinţul Osmany. Pe Kali-Nana, după ce o vom răpi, o vom conduce la Chandernagor.

— Bine.

— Un medic indian, care posedă între alte secrete minunate şi pe acel de a face blond un păr negru, o va metamorfoza pe Kali-Nana.

— Oh! Pricep, zise sir Jack, Kali-Nana va lua rolul surorii sale.

— Da, domnilor, răspunse maiorul.

Şi sculându-se el adăugă:

— Pe mâine!

Capitolul IV

— Unde te duci, sir Edward? Întrebă tânărul ofiţer de cipaye.

— Mă duc să mă amestec în cortegiul văduvei Kali-Nana.

— Ah! E adevărat!

— Şi pentru asta, zise sir Edward, îmi voi părăsi hainele englezeşti în favoarea turbanului indian.

— Prea bine, zise căpitanul Harris, dar unde ne vom revedea mâine?

— Adineauri nu ştiam; dar mi-a venit o idee, spuse maiorul.

— Să vedem?

— Cortegiul funebru, după ce va ocoli acea parte a Calcuttei numită oraşul negru, îşi va încheia procesiunea sa solemnă în pagoda care se află în oraşul alb, adică în cartierul european. Această pagodă, ce există de mai multe secole, e venerată în mod deosebit de indieni; ei se roagă de preferinţă aici, în ajunul vreunui act solemn sau important. Sunt convins, adăugă maiorul, că sărmana văduvă va trece pe acolo.

— Atunci ne dai acolo întâlnire?

— Unul din dumneavoastră va sta în preajma pagodei începând de mâine şi va aştepta sosirea cortegiului.

— Voi veni eu, zise sir Jack.

— Prea bine, reluă maiorul. Nu ştiu dacă mă vei recunoaşte, căci voi semăna cu un adevărat indian. Dar după ce cortegiul va ieşi din pagodă să intri înăuntru.

— Apoi?

— Se află într-un colţ o statuie colosală a zeului Siva. Vei găsi la picioarele acestei statui un bob de porumb pe care îl vei lua. În acest bob se va afla un bileţel, care va conţine câteva cuvinte scrise cu creionul.

Pronunţând ultimele cuvinte, sir Edward Linton strânse mâna tovarăşilor săi de arme şi îi părăsi.

Un sclav îi ţinea calul la uşa pavilionului.

Sir Edward încălecă, porni în galop, şi după câteva minute intră în Calcutta.

Chipul său, având o pânză mare, îi acoperea pe trei sferturi faţa, după moda adoptată de europeni pentru soarele arzător al Indiei.

El străbătu deci oraşul negru fără să atragă atenţia populaţiei indigene, care forfotea aici; apoi ajunse în oraşul alb şi se opri în faţa unei case frumoase înconjurată de o grădină.

Numai ce dădu un ordin şi poarta se deschise.

Doi servitori negri alergară foarte respectuoşi.

În India ofiţerii au un salariu foarte mare şi leafa unui maior e de o sută de mii de lire pe an. În plus, maiorul era un om bogat.

Această avere, care-i permitea să trăiască la Calcutta, într-un mare lux, era moştenită sau avea vreo origine misterioasă.

Unii spuneau da, iar alţii nu.

Maiorul nu se bucura în armata engleză de o prea bună reputaţie.

Se pretindea că dăduse secretele Companiei Indiilor unui prinţ indian, care era amicul său şi avea mare încredere într-însul, şi că din această primă trădare câştigase foarte mulţi bani.

Dar sub cerul arzător pasiunile europenilor se transformă în nepăsare şi fiecare caută să trăiască cât se poate mai liniştit, fără să se intereseze de vecin.

Dacă maiorul avea inamicii săi, în schimb avea şi prieteni care împrumutau de la dânsul bani, aşa cum era sir Jack, şi aceştia vorbeau de dânsul cu admiraţie şi respect.

Maiorul descălecă şi traversă o sală de marmură în care se afla o fântână; apoi trecu prin două sau trei saloane luxoase, mobilate după moda europeană, şi pătrunse, în fine, într-o odaie unde se încuie.

Era sala de baie.

El se spălă de praf, ca un adevărat discipol ai lui Mohamed, şi îl chemă pe valetul său Ali.

Acesta din urmă era un indian mahomedan, care îi era devotat trup şi suflet, din ziua în care maiorul îl scăpase de la o moarte sigură.

Ali era condamnat la moarte şi maiorul l-a salvat.

Ali apărând, maiorul îl întrebă:

— E ceva nou?

— Nu, stăpâne.

— Ai văzut-o pe văduva rajahului şi suita ei?

— Da, răspunse Ali.

— Când?

— Azi de dimineaţă.

— Ştii unde sunt ei acum?

— Cred, răspunse indianul, că s-au oprit la Şarpele Albastru, şi s-ar putea să fie tot acolo, căci au început dansurile alunei.

În timp ce vorbea cu credinciosul său servitor, maiorul se metamorfoză.

El nu mai era un ofiţer englez.

Era un cinstit locuitor din Afganistan care făcea comerţ cu perle, safire şi opiu.

Maiorul deschise apoi o uşă a sălii de baie, care dădea într-o curte interioară.

El ieşi pe această uşă, traversă curtea şi nici un servitor nu-l văzu părăsind luxoasa lui locuinţă.

După o oră, el intră în hanul la Şarpele Albastru şi, aşa cum îi spusese Ali, o găsi pe văduva rajahului şi suita ei.

Dansurile baiaderelor începuseră, într-adevăr.

Într-un mare hambar de bambus, stând pe perne, sărmana văduvă avea privirea deja plină de spaimă şi nebunie.

Rudele ei o înconjurau şi cântau cântece ciudate.

Patru baiadere dansau ca intrate în transă.

Maiorul pătrunse în hambar şi se aproprie de victimă.

Capitolul V.

Cea mai mare parte a asistenţei recunoscu îndată în sir Edward Linton pe indianul din Benares pe care îl văzuseră la curtea rajahului decedat.

Să te alături cortegiului unei văduve, care trebuie să se urce pe rug, e o onoare pe care o faci ei şi rudelor sale.

Sir Edward a fost deci foarte bine primit.

Îi întinseră mâna, îi aduseră lulea şi prăjituri şi, pe când baiaderele dansau, vorbind cea mai curată limbă indiană, se instala lângă rude.

Dansurile durară până după asfinţitul soarelui.

Apoi, baiaderele căzute zdrobite de oboseală, fură luate de acolo.

Atunci instrumentele tăcură un moment şi rudele, amicii, toată suita şi Kali-Nana, se sculară.

După plimbarea din cursul zilei, venea preumblarea cu torţe.

Kali-Nana, atinse acel grad de exaltare care nu-i mai permitea să deosebească visul de realitate.

Ea vorbea cu glas tare de soţul decedat, de raiul lui Vişnu, unde era aşteptată cu mare sărbătoare; ea plângea, râdea şi cânta în acelaşi timp.

Îi aduseră un elefant negru pe care ea se urcă.

Apoi, unii pe jos, alţii călare o escortară şi ea străbătu din nou oraşul în lumina unor torţe parfumate.

Acest marş funebru se prelungi până la ziuă. Când stelele dispărură, ei se întoarseră la han.

Acolo mâncară câte ceva şi lăsară să treacă orele călduroase ale zilei.

După aceea porniră din nou.

Era ultimul pelerinaj pe care îl mai aveau de făcut.

Cortegiul ieşi din cartierul european.

Apoi el se îndreptă spre pagoda Şarpelui Albastru.

Europeni, anglo-indieni, indieni se aflau în jurul pagodei.

Cortegiul reuşi cu mare greutate să-şi facă drum prin mulţime.

Maiorul care, deghizat ca indian, nu-i părăsise nici un moment pe fraţii văduvei, îl zări în mulţime pe tânărul locotenent de cipaye, sir Jack.

El trecu pe lângă dânsul, dar sir Jack nu-l recunoscu.

Elefantul intră în pagodă şi brahmanii începură rugăciunile; apoi veniră dervişii şi apoi alţi preoţi indieni.

Aceste ceremonii ciudate durară până la apusul soarelui.

Dar maiorul ştia deja ceea ce dorea.

Fraţii văduvei Kali-Nana, care ţineau foarte mult ca sora lor să nu încalce tradiţiile, mai ales că negustorul de opiu era foarte bogat şi astfel li se mărea partea lor de moştenire; fraţii ei îi destăinuiseră maiorului locul unde se va ridica rugul.

Când văduva ieşi din pagodă, intră sir Jack.

Bobul de porumb se afla la picioarele giganticei statui a zeului Siva.

El îl luă şi desfăcu biletul ce-l cuprindea.

El era în limba engleză.

„Rugul se va ridica la o depărtare de două leghe de oraş, la nord, într-o vale sălbatică numită „Câmpul perelor roşii„. Vom fi acolo pe la miezul nopţii”.

În timp ce sir Jack lua cunoştinţă de acest bilet şi se ducea la cei trei ofiţeri, care trebuiau să-l ajute în această aventuroasă expediţie, cortegiul ieşise din oraşul alb şi se dusese în oraşul negru.

Acolo ei se risipiră. Unii intrară în han, alţii schimbară semne misterioase şi se îndreptară în toate părţile.

Văduva intrase pe elefantul ei negru în hambarul de bambus unde, în ajun, maiorul le găsise pe baiadere dansând.

Era momentul în care poliţia engleză trebuia să intre în acţiune.

Un cordon de soldaţi, comandat de un ofiţer englez, înconjurară hambarul, ale cărui uşi se închiseseră.

Apoi ofiţerul bătu la uşă.

Un indian apăru şi zise:

— Ce doreşti?

— Vrem să o vedem pe văduva rajahului.

— Văduva rajahului nu mai aparţine pământului, i se răspunse.

Ofiţerul sparse uşa şi intrară soldaţii.

Elefantul era înăuntru.

Dar văduva nu mai era pe dânsul.

Soldaţii vizitară şi casele vecine, dar nu o găsiră pe Kali-Nana.

Văduva era condamnată şi trebuia să moară.

Ofiţerul englez, convins că-şi făcuse datoria, se retrase cu soldaţii săi.

În acest timp, indienii se duceau unul câte unul la locul de întâlnire pe diferite căi.

Şi maiorul, care nu se despărţise de fraţii văduvei, îi ajută pe aceştia la răpirea ei cât şi la protejarea figurii prin oraşul negru.

În acest timp sir Jack şi cei trei tovarăşi ai săi, înarmaţi până în dinţi, mergeau călare spre Câmpul perlelor roşii.

După ziua călduroasă urmase o noapte călduroasă. Această noapte, toată lumea spunea la Calcutta, trebuie să fie cea din urmă pentru frumoasa Kali-Nana, văduva bravului rajah Nijid-Kuran.

Capitolul VI.

Câmpul perlelor roşii, cu tot numele său frumos, este o vale sălbatică, înconjurată de stânci pietroase.

La sud, adică înspre Calcutta, călătorul întâlneşte una din acele păduri de nepătruns care serveşte drept azil tigrilor şi panterelor.

Acesta era locul misterios ales de fraţii văduvei, spre a înălţa rugul.

Pentru ca să ajungă la dânşii, soldaţii englezi ar fi fost nevoiţi să meargă prin pădure, şi europeanul se teme mai mult de tigru decât de indian.

Era noapte.

Ajungând din diferite părţi, unul câte unul indienii din cortegiul funebru se adunară din nou şi ridicară mai multe corturi.

În centru se afla cortul văduvei.

După obicei, brahmanii şi muzicanţii executau cântece foarte ciudate, în care proslăveau fericirea rezervată, în paradisul indian, femeii curajoase care se duce după soţul ei.

Dar nici brahmanii, nici muzicanţii nu pătrund în cort.

Numai fraţii ei au intrat.

Ei au găsit-o pe Kali-Nana deosebit de surescitată, uitându-se la bijuteriile ei.

O femeie se afla lângă dânsa. E credincioasa sa prietenă, sora ei de lapte, negresa Mamura, căci doica lui Kali-Nana a fost o femeie neagră.

Mamura plângea şi se văita.

Ea o iubeşte pe Kali-Nana şi şi-ar da viaţa pentru dânsa.

Aşadar, fraţii ei pătrunzând în cort şi văzând cum stau lucrurile, au schimbat o privire plină de satisfacţie.

Kali-Nana e gata pentru sacrificiu; ea se va urca pe rug cântând.

Mamura le-a ascuns cât a putut mai bine durerea ei, dar când ei au plecat, ea a reînceput să plângă. Fraţii au ieşit spunând:

— Acum se poate înălţa rugul.

Şi negresa Mamura plânge şi se gândeşte că o dată cu ivirea zorilor flăcările o vor cuprinde pe Kali-Nana.

Dar deodată văduva rajahului se scoală şi se apropie de dânsa, spunându-i:

— Nu mai plânge!

— Cum să nu plâng! Zise negresa, când ştiu că vei muri?

— Poate… răspunse Kali-Nana.

Şi cum negresa scoase un ţipăt de bucurie, văduva rajahului duse un deget la buze şi-i zise:

— Tăcere!

Surescitarea văduvei a dispărut: ea era liniştită şi puţin cam palidă.

— Nu, zise ea. Nu pot să mor… nu voi muri…

Mamura dă din cap:

— Te vor urca cu forţa pe rug, zise ea.

— Osmany veghează asupra mea.

La acest nume Mamura nu-şi putu opri o tresărire.

— Osmany mă iubeşte, adăugă Kali-Nana şi ne-am jurat dragoste veşnică. Osmany mi-a jurat că mă va salva. Şi

Osmany nu şi-a călcat niciodată jurământul.

Mamura ridică un colţ al cortului şi se uită la stele.

— Stelele au început să pălească, zise dânsa.

— Şi ce-i cu asta? Răspunse Kali-Nana.

— Îi văd pe fraţii tăi, îndreptându-se spre pădure.

— Ce-i cu asta?!

— Ei vor tăia lemnele destinate pentru rug.

— Osmany va sosi înainte ca rugul să fie înălţat, răspunse Kali-Nana cu un accent plin de convingere.

Dar Mamura îngrijorată murmură:

— Cum poate Osmany să ştie locul unde suntem? Aminteşte-ţi stăpână că aseară nimeni nu ştia locul unde vei fi condusă ca să mori.

— Ascultă, răspunse Kali-Nana. L-ai văzut pe negustorul din Benares?

— Acela care venise la defunctul tău soţ?

— Da.

— El e în cortegiul nostru, zise Mamura. Acesta e din ordinul lui Osmany.

— Da.

Şi cu o voce şoptită spuse:

— El s-a apropiat de mine, adăugă Kali-Nana, şi mi-a spus: „Speră, căci sunt aici!”

Kali-Nana are mare încredere în făgăduiala lui Osmany.

El speră la rândul său.

Stelele dispar de pe cer şi începe să se facă ziuă.

Indienii adormiţi şi beţi încep să se deştepte.

Fraţii văduvei au tăiat lemnele pentru rug şi, cu ajutorul sclavilor, se pregătesc să ridice rugul.

— Stăpână! Stăpână! Zice Mamura frângându-şi mâinile de disperare, peste o oră va fi prea târziu.

Dar deodată brahmanii se opresc din cântat.

Un zgomot de galopul unor cai se aude. Apoi două focuri de pistol urmate de ţipete de mânie şi de moarte.

— E Osmany, strigă Kali-Nana.

Nu era Osmany. Erau cei patru ofiţeri englezi, care au căzut cu iuţeala fulgerului, înarmaţi în mijlocul lagărului indian.

Fraţii văduvei încearcă să reziste, dar celor patru englezi li s-au alăturat falsul negustor din Benares, adică maiorul sir Edward Linton.

Lupta e crâncenă. Sângele curge, fraţii văduvei cad unul câte unul: indienii speriaţi o iau la fugă, când deodată maiorul sir Edward Linton străbate în galop Câmpul perlelor roşii, luând-o în braţe pe Kali-Nana, care murmură cu extaz numele iubitului ei, prinţul Osmany.

Capitolul VII.

Trecuseră zece ani de când Kali-Nana fusese scăpată de la soarta barbară ce o aştepta.

Cei patru fraţi ai văduvei muriseră în luptă şi numai dânşii ar fi putut observa substituirea pusă la cale de tatăl şi sora văduvei, împreună cu Osmany.

Condusă la tatăl ei, Kali-Nana a trăit ascunsă mai multe luni.

În acest timp părul ei negru devenea blond în urma îngrijirilor date de medicul indian.

În acelaşi timp, se spunea în munţi că văduva rajahului, Kali-Nana, fusese scăpată de la rug de către soldaţii englezi, şi nimeni nu-l bănuia pe Osmany, noul suveran.

După şase luni, tânărul prinţ se căsători cu mare pompă cu aceea pe care toată lumea o credea sora văduvei, dar care în realitate era Kali-Nana.

Voalul de mătase, care acoperea o mare parte din faţa femeilor indiene, favoriza de altfel substituirea.

În aceşti zece ani se petrecuseră multe evenimente.

Rajahul Osmany chemase sub drapelul său toate triburile risipite prin munţi, predicând lupta pentru independenţă.

Micul prinţ devenise un mare suveran.

Odinioară, rajahul Nijid-Kuran avea abia câteva sate sub sceptrul său; fratele său Osmany pusese drapelul său peste

vreo douăsprezece oraşe înfloritoare.

Osmany devenise un mare prinţ şi englezii se temeau de dânsul.

Totuşi, vă amintiţi că Osmany, îi spusese maiorului sir Edward Linton: „Anglia să o salveze pe Kali-Nana şi mă voi supune ei”.

Osmany îşi călcase deci jurământul?

Nu, maiorul sir Edward Linton, îi spusese: „Kali-Nana n-a fost salvată de Anglia, ci de mine”.

De atunci maiorul devenise prietenul rajahului şi acesta, în semn de recunoştinţă, îl numise prim ministru.

Cu minunata sa cunoştinţă a moravurilor şi a limbii indiene, maiorului nu-i era greu să treacă în ochii supuşilor lui Osmany un adevărat indian.

În acelaşi timp, zvonul despre moartea maiorului se răspândise la Calcutta.

La o lună după răpirea văduvei Kali-Nana, răpire care produsese o oarecare senzaţie, se spusese că maiorul fusese asasinat de indieni.

Şi de atunci nu mai parvenise nici o ştire despre dânsul.

Adevărul era că maiorul devenit cu totul indian, disciplinase după chipul european trupele rajahului Osmany, făcuse legi mai puţin barbare şi mai civilizate, şi transformase aceste mici populaţii într-un popor mare.

Maiorul trădase deci Anglia?

Aşa s-ar părea din purtarea sa, cu atât mai mult că peste tot în jurul lui Osmany, popoarele supuse se revoltau rând pe rând şi veneau sub drapelul rajahului.

Maiorul avea atunci patruzeci de ani.

Era brav, îi bătuse pe englezi de mai multe ori şi numele de Tippo-Runo, ce era numele pe care îl luase, devenise spaima armatei engleze.

Numai două persoane cunoşteau adevărata sa origine: Osmany şi Kali-Nana.

Aceasta din urmă îi dăruise un fiu lui Osmany şi acest fiu, care n-avea încă zece ani, promitea să devină viteaz ca tatăl

său şi inteligent tot ca dânsul.

În această epocă, un european, un francez, se prezentă la curtea rajahului.

Acest european, acest francez, eram eu, Rocambole.

Mă dusesem în India ca să-l predau Angliei pe şeful Strangulatorilor.

După ce mi-am îndeplinit misiunea, am fost liber să mă întorc în Europa sau să caut aventuri sub acest cer arzător, în această ţară misterioasă de pe malul Gangelui, care va seduce întotdeauna imaginaţia oamenilor de seama mea.

Rajahul mă primi bine şi îmi oferi chiar să fiu comandant în armata sa. Am primit.

Dar am observat în curând că am trezit gelozia lui Tippo-Runo, adică a maiorului Linton.

Rajahul Osmany avea în el o încredere oarbă.

Din prima zi când l-am văzut am simţit o repulsie profundă faţă de dânsul.

„Acest om, mi-am spus, acest om care a trădat Anglia, îl va trăda mai curând sau mai târziu şi pe rajah”.

Totuşi lui i se dădeau bani şi onoruri şi ar fi fost greu ca el să poată dori ceva mai mult.

Dar acest om avea un vis, un vis de o ambiţie supremă.

Funcţia de prim ministru nu însemna nimic pentru dânsul, voia să domnească.

Întotdeauna în jurul unui tron se găsesc oameni care conspiră; şi conspiratorii sunt adesea amicii sau rudele suveranului.

Osmany avea un nepot, un fiu al lui Nijid-Kuran, făcui cu altă femeie decât Kali-Nana.

În Europa fiul regelui succeda la tron; în Orient tronul se transmite adesea de la frate la frate.

Fiul lui Nijid-Kuran avea douăzeci de ani şi dorea să pună mâna pe imperiul care era opera unchiului său, şi nu a tatălui său.

Dar el nu avea nici putere, nici partizani, pe când Osmany era înconjurat de supuşi credincioşi.

Un singur om putea să-l înţeleagă: acesta era Tippo-Runo, adică maiorul sir Edward Linton.

Tippo şi prinţul dezmoştenit se înţeleseră.

Cel dintâi provocă o revoltă militară, dar revolta fu înăbuşită şi Tippo-Runo se purtă de aşa manieră încât toată responsabilitatea căzu pe tânărul prinţ, care a fost condamnat la moarte.

Osmany nu-l bănuise nici un moment de trădare pe acela pe care îl numea credinciosul său Runo.

Un singur om ghicise partea ocultă pe care o jucase în complot.

Acesta eram eu.

Să încerc să deschid ochii rajahului Osmany era cu neputinţă.

Să lupt cu Tippo-Runo era lucru greu.

Totuşi primii o luptă surdă şi neîmpăcată.

De când eram comandant în armată, locuiam într-un adevărat palat la porţile oraşului Benares.

Într-o zi, un ofiţer al lui Tippo-Runo veni să mă poftească ca să-l vizitez în reşedinţa sa de pe malul Gangelui.

Am încălecat şi am plecat.

Capitolul VIII.

Tippo-Runo, continua manuscrisul, era pe lângă rajahul Osmany, cel mai mare demnitar din ţară şi ca să mă opun ordinelor sale nu îmi era la îndemână decât dacă aş fi fost în fruntea armatei ce o comandam.

Cu toate acestea am ghicit că invitaţia era o cursă.

Ce putea să aibă cu mine acest om care îmi dăduse de cele mai multe ori dovezi de aversiune şi antipatie.

M-am urcat pe cal, luând cu mine numai o mică escortă de călăreţi şi servitori, şi am mers o parte a zilei, pe malul Gangelui, alături de mesagerul lui Tippo-Runo.

El se prezentase singur şi am fost surprins să văd ajungându-ne din urmă, în dreptul unei păduri, o trupă de oameni călare sau urcaţi pe elefanţi şi care păreau că mă aşteaptă.

— Ce e asta? Am întrebat-o pe călăuza mea.

— Sunt soldaţii lui Tippo-Runo trimişi de dânsul să te întâmpine cu onorurile cuvenite, îmi răspunse el.

„Sau ca să mă facă prizonier, mă gândii”.

Şi din acel moment m-am bizuit pe steaua mea, pe această misterioasă stea, care mă apără de când mi-am schimbat viaţa şi de când căinţa a intrat în sufletul meu.

Escorta ne înconjură.

Mesagerul lui Tippo-Runo n-avea decât să facă un semn ca să fim zdrobiţi de picioarele elefanţilor.

Cu toate acestea, o bună parte din noapte ne-am continuat drumul. Am ajuns cu bine la reşedinţa lui Tippo-Runo.

Teribilul şi puternicul ministru mă aştepta culcat pe o canapea într-o sală unde mai mulţi sclavi ardeau parfumuri şi unde o fântână răcorea aerul.

La vederea mea, el se sculă, veni la mine şi îmi întinse mâna.

Apoi ordonă să rămânem singuri.

Când ofiţerii şi sclavii săi ieşiră, Tippo-Runo îşi schimbă îndată atitudinea şi limbajul.

El se aşează pe un scaun, arătă un altul pentru mine, şi îmi vorbi în limba franceză.

— Am vrut să te văd, îmi zise dânsul, căci sunt convins că ne vom înţelege.

Îl privii şi aşteptai.

— Eşti francez? Mă întrebă el.

— Da, i-am răspuns.

— La trei mii ele leghe de ţara sa, un francez e întotdeauna un aventurier.

Şi surâse puţin cam dispreţuitor.

— Am dovada, adăugă el, sosirii dumitale la curtea rajahului şi intrarea în armata sa.

— Fie, sunt un aventurier.

— Pentru asta, îţi repet, adăugă el surâzând, cu siguranţă ne vom înţelege.

Am tăcut aşteptând.

— Ascultă, reluă el, rajahul Osmany este un prinţ puternic, în aparenţă cel puţin.

— Şi niţel şi în realitate, răspunsei eu.

— Dar, continuă el, puterea unui prinţ indian care are Anglia în spatele său nu e sigură.

— Slavă Domnului! Răspunsei eu, rajahul poate rezista încă multă vreme.

— Crezi?

— În afară de cazul când ar fi trădat.

— Ah! Zise el, crezi atunci că poate fi trădat?

— N-a fost deja? Şi l-am privit fix.

El aruncă ţigara pe care o fuma şi spuse dispreţuitor:

— Crezi, aventurierule, că te-am chemat aici ca să vorbim cu inima deschisă. Ştiu ce gândeşti despre mine.

— Ah!

— Eşti convins că am fost amestecat în conspiraţia fiului lui Nijid-Kuran.

— Cred mai mult chiar, Tippo-Runo, am răspuns, privindu-l drept în ochi.

— Să vedem?

— Cred că tu eşti acela, care ai urzit conspiraţia.

— Ai dreptate, îmi răspunse dânsul cu răceală.

— Ei bine! Ce vrei de la mine? Am întrebat cu voce rece şi liniştită, părând că nici nu îmi pasă de puterea lui.

— Ceea ce doresc, îmi răspunse dânsul, e să-ţi povestesc mai întâi istoria mea.

— Ascult.

— Nu sunt indian, nu mă numesc Tippo-Runo, continuă el.

— Ştiu, eşti englez.

— Ah! Ştii asta?

— Te numeşti maiorul Edward Linton.

— Văd că eşti bine informat; atunci să presupunem un lucru.

— Care?

— Că am rămas credincios Angliei.

— Dumneata?

Şi nu m-am putut stăpâni să nu pronunţ acest cuvânt cu dispreţ.

— Da, reluă el, de zece ani, am rămas englez.

— Luptându-te cu Anglia?

— Ce contează mijloacele dacă ne atingem scopul?

— Mă pricep la dezlegarea enigmelor, dar tot nu înţeleg.

— Atunci ascultă-mă.

Şi continuă foarte liniştit:

— Nijid-Kuran era un prinţ mic şi Anglia l-ar fi zdrobit cu uşurinţă.

— De aceea l-ai ajutat pe fratele său Osmany ca să devină puternic.

— Adică m-am servit de Osmany ca să-i supun pe toţi acei prinţi mici, rebeli faţă de Angliei.

— Bine!

— El a reunit sub conducerea sa toate populaţiile risipite care se luptau cu Anglia. Acum e de ajuns o luptă mare, pentru ca Anglia să distrugă această aglomeraţie şi puterea rajahului.

El se opri un moment şi mă privi.

— Ei bine! Am întrebat, unde vrei să ajungi?

— Vei şti îndată, răspunse dânsul.

Capitolul IX.

Atitudinea mea liniştită şi hotărâtă îl impresionase puţin pe sir Edward Linton; totuşi, el dădu cărţile pe faţă.

— Ştii, îmi spuse el, că eu, care m-am adaptat moravurilor indiene într-atâta încât nimeni, văzându-mă, n-ar putea să mă ia drept englez, am oroare de India şi de această viaţă orientală, pe care o duc de douăzeci de ani!

— De aceea, fără îndoială, vrei să-l trădezi pe rajah?

— Poate, zise el, sunt englez şi îl predau pe Osmany ţării mele. Dacă aş proceda altfel atunci aş trăda Anglia.

— Şi ce-ţi dă ea în schimbul fidelităţii dumitale?

— Ah! Zise el surâzând, mi-e sete de mult aur.

— Cu toate acestea ai suficient aici!

— Anglia îmi va da şi mai mult.

— Lăzile rajahului sunt pline şi iei din ele atâta cât vrei.

— Anglia mi-ar da aceste lăzi; şi m-aş întoarce în Europa de unde am venit un ofiţer sărac şi aş putea să duc o viaţă princiară la Paris sau la Londra.

— Tot ceea ce mi-ai spus nu-mi arată încă de ce m-ai chemat?

— Spre a-ţi propune să fii alături de mine.

— Împotriva rajahului?

— Desigur.

Am clătinat din cap.

— M-ai tratat de aventurier, îi spusei, ai avut dreptate, dar nu sunt un trădător!

— Astfel, refuzi?

— Desigur.

El nu se mânie şi nici nu se miră.

— Mă aşteptam la asta, îmi, spuse dânsul, acum te poţi retrage, şi întâmplă-se orice. Dar nu vei pleca de aici fără să fii oaspetele meu. Te poftesc la masă.

Tippo-Runo mă ţinu trei zile şi mă tratã foarte bine.

Mâncam numai noi şi, ca şi cum ar fi ghicit temerile mele, gusta el întotdeauna din mâncăruri.

Eram numai în parte liniştit, căci nu ştiam ce se întâmplase cu ofiţerii pe care îi adusesem cu mine.

Asta era un mister.

Poate că primul ministru îi asasinase din prima noapte, sau poate că se mulţumise să-i bage în închisoare. Eu, însă, nu-i mai văzusem de la sosirea mea.

A treia zi, Tippo-Runo îmi spuse:

— Cuvintele tale oneste au dat roade: ele au străpuns conştiinţa mea şi au luminat-o. Nu-l voi trăda pe rajah. Poţi să-mi iei mâna şi să o strângi.

Aş fi vrut să-l cred, dar privirea lui falsă dezminţea cuvintele sale.

Tippo-Runo adăugă:

— E zadarnic să-i spui ceva rajahului. Poţi conta pe fidelitatea mea.

— Dacă e astfel, am răspuns, poţi conta pe tăcerea mea.

La poarta reşedinţei primului ministru mi-am găsit escorta şi nu mi-am putut stăpâni bucuria.

Crezându-i pe tovarăşii mei morţi, vederea lor mă linişti cu totul.

Cu toate acestea, unul din ei lipsea. Am făcut remarca cu glas tare şi am întrebat despre dânsul.

Unul din ofiţerii mei îmi răspunse cu tristeţe:

— S-a dus ieri la vânătoare de tigri şi a murit. Acela al cărui sfârşit tragic mi se anunţa era un tânăr indian pe nume Mussami, care îmi dăduse în mai multe împrejurări dovezi de credinţă. Vestea m-a întristat foarte tare.

Tippo-Runo, care mă însoţise până la poartă, îmi zise:

— E un obicei indian pe care îl cunoşti desigur. Dacă o personalitate distinsă face o vizită unei alte persoane marcante şi gazda vrea să-şi onoreze vizitatorul, atunci îi reţine calul şi îi dă altceva în schimb. Păstrez deci calul dumitale şi-ţi dau unul din cei mai frumoşi elefanţi ai mei.

Într-adevăr un elefant alb, specie foarte rară, chiar în India, îmi era rezervat.

El avea un harnaşament bogat, iar pe dânsul se afla un turn de fildeş, cu pietre scumpe.

Pornirăm la drum.

Nici un soldat şi nici un ofiţer al lui Tippo-Runo nu ne însoţea; eram înconjurat de oamenii care se aflau în serviciul meu.

„Cum! Mă întrebam eu după o oră de mers, acest om fi va aşa de naiv, încât cunoscând fidelitatea mea pentru rajah, să mă lase să plec după ce mi-a încredinţat secretele sale? Plec singur cu oamenii, dar vom cădea desigur într-o cursă, unde vom fi cu toţii măcelăriţi”.

Spre seara primei zile de călătorie, am ajuns într-o pădure mare.

„Acolo vom fi atacaţi, mi-am spus”.

Mă înşelam însă.

Noaptea trecu şi primele raze ale zilei apărură.

Deodată elefantul meu, care până atunci mersese liniştit, ridică trompa în sus. Simţii că tot corpul lui tremură.

„E un tigru, m-am gândit”.

Tovarăşii mei păreau miraţi de aceste semne stranii şi, ca şi mine, credeau şi dânşii că e vreun tigru prin apropiere.

Dar nici o fiară nu apăru.

Elefantul continua să înainteze şi pe măsură ce înainta dădea semne de nelinişte.

În fine, se auzi un zgomot venind din pădure.

Nu era ţipătul unui tigru; era un fel de miorlăit, care, poate, era opera unei voci omeneşti.

Deodată elefantul meu o luă la fugă şi, devenind furios, îi răsturnă şi îi călcă în picioare pe acei tovarăşi ai mei care se aflau lângă dânsul.

Apoi, cu o iuţeală incredibilă, o porni în pădure, trecând cu multă îndemânare printre arbori fără să se lovească de ceva în calea sa.

Am vrut să sar, cu riscul să-mi rup un picior sau un braţ; dar, fără îndoială, elefantul ghici intenţia mea, căci trompa lui mă înhăţă de umăr şi mă ţinu prizonier pe dânsul.

Nu-mi pierdusem totuşi sângele rece şi văzând că tovarăşii mei nu se repezeau după mine ca să mă scape, am presupus că aurul lui Tippo-Runo îi corupsese.

Într-adevăr, ei nici nu se deranjau şi în curând dispărură din ochii mei.

În acelaşi timp, mi-am adus aminte că indienii, folosindu-se de inteligenţa elefantului, îl dresau ca să servească drept călău.

Condamnatul e aşezat atunci pe spinarea unui elefant şi, la un semnal, animalul pleacă ţinând victima cu trompa.

Elefantul merge astfel mai multe ore şi chiar mai multe zile, ducându-l pe condamnat.

Apoi, sosit la locul pe care el l-a ales mai dinainte pentru execuţie, ia victima cu trompa şi o trânteşte de pământ.

Uneori se mulţumeşte să-i pună enormul său picior pe piept şi să-l zdrobească fără să-l facă să sufere.

Alteori aruncă victima de trunchiul unui arbore şi îi zdrobeşte craniul.

Nu mă mai puteam îndoi, eram în puterea unui elefant-călău.

Şi miorlăitura ciudată pe care o auzisem nu era altceva decât semnalul dat de stăpânul său.

Tippo-Runo calculase de minune răzbunarea sa şi moartea mea.

Teribilul pachiderm mergea din ce în ce mai repede.

După pădure urmase o vastă câmpie acoperită de ierburi, doar ici şi colo se vedeau urme de cultură şi locuinţe.

„Nu poate fi acesta locul condamnării, mi-am spus eu. Mai am încă timp”.

Era un lucru la care Tippo-Runo nu se gândise, şi anume că adusesem din Europa un revolver cu gloanţe explozibile.

Glonţul obişnuit alunecă pe pielea elefantului şi dacă pătrunde nu intră niciodată îndeajuns spre a-l ucide.

Dar glonţul conic produce un rezultat cu totul diferit.

Elefantul mă ţinea ţintuit cu trompa sa; dar mă puteam folosi de mâna dreaptă. Cu această mână am scos revolverul.

Dacă-l ucideam pe elefant dintr-o dată, eram salvat. Dar dacă moartea lui nu era instantanee eram pierdut!

Niciodată în viaţa mea nu mă aflasem în aşa mare pericol, eu care am văzut adeseori moartea aproape de mine.

Capitolul X.

Nu era uşor să tragi un foc, cu siguranţă, şi iată pentru ce: Pielea elefantului nu numai că e tare, dar are şi multe zbârcituri, care seamănă cu nişte inele ce se mişcă într-una.

Trebuia să aleg deci un moment când această piele va fi întinsă.

Atunci glonţul va pătrunde, desigur va străbate stratul de grăsime, va ajunge la carne şi acolo va face explozie.

Ochii la stânga ca să pot ajunge mai uşor în regiunea inimii.

Din loc în loc se aflau şanţuri pe care elefantul le sărea cu agerimea unui cal.

În aceste momente pielea de pe gâtul său se întindea.

Am aşteptat momentul când el a sărit peste un şanţ şi am tras un foc.

Animalul făcu o săritură teribilă; în acelaşi timp curelele care ţineau turnul în care mă aflam se rupseră şi am fost trântit la o parte, pe când elefantul căzu în şanţ ca o masă inertă.

Glonţul făcuse explozie în corpul animalului lângă inimă şi-l ucisese pe loc.

Eram salvat.

Dar aveam pe umeri rănile provocate de strânsoarea trompei şi această aşa-zisă cursă m-a zdrobit cu totul.

M-am ridicat totuşi fără să-mi pierd prezenţa de spirit.

Am luat revolverul pe care-l scăpasem din mână, şi punându-l în buzunar, m-am uitat în jurul meu ca să mă orientez.

Eram în mijlocul unei câmpii imense; pădurea pe care o străbătusem se vedea acum foarte departe.

Dacă voiam să ajung pe malul Gangelui, deci pe drumul meu, trebuia să mă întorc înapoi, trecând prin această pădure şi să mă expun miilor de pericole.

Totuşi n-aveam altă cale de urmat.

De aceea am pornit la drum.

Dar după o oră de mers forţele mă trădară.

Am fost nevoit să mă aşez pe iarbă, lângă un râu, ceea ce mi-a permis să-mi astâmpăr setea.

Când pun urechea la pământ, auzii sunetele cele mai îndepărtate.

Deodată am auzit un zgomot surd. Şi am recunoscut tropăitul rapid al unui elefant.

„Tippo-Runo trimisese după mine?” „S-ar putea”.

Culcat pe iarbă cu revolverul în mână am aşteptat.

Paşii pachidermului se apropiau cu iuţeală şi făceau să tremure pământul în jurul meu… Am ridicat puţin capul şi am privit. Deodată am scos un ţipăt de bucurie.

Elefantul nu se mai afla decât la o depărtare de treizeci sau patruzeci de metri de mine şi pe omul care se afla pe dânsul l-am recunoscut.

Era credinciosul meu indian, Mussami, despre care mi se spusese că murise la o vânătoare de tigri.

— Mussami! Am strigat.

Şi m-am sculat în picioare.

Mussami scoase un ţipăt şi elefantul se opri.

— Ah! Stăpâne, zise indianul, iată sunt treizeci de ore de când alerg după dumneata, şi nu mai speram să am fericirea să te găsesc în viaţă.

— Mă căutai? L-am întrebat.

— Am putut să fug şi am aflat că te-au pus pe elefantul călău. Cum ai putut să scapi?

— L-am ucis, am răspuns.

El mă privi cu mirare şi îmi spuse cu un aer de îndoială:

— Nu se poate ucide un elefant.

— Îţi voi dovedi contrariul, răspunsei. Dar mai întâi povesteşte-mi aventurile tale. De unde vii?

— De la trădătorul Tippo-Runo.

— Nu te-ai dus la vânătoarea de tigri?

— Nu.

— Atunci ce ţi s-a întâmplat?

— Din ziua sosirii la Tippo-Runo, reluă Mussami, au căutat să mă câştige de partea lor, căci ştiau că îţi sunt devotat. Am rezistat. Atunci m-au băgat în închisoare, în loc să mă ucidă, după cum ordonase Tippo-Runo, la început. Dar se afla pe lângă dânsul o almee, care se amorezase de mine şi care îmi obţinuse graţierea. Dânsa mi-a deschis uşa închisorii; la câteva ore după plecarea dumitale.

— Stăpânul tău e pierdut, mi-a zis dânsa.”

Atunci mi-a povestit că te puseseră pe elefantul-călău. Cum să te înştiinţez? Căci plecaseşi. Şi apoi ofiţerii dumitale fuseseră toţi cumpăraţi de Tippo-Runo. Cu toate acestea, cum aflai că elefantul-călău era femelă, nu mi-am pierdut toată speranţa. Almeea avea multă putere; ea îmi dădu un inel de aur, după care trebuia să fiu recunoscut de un şef militar a cărui locuinţă e la două leghe de aceea a lui Tippo. Călare pe un cal iute ca vântul am ajuns la acest şef. La vederea inelului Almeei, el îmi spuse:

— Ordonă. Mă voi supune.”

— Vreau un elefant, un mascul, i-am în spus.”

După câteva minute m-am urcat pe acest animal, pe care îl vezi, şi am pornit la drum… Elefantul are mirosul aşa de bun ca şi auzul. După o oră de mers el trase cu urechea şi dădu toate semnele nebuniei amoroase. Desigur elefantul femelă, adică călăul, trecuse pe acolo. De atunci m-a condus după instinctul său.

— Vezi, adăugă Mussami, elefantul nu s-a înşelat. Dar unde e al dumitale?

La rândul meu, i-am povestit cum am scăpat de monstruosul pachiderm, şi ca să înţeleagă efectul fulgerător al revolverului meu, am ochit într-un pom şi am tras un foc.

Glonţul intră şi spintecă arborele ca şi cum o mină ar fi făcut explozie într-însul.

Apoi m-am urcat alături de Mussami pe elefant şi am pornit la drum, nu spre malurile Gangelui, ci spre munţii în spatele cărora se afla capitala rajahului Osmany.

După câteva ore găsirăm o locuinţă.

Muream de foame şi de somn.

Totuşi, după ce am mâncat, nu m-am odihnit decât foarte puţin. Trebuia să ies cât mai repede din cercul militar, comandat de Tippo-Runo ca să nu cad în mâinile sale.

Spre seară Mussami îmi spuse:

— Tippo l-a trădat pe rajah.

— Ştiu.

— El i-a cumpărat pe toţi şefii de forturi, şi când vor veni englezii li se vor deschide uşile.

— Din fericire, am răspuns, vom avea timp să-l înştiinţăm pe Osmany.

Mussami dădu din cap.

— Prea târziu, zise el.

— De ce prea târziu.

— Fiindcă jumătate din armată e cumpărată de Tippo.

— Ce contează, am răspuns, dacă cealaltă jumătate e credincioasă rajahului.

— Dar, îl vei putea convinge pe rajah de trădarea lui Tippo? Continuă el cu un aer de îndoială.

— Îi voi da dovezi.

Indianul mai făcu un gest de neîncredere.

— Rajahul, zise el, îl iubeşte pe Tippo, după cum acesta îl urăşte pe rajah, şi ştiu pentru ce.

— Ah! Tu ştii?

— Am petrecut câteva ore lângă aceea care cunoaşte toate secretele lui Tippo şi ea mi le-a destăinuit.

— Ei bine, vorbeşte!

— Rajahul îl iubeşte pe Tippo fiindcă el a salvat-o pe Kali-Nana din flăcări.

— Bine.

— Tippo îl urăşte pe rajah fiindcă e gelos.

— Gelos pe cine?

— Acum, reluă Mussami, Kali-Nana este o femeie bătrână; ea a trecut de douăzeci şi şase de ani. Osmany, iubind-o şi respectând-o, i-a dat ca tovarăşă pe frumoasa Dai-Koma, care n-are decât patrusprezece ani şi e foarte frumoasă.

— Şi Tippo o iubeşte?

— Da. De aceea el doreşte moartea lui Osmany ca să o aibă pe Dai-Koma.

— Mizerabilul!

— Apoi, i s-a făgăduit, mult aur dacă îl pradă pe Osmany şi pe fiul său, care e moştenitorul tronului.

— Dar, am întrebat, cum de ştie almeea toate aceste lucruri?

Almeea îl iubea pe Tippo; ea a aflat de trădarea lui; ea a ştiut că Tippo o dorea pe iubita rajahului şi a vrut să se răzbune.

„Du-te, îmi spuse dânsa, străduieşte-te să-ţi salvezi stăpânul; dar, dacă nu poţi, du-te la Osmany, aruncă-ta la picioarele lui şi spune-i că Tippo e un trădător!”.

Povestirea lui Mussami mi s-a părut aşa de interesantă încât mi-am imaginat, că la aflarea ei, rajahul va fi impresionat.

Am călătorit toată noaptea următoare şi o parte din a doua zi.

În momentul în care soarele urcase la zenit, şi căldura devenise înăbuşitoare, apăru în faţa noastră un oraş alb şi drăguţ, pe jumătate ascuns de umbrişul unei păduri virgine.

Era oraşul sfânt, după cum îl numeau indigenii, oraşul binecuvântat pe care rajahul Osmany îl alesese drept capitală.

Dar, aşa cum se va vedea, rajahul n-avea nevoie de dezvăluirile mele ca să fie convins de trădarea lui Tippo-Runo.

Capitolul XI.

Capitala rajahului se numea Narvor. Ziduri şi şanţuri fortificate se aflau în jurul ei.

După ce intrai în oraş, vedeai case albe, fântâni care răcoreau străzile şi grădini pline de flori şi fructe.

În centrul oraşului se găsea palatul, un alt oraş în oraş, de asemenea fortificat şi care putea, la nevoie, dacă inamicul intra în oraş, să servească de refugiu întregii populaţii din Narvor.

Acest lucru se întâmplase de altfel.

Nu trecuse mai mult de un secol de când regele Ude a asediat oraşul Narvor.

Asediul a durat mai multe luni. Căci Narvor era apărat de o populaţie curajoasă şi un şef îndrăzneţ.

Dar, în fine, căzură şi şanţurile de împrejmuire.

Atunci locuitorii se refugiară în fort.

Fortul rezistă şi regele Ude, descurajat, ridică asediul.

Fortăreaţa care servea drept palat rajahului Osmany era vastă, cuprindea străzi, pieţe publice şi grădini.

Dar ca să pătrunzi aici trebuia să faci parte din garda personală a rajahului.

Indianul obişnuit era gonit.

În mijlocul fortăreţei se ridica o clădire pătrată, care era luminată de sus.

Era haremul lui Osmany.

Doi eunuci negri vegheau ziua şi noaptea la poartă.

Numai soţia legitimă are dreptul să iasă şi să se arate în public: odaliscele suveranului sau celelalte femei se duc voalate la baie sau la plimbare şi nimeni n-are dreptul să se apropie de ele.

Haremul e situat într-o piaţă vastă, la colţul acestei pieţe se află un han, în care soldaţii din garda personală a rajahului se adună şi beau.

Într-o seară, adică cu patruzeci şi opt de ore înainte de sosirea mea la Narvor, doi soldaţi stăteau pe o bancă la uşa hanului şi vorbeau pe şoptite.

Unul era indian curat, celălalt avea un amestec de sânge negru în vinele sale.

— Crezi în raiul lui Vişnu? Întrebă indianul.

— Nu ştiu, răspunse cu naivitate negrul.

— Trebuie să crezi.

— De ce?

— Fiindcă există, şi acei care mor se bucură de mari fericiri.

Negrul surâse şi părea că aşteaptă ca tovarăşul său să-i povestească fericirile din acest paradis misterios.

— Ai văzut-o pe ultima nevastă a stăpânului? Întrebă indianul.

— Pe aceea frumoasă?

— Da.

— Cum aş fi putut s-o văd? Rajahul nu-i dă voie să-şi scoată voalul, nici chiar seara, iar eunucul Rumafi pretinde că întrece în frumuseţe pe toate reginele Indiei.

— E adevărat.

— De unde poţi să ştii?

— Fiindcă am văzut-o.

— Tu?

— Da, eu şi cu faţa descoperită. Ei bine! Continuă indianul, zeul Vişnu rezervă asemenea femei celor care se duc în raiul său.

O strălucire senzuală se aprinse în ochii negrului.

— Dar ce trebuie să facem ca să mergem în acel rai? Întrebă el cu naivitate.

— Trebuie să-ţi rişti viaţa pentru un om iubit de zeul Vişnu. Dacă mori, te duci drept în paradis.

— Bine.

— Dacă nu mori, Vişnu te apără până când îţi sună ora morţii.

— Şi atunci?

— Atunci, când sufletul ţi-a părăsit corpul, Vişnu deschide porţile paradisului său, şi vine în întâmpinarea sufletului tău cu aceste mii de femei, care, pot să-ţi afirm, sunt mai frumoase decât soţia rajahului.

Negrul deveni gânditor, apoi după un moment de tăcere el întrebă:

— Dar cine e acest om, care a ştiut să cucerească prietenia zeului Vişnu?

— Eu îl ştiu.

— Ah!

— E Tippo-Runo, primul-ministru al rajahului.

— Adevărat! Zise negrul.

— Şi acela care va muri pentru Tippo-Runo, se va duce drept în raiul lui Vişnu, unde va găsi un corp tânăr şi frumos, alb ca laptele.

— Cum, eu care sunt negru?

— I se va da sufletului un corp alb ca fildeşul.

Negrul se mai gândi puţin, apoi zise:

— Vreau să mor pentru Tippo-Runo. Dar mă asiguri că paradisul de care vorbeşti există într-adevăr?

— Dacă n-aş crede, m-aş expune să-mi pierd şi eu viaţa pentru Tippo-Runo?

Negrul îl privi pe indian cu o curiozitate crescândă. Indianul reluă:

— Tippo-Runo e mai puternic decât rajahul. Când Tippo-Runo vrea un lucru trebuie să se facă.

— Şi ce vrea Tippo-Runo?

— E amorezat de o femeie şi vrea să pună mâna pe dânsa.

— Ah! Are destui bani ca să o cumpere.

— Ea nu e de vândut.

Mirarea negrului se mări.

— Aceasta e ultima soţie a rajahului, zise indianul care se numea Mortar.

Negrul a fost aşa de mirat de această destăinuire, încât scăpă ceaşca cu lapte ce o avea în mână. Indianul continuă:

— Tippo-Runo a jurat să aibă femeia rajahului şi o va avea.

— Zidurile haremului sunt groase.

— E adevărat.

— Porţile sunt de fier.

— Se vor deschide.

— De către cine?

— Ascultă, zise indianul, îţi dau să alegi; sau să mori îndată.

Şi îi puse vârful pumnalului său pe gât.

— Sau să îmi faci jurământul că nu vei destăinui ceea ce îţi voi spune.

— Îţi jur că urechea mea stângă nu va şti ce vei şopti la urechea mea dreaptă şi că mormântul nu va fi mai mut ca mine.

— Bine, te cred.

— Vorbeşte, deci, zise negrul.

— Tippo-Runo se are aşa de bine cu zeul Vişnu, reluă Mortar, că servitorii săi nu ezită să facă sacrificii, pe lângă care moartea nu înseamnă nimic.

— Cum asta?

— Tippo-Runo are un negru numit Kugli. E negru ca şi tine, dar un negru de pe coasta occidentală, din aceia care sunt mai mult roşii decât negri şi care sunt aşa de frumoşi încât animalele şi baiaderele mor după dânşii.

— Bine! Zise negrul.

— Kugli era adorat de frumoasa Namura, baiadera care dansează la Calcutta, în oraşul alb. Namura şi dânsul trebuiau să se căsătorească, şi Tippo-Runo le-a făgăduit o zestre bogată. Ei bine, Tippo-Runo a zis lui Kugli: „O iubesc pe soţia rajahului şi mă bizui pe tine. Tu trebuie să pătrunzi în harem”. Kugli a răspuns că este gata. Şi Kugli a renunţat îndată la rolul său de om ca să se supună lui Tippo-Runo.

— Nu pricep, zise negrul.

Mortar reluă:

— L-ai văzut pe noul eunuc negru, care vine uneori, ieşind din harem, să bea câte ceva în han?

— Da.

— El e Kugli.

— Dânsul?

— Chiar el. Vezi, Tippo-Runo are servitori devotaţi.

— Dar, reluă negrul, faptul că se află în haremul rajahului nu înseamnă că o va putea şi răpi pe tânăra femeie.

— Singur, el n-ar putea, căci eunucii pot să treacă poarta haremului, dar nu aceea a fortăreţei; şi o femeie nu poate să iasă decât cu omul care e bărbatul ei.

— Ei bine?

— Ei bine! Noaptea viitoare, Kugli va ieşi din harem cu soţia rajahului.

— Bine!

— Şi ne-o va încredinţa.

— Nouă?

— Da, nouă amândurora. Căci noi trebuie să o scoatem din fortăreaţă; apoi, dacă vom reuşi, Tippo ne va îmbogăţi.

— Şi dacă vom fi surprinşi?

— Rajahul va pune să ni se taie capul; dar vom merge în paradisul lui Vişnu.

Toate aceste explicaţii nu-i erau de ajuns negrului.

— Dar, întrebă el, tânăra femeie îl va urma pe eunuc?

— Da.

— De ce?

— Pentru că, atunci când tatăl ei a vândut-o rajahului pentru zece saci de bani, ea era deja îndrăgostită.

— Ah!

— Iubea un indian din Benares, tânăr şi frumos, şi amândoi îşi juraseră fidelitate. Tippo ştia asta şi a dat instrucţiuni lui Kugli în consecinţă. Kugli va spune femeii rajahului; „Sunt servitorul credincios al omului care te iubeşte şi pe care îl iubeşti!” Şi ea va crede şi va consimţi să-l urmeze. Noi îi vom spune la fel.

Negrul tot mai ezita.

— Crezi, zise el, că vom putea ieşi din fortăreaţă?

— Da.

— Cum?

— Soţia rajahului va ieşi din harem bine voalată, şi în plus va avea faţa vopsită cu negru. Tu n-ai o femeie neagră tot ca tine?

— Da.

— O vei lua pe soţia rajahului de mână, te vei prezenta la poartă şi vei spune ridicând un colţ al vălului: „E femeia mea.” „Treci!” va răspunde santinela.

— Crezi asta?

— Da. Căci santinela voi fi eu.

— Ah! Atunci e altceva, zise negrul.

— Când vei fi în oraş, continuă Mortar, te vei duce cu pretinsa ta femeie la hanul Perla Albastră şi unde vei găsi o escortă trimisă de Tippo-Runo. Doar atât vei avea grijă să-i spui tovarăşei tale că iubitul ei le-a trimis pe toate.

— Bine! Zise negrul.

— Acum, termină Mortar, eşti hotărât să mă serveşti?

— Da, dacă îmi juri că paradisul lui Vişnu există.

— Îţi jur.

— Bine, zise negrul. Primesc.

În acelaşi moment poarta hanului se deschise şi apăru un eunuc negru.

Capitolul XII.

Povestirea pe care indianul Mortar o făcuse soldatului negru era exactă.

Noua soţie a rajahului Osmany, copila de patrusprezece ani, care răspunde la numele de Dai-Koma, plângea întruna de la intrarea ei în harem.

Dai-Koma îl iubea pe tânărul din Benares, cu care trebuia să se mărite, şi, deci, cu câteva luni în urmă cele două familii în perfectă înţelegere celebrară logodna.

Dar aurul este ochiul dracului, atât în Orient, cât şi în Occident, în India, ca şi la Paris.

Un ofiţer al rajahului trecând prin Benares fusese primit de tatăl fetei, care era foarte onorat de o asemenea vizită.

El o văzuse pe tânăra fată şi la întoarcerea sa la Narvor vorbise despre dânsa rajahului, care tocmai găsea că femeile sale, împreună cu frumoasa Kali-Nana, îmbătrâniseră; aşa că acesta îi comandă să se întoarcă la Benares şi să o cumpere cu orice preţ.

Lacrimile şi rugăminţile fetei fură zadarnice.

Tatăl ei o vânduse pentru zece saci de bani de aur şi o dăduse în primire oamenilor rajahului.

Aceştia, ducând-o la Narvor, se opriseră la reşedinţa lui Tippo-Runo.

— Primul-ministru o văzuse pe Dai-Koma şi se îndrăgostise de dânsa.

Acest amor determinase explozia tuturor patimilor rele care se aflau în inima şi în creierul maiorului englez.

Dai-Koma fusese deci condusă în haremul rajahului Osmany.

De când ea se afla acolo, plângea noaptea şi ziua, şi rezista amorului rajahului.

Osmany simţea că pasiunea sa creşte din cauza acestei rezistenţe, dar el avea răbdarea orientalilor şi îşi spunea: „E peste putinţă ca în cele din urmă ea să nu observe că sunt demn de dragostea sa”.

Era o lună de când Dai-Koma se tânguia când un nou eunuc fu primit în harem.

Era un negru numit Kugli.

Acesta a fost dat în serviciul fetei Dai-Koma.

Kugli, servitorul devotat până la fanatism al lui Tippo-Runo, pregătise răpirea fetei.

El se împrietenise mai întâi cu mai mulţi soldaţi din garda personală a rajahului şi, sub diferite pretexte, le sondase fidelitatea.

Dar până în momentul când l-am văzut ieşind din harem şi ducându-se la han, la uşa căruia se aflau indianul Mortar şi negrul Hussein, el nu-l găsise decât pe cel dintâi care să consimtă să-l servească.

Primul îl atrăsese şi pe al doilea.

Mortar, văzându-l, îi făcu semn cu ochiul.

— Vrei să-mi vorbeşti? Îl întrebă negrul.

— Da, răspunse Mortar.

Eunucul îl examina pe acela cu care vorbea Mortar mai înainte.

— Cine e acest om? Întrebă el.

— Un om care vrea să meargă în paradisul lui Vişnu, răspunse Mortar.

— E adevărat? Întrebă Kugli privindu-l pe negrul Hussein.

— Da, zise acesta.

Şi în ochii lui se văzu strălucind flacăra unei senzualităţi ieşită din comun.

Era evident că acest om era sincer şi că ceea ce făgăduise să facă va face.

Eunucul şi cei doi soldaţi intrară în han, băură împreună ceai şi rom, luând măsurile necesare pentru noaptea următoare.

Apoi eunucul se întoarse în harem şi aşteptă sosirea nopţii.

— Şi noi?

Ca de obicei, rajahul Osmany, dispreţuind celelalte femei, venise să facă puţină curte frumoasei Dai-Koma. Ca întotdeauna, ea îl respinse.

Şi ea plângea în hohote, când eunucul după plecarea rajahului, apăru în faţa ei.

— Perlă a Orientului, îi zise el, de ce plângi?

— Fiindcă tata a făcut dintr-o femeie liberă o sclavă, răspunse ea.

— E adevărat, zise eunucul, dar şi sclavele se eliberează.

Ea dădu din cap:

— Vai! Zise ea, fac parte din averea rajahului şi mai curând sau mai târziu trebuie să mă supun lui.

— Îţi vei trăda, deci, jurămintele?

Şi eunucul o privi fix. Dai-Koma tresări:

— Ştii, zise ea, că am făcut un jurământ?

— Da, lui Ramses.

Ramses era numele logodnicului ei lăsat la Benares.

— Îl cunoşti pe Ramses?

— Dânsul mă trimite.

Ea îşi înăbuşi un ţipăt. Kugli continuă:

— Priveşte-mă. Sunt opt zile de când eram încă bărbat, dar ca să ajung la tine am consimţit să mă sacrific. Sunt servitorul lui Ramses.

— Şi el te trimite la mine?

— Adică, răspunse Kugli, că dacă vrei să mă urmezi, vei fi liberă peste câteva ore.

— Liberă!

— Şi pe drum spre Benares, unde te aşteaptă Ramses.

Dai-Koma îşi împreună mâinile.

— Oh! Zise ea, nu-ţi baţi joc de nenorocirea mea, şi nu eşti vreun servitor al rajahului, care vrea să mă încerce?

— Îţi spun, zise eunucul, că sunt un servitor devotat lui Ramses.

Dai-Koma a fost silită să-l creadă şi, deci, în momentul când tot haremul dormea, el intră în odaia sa spunându-i:

— A sosit momentul; urmează-mă.

Şi îi aruncă pe cap un voal gros.

Apoi o conduse într-o sală unde ziua stăteau femeile de serviciu.

El luă o pensulă pe care o înmuie într-un vas ce conţinea un lichid negricios şi cu această pensulă înnegri albul obraz al frumoasei Dai-Koma.

Cum cea mai mare parte din femeile care serveau în harem erau negrese, şeful eunucilor care păzea poarta, văzând-o pe Dai-Koma şi pe Kugli, care o ţinea de mână, o luă drept una din aceste servitoare şi-i deschise poarta.

Amândoi ieşiră.

Negrul Hussein se plimba în sus şi în jos şi la un şuierat al lui Kugli se apropie.

Kugli îi spuse:

— Iată-ţi femeia!

Şi el puse mâna fetei în mâna negrului.

— Nu vii cu mine? Întrebă ea cu spaimă.

— Nu, răspunse Kugli, dar îl poţi urma pe acest om, care e tot ca şi mine un servitor devotat al lui Ramses.

Dai-Koma îl crezu şi plecă cu negrul Hussein.

Acesta, luând-o de mână, pe când Kugli intra în harem, o conduse spre fortăreaţă.

Lucrurile se petrecură aşa cum prevăzuse Mortar.

La postul de gardă se afla un şef, care îl privi pe negru şi îi spuse:

— Cine eşti?

— Un soldat al rajahului, răspunse Hussein.

— Cine e această femeie?

— Ea mea.

— E adevărat, zise Mortar, care era de santinelă, îi cunosc pe amândoi.

— Unde te duci la această oră? Mai întrebă şeful de post.

— Mergem la o serbare în oraş, răspunse negrul.

Ofiţerul făcu un semn, Mortar deschise uşa şi negrul împreună cu Dai-Koma ieşiră afară. Dai-Koma era liberă.

Baldachinul şi escorta trimisă, nu de Ramses, ci de trădătorul Tippo-Runo, aşteptau la hanul indicat; şi, înainte să se facă ziuă, Dai-Koma, care credea că se duce la logodnicul ei, era departe de oraşul sfânt Narvor, capitala rajahului Osmany.

Doar a doua zi, cu mult după răsăritul soarelui, s-a observat în harem lipsa frumoasei Dai-Koma.

Înştiinţat în grabă, rajahul sosi la faţa locului şi vru să-l ucidă pe şeful eunucilor în chinuri oribile.

Dar atunci Kugli, care nu consimţise la oribilul său sacrificiu, decât în dorinţa de a merge în raiul lui Vişnu, Kugli spuse rajahului:

— Nu mai acuza pe nimeni decât pe mine.

— Ce s-a întâmplat cu Dai-Koma, îi întrebă rajahul.

Negrul surâse şi răspunse:

— În acest moment ea e departe de puterea ta şi se află în braţele lui Tippo-Runo!

La acest nume rajahul scoase un ţipăt.

Atunci, cu o mare bucurie, negrul îi povesti trădarea primului său ministru. Uitând pe moment dragostea sa pentru Dai-Koma, gândindu-se doar la ingratitudinea aceluia pe care îl umpluse de binefaceri, rajahul plânse de mânie.

Kugli nu voia să se bucure singur de plăcerile raiului lui Vişnu.

De aceea el îi denunţă pe cei doi complici ai săi, pe Mortar indianul şi pe negrul Hussein.

Câteşitrei pieriră în chinuri chiar în dimineaţa zilei când Mussami şi eu am sosit la Narvor.

Dar Dai-Koma era acum în puterea lui Tippo-Runo şi l-am găsit pe rajah făcând jurăminte teribile de răzbunare.

Capitolul XIII.

Trec peste evenimente de puţină importanţă.

După şase luni imperiul rajahului era în flăcări.

Tippo-Runo, ridicând drapelul revoltei, trecuse de partea englezilor, şi atrăsese după sine două treimi din armata rajahului.

Noi eram asediaţi în Narvor.

Osmany nu mai avea în jurul său decât cinci sau şase mii de oameni devotaţi şi hotărâţi.

Într-o dimineaţă pe când vizitam forturile din oraş şi trecea în revistă ultimele mijloace de apărare ce ne rămâneau, rajahul mă conduse într-o odaie din fundul palatului său şi îmi spuse:

— Tu eşti ultimul om în care mai pot să am încredere, căci eşti francez; deci îţi voi dezvălui un secret de care depinde viitorul poporului meu şi mă încred în tine ca într-un frate.

— Vorbeşte, prinţe, am răspuns, încrederea dumitale nu va fi trădată.

Rajahul îmi spuse atunci:

— Primul lucru ce-l învăţă oamenii din rasa mea, de un secol, e să nu aibă încredere în Anglia. Acum o sută de ani, India era guvernată de regi puternici şi un popor fericit şi liber trăia pe ţărmurile Gangelui. Englezii au venit; prin forţă, uneori; mai adesea prin trădare. L-au redus la robie pe toţi aceşti regi şi aceste popoare. Sunt unul din ultimii reprezentanţi ai independenţei indiene. Dar ştiu soarta ce mă aşteaptă. Cu mult înainte de trădarea acestui mizerabil de Tippo-Runo, prevăzusem ziua când Anglia va vrea să mă calce în picioare şi să îmi zdrobească rasa. Dar rasa mea nu trebuie să piară. Eu, poate, voi muri mâine cu armele în mână. Cu mine va dispare ultima bucată de pământ liber al solului indian; dar trebuie ca viaţa mea să nu piară. Cine ştie? Peste mulţi ani, un om, ieşit din sângele meu, se va

scula şi apărat de zeii Indiei va reuşi să-i gonească pe străini şi să redea libertatea ţării sale.

— Vrei să-mi încredinţezi fiul dumitale? L-am întrebat.

— Da. Vreau ca după moartea mea să-l duci în Franţa şi să-l înveţi să-i urască pe englezi.

Şi cum mă văzu făcând o mişcare ce trăda o oarecare nelinişte, adăugă:

— Oh! Nu te teme de nimic. De zece ani am adunat bogăţii misterioase, care îi vor permite să trăiască după rangul său.

— Da prinţule, dar uiţi situaţia noastră.

— Nu uit nimic.

— Suntem asediaţi în acest oraş.

— Fără îndoială.

— Mai curând sau mai târziu vom sucomba.

— Am prevăzut deznodământul, fiindcă mi-am sacrificat viaţa.

— Atunci fiul dumitale va cădea în puterea englezilor…

El nu îmi răspunse la început.

— Bogăţiile dumitale vor cădea de asemenea în mâinile lor.

El surâse melancolic şi clătinând din cap, îmi spuse:

— Te înşeli!

— Ai găsit un mijloc să-ţi salvezi copilul?

— Da.

— Şi bogăţiile?

— Da. Fiul meu e în siguranţă, şi comorile mele de asemenea.

Şi cum l-am privit mirat, el continuă:

— Acest copil pe care poporul meu îl salută, pe care Kali-Nana îl strânge la inima sa, acest tânăr prinţ în care acei ce mă înconjoară l-au văzut pe moştenitorul tronului, nu e fiul meu.

Mirarea mea a fost aşa de mare, încât rajahul continuă repede:

— Trecuseră doi ani de când Kali-Nana era mamă. Într-o noapte i-am răpit copilul din leagăn şi l-am înlocuit cu copilul unei alte femei.

— Astfel, am strigat, prinţul Ali?

— Prinţul Ali nu e fiul meu.

— Dar fiul Alteţei voastre?

— E departe de aici şi nu-şi cunoaşte originea. După ce voi fi mort, i-o vei spune.

L-am privit pe rajah cu mirare. El continuă:

— Se află la Calcutta în oraşul negru, oraşul indian, la un om sărac care are meseria de croitor.

El e bătrân şi gârbovit, e sărac în aparenţă cel puţin, şi unicul său sprijin e un copil de doisprezece ani, care lucrează ziua şi noaptea.

Acest croitor, care răspunde la numele turcesc de Hassan, e un fost servitor al familiei mele. Copilul pe care îl creşte şi care-l numeşte tată, este fiul meu.

— Ah! Am strigat.

— Când totul va fi pierdut, când voi da ultima mea luptă, şi ultimul meu suspin, vei porni la Calcutta.

— Da, prinţe.

— Te vei duce la croitor şi îi vei arăta acest inel.

În acelaşi timp Osmany scoase din deget un inel pe piatra căruia se afla inscripţia în limba indiană„: „Aminteşte-ţi”.

Apoi el îl puse la degetul mic şi adăugă:

— Croitorul ţi-l va arăta pe copil. Apoi el te va conduce în fundul pivniţei casei sale, şi vei vedea acolo pietre preţioase şi aur într-o cantitate enormă cum nu posedă nimeni pe lume. E averea copilului meu. Eşti inteligent şi credincios, continuă rajahul. Vei găsi un mijloc să duci aceste bogăţii în Europa, fără să trezeşti curiozitatea englezilor; vei şti să-l iei pe fiul meu cu tine, îi vei arăta că tatăl său a murit pentru independenţa Indiei, şi că-i transmite ura sa pentru Marea Britanie.

— Voi face asta, am răspuns.

El îmi dădu mâna să i-o sărut şi îmi spuse:

— Am încredere în tine!

Englezii continuau asediul.

Garnizoana se apăra cu eroism; dar în fiecare zi câte o întărire cădea sub tunul lui Tippo-Runo.

În fiecare zi proviziile deveneau tot mai rare, şi au trebuit să fie gonite din oraş aşa-zisele guri zadarnice.

În fine, într-o seară, rajahul îmi spuse:

— Trebuie să renunţ să mai apăr oraşul Narvor, să încerc o ieşire şi să trec prin liniile engleze spre a ajunge în munţi. Acolo, poate vom rezista cu mai mult succes.

Planul era îndrăzneţ, dar nu era practic.

Stagiunea ploilor torenţiale din ţările arzătoare venise.

Rajahul întruni consiliul său de război şi s-a hotărât să se aştepte o noapte întunecoasă ca să încerce o ieşire.

După două zile a apărut ocazia favorabilă.

Noaptea era întunecoasă, ploaia cădea în torente; armata engleză se refugiase în corturi.

În mai puţin de două ore totul a fost gata.

Femeile şi copiii fură puşi pe elefanţi în mijlocul oastei, aranjată ca în careu.

Apoi porţile se deschiseră şi rajahul ieşi tăcut în fruntea armatei sale.

Englezii surprinşi încercară să le taie calea; dar nu au putut rezista furiei soldaţilor lui Osmany.

A fost o luptă scurtă şi frumoasă, dată la lumina fulgerelor.

Armata engleză a fost învinsă şi am putut să ne retragem la nordul oraşului, într-o vale adâncă.

Dar acolo apăru înaintea noastră o nouă oaste.

Când se făcu ziuă mii de oameni coborâră din vârful munţilor şi ne atacară.

Aceştia nu mai erau englezi, ci soldaţii lui Tippo-Runo, rebelii.

Lupta reîncepu, şi se prelungi până seara, şi continuând şi a doua zi şi mai omorâtoare.

Soldaţii rajahului cădeau unul câte unul şi în curând în jurul lui rămaseră doar vreo câţiva oameni.

În fine, un glonţ îl atinse şi el căzu de pe cal.

L-am primit în braţele mele.

El îşi fixă asupra mea ochii muribunzi şi îmi zise:

— Aminteşte-ţi!

Apoi adăugă cu o voce stinsă:

— Şi răzbună-mă!

Acesta a fost ultimul său cuvânt.

După câteva secunde rajahul Osmany muri încredinţându-mi-l pe fiul său şi ducând în mormânt făgăduiala pe care i-o făcusem că-l voi urmări pe trădătorul Tippo-Runo.

Capitolul XIV.

Tippo-Runo ştia că scăpasem din cursa pe care mi-o întinsese şi că reuşisem să ucid elefantul-călău.

El ştia, între altele, că luptasem alături de rajah.

Şi când înfrângerea noastră a fost completă, el dădu ordine teribile în privinţa mea.

Totuşi am reuşit să scap.

Timp de mai multe săptămâni, cu faţa înnegrită ca să nu fiu recunoscut, am rătăcit prin munţi, urmărit ca o fiară sălbatică.

Evitam oraşele, satele şi până chiar şi locuinţele izolate.

Toată ţara căzuse în puterea englezilor, prin urmare a lui Tippo-Runo, şi ştiam că dacă cădeam viu în mâinile partizanilor săi, aş fi pierit în chinuri teribile.

Dar steaua mea mă proteja.

După o lună de vagabondaj, am putut să ajung pe platoul Industanului, să intru în regiuni paşnice, să cer ospitalitate unui colonist englez care n-auzise niciodată vorbindu-se de mine şi nici nu bănuia că am luat parte la ultima luptă şi să stau la dânsul câteva zile.

Şi după o altă lună am sosit la Calcutta.

Acolo eram salvat.

Atunci m-am gândit să mă ţin de făgăduială, să-l găsesc pe Hassan şi pe acel copil care nu era altul decât fiul nenorocitului Osmany.

Toată lumea îl cunoştea pe Hassan croitorul din oraşul negru.

Stăpânul primului han în care am intrat mi-a arătat casa lui.

Era o locuinţă sărăcăcioasă în care, desigur, nu se poate bănui existenţa vreunei comori.

Bătrânul stătea la poarta casei sale.

M-am apropiat de dânsul

— Te numeşti Hassan? L-am întrebat.

— Da, îmi răspunse, ce vrei?

— Cunoşti asta?

Şi i-am arătat inelul pe care rajahul mi-l pusese în deget.

Deodată bătrânul tresări şi mă pofti repede în casă încuind uşa după noi.

— Vii din partea lui Osmany? Mă întrebă el.

— Da.

— Ce face dânsul?

Această întrebare îmi aduse lacrimi în ochi.

— A murit, am răspuns.

Şi i-am povestit trădarea infamă a lui Tippo-Runo şi moartea eroică a rajahului.

Bătrânul mă ascultă, palid şi tremurător.

Apoi, când am terminat, el îmi spuse cu acel accent de resemnare care se găseşte numai la oamenii din Orient.

— Dumnezeu a vrut.

Hassan era mahomedan şi, prin urmare, credea într-un singur Dumnezeu.

— Unde e copilul? L-am întrebat.

— Se scaldă, îmi răspunse dânsul. Îl vei vedea peste cel mult o oră.

— Şi tezaurul?

— Ţi-l voi arăta.

El luă o lampă, ridică un capac şi se văzură treptele unei scări. Atunci îmi zise:

— Urmează-mă!

Am coborât după dânsul în pivniţa casei, care era goală. Hassan a râs cu tristeţe şi a zis:

— Vei vedea.

Şi apropiindu-se de perete, începu să bată cu pumnul în zid.

Una din pietre făcu un zgomot surd. S-ar fi zis că era pielea unei tobe. Atunci Hassan îşi scoase cuţitul de la brâu şi băgă vârful între pietre.

Deodată piatra se desfăcu.

Atunci Hassan îmi arătă o uşă de oţel strălucitor. Apoi luă de la gât o cheie.

— Eu am făcut această uşă. Ea are un secret şi acest secret e aşa de complicat încât mi-ar trebui mai multe zile ca să ţi-l spun.

Şi începu să învârtească cheia când într-o parte, când într-alta, murmurând cuvinte pe care nu le pricepeam şi numărând pe degetele mâinii sale stângi. În fine, am auzit un zgomot.

Deodată tot zidul împreună cu uşa de oţel se deschise şi am văzut atunci o odăiţă.

Acolo se vedea strălucind aurul şi pietrele preţioase.

— Iată tezaurul stăpânului, zise bătrânul.

Erau acolo mai multe milioane, o avere cu adevărat regală.

I-am spus atunci bătrânului ultima dorinţă a rajahului.

— Rajahul, i-am spus, mi-a adus la cunoştinţă dorinţa sa expresă. El voia ca să-l duc pe fiul său în Europa şi să-l educ în aşa fel încât să-i urască pe englezi. El voia, de asemenea, să iau şi tezaurul.

— Tu ai inelul stăpânului, îmi zise Hassan. Prin urmare, mă voi supune.

Apoi închise uşa de fier şi tezaurul dispăru din ochii mei.

Ne-am întors în casă.

Copilul, la rândul său, se întoarse de la scăldat.

Privindu-l, am recunoscut că seamănă foarte bine cu Osmany.

Era chiar fiul lui Kali-Nana.

El mă privi cu mirare.

Hassan îi spuse:

— De aici înainte acest om e stăpânul tău. Urmează-l!

— Nu, i-am spus lui Hassan, copilul va rămâne lângă tine până ce voi lua măsurile necesare pentru plecarea noastră.

— Cum doreşti, mi-a răspuns, aplecându-şi capul.

Copilul nu pricepea nimic din toate astea şi începu să plângă.

I-am spus lui Hassan:

— Nu mă vei vedea decât în ziua în care totul va fi gata. Mă voi ocupa să am oameni devotaţi şi credincioşi ca să iau tezaurul şi să-l transport la bordul unei nave.

Am petrecut mai multe zile la Calcutta, gândindu-mă ce modalitate să folosesc ca să transport bogăţiile rajahului fără să atrag atenţia autorităţilor engleze.

Dintre toţi servitorii devotaţi pe care i-am avut în timpul şederii mele în ţara rajahului nu-mi rămăsese decât credinciosul meu Mussami.

Acesta era cu mine.

Stăteam în acelaşi han şi ne înţelesesem să mă urmeze în Europa.

Într-o seară Mussami îmi spuse:

— Cred că se ştie cine suntem. Suntem urmăriţi când ieşim.

— Cine ne urmăreşte?

— Un negru care ar fi unul din credincioşii lui Tippo-Runo.

Ne-am schimbat locuinţa.

Până atunci locuisem în oraşul negru.

Ne-am refugiat în oraşul alb.

Cartierul englez e plin de hanuri şi hoteluri.

Am revenit la ţinuta vestimentară europeană şi Mussami trecea drept servitorul meu.

A doua zi după ce am descins la hotelul Batavia, în timp ce luam masa de seară, am observat că ceaiul care mi se servise era acru, dar n-am dat importanţă.

După masă, am fost cuprins de o senzaţie ciudată de somn şi m-am dus să mă culc.

Am adormit foarte repede.

Când m-am trezit, noaptea trecuse şi era ziuă. L-am chemat pe Mussami, care dormea într-o odaie alăturată.

Îmi răspunse un fel de urlet. Nu era o voce omenească. Era ceva care semăna cu mugetul unei fiare sălbatice.

Am coborât din pat şi am intrat în odaia vecină.

Acolo mă aştepta un spectacol oribil.

Mussami, legat, era culcat pe spate şi în jurul său era un lac de sânge.

Văzându-mă, nenorocitul deschise gura şi scoase un ţipăt de oroare.

Sărmanul nu mai avea limbă. Îi fusese tăiată pe când eu dormeam.

M-am grăbit să-l dezleg şi în timp ce făceam această operaţie am scos un nou ţipăt.

Inelul rajahului dispăruse de pe degetul meu.

Capitolul XV.

Ce se petrecuse deci?

Mussami nu mai putea vorbi, căci nu mai avea limbă, dar avea, ca toţi oamenii din rasa sa, un mare talent pentru pantomimă, şi îmi povesti prin semne ceea ce se petrecuse.

Pe la miezul nopţii el crezuse că aude un zgomot şi sculându-se intrase în odaia mea. Eu dormeam.

El mă strigă, dar n-am răspuns.

M-a zguduit şi eu nici ochii nu i-am deschis.

Zgomotul continua.

Mussami, văzând că nu poate să mă trezească, se îndreptă spre uşă ca să cheme în ajutor pe oamenii hotelului.

Dar în acel moment uşa se deschise şi doi oameni intrară şi aruncară o cârpă peste el.

Era o cuvertură de lână în care i se înfăşură capul ca să-l împiedice să ţipe.

Mussami se luptă cu energie; dar a fost trântit la pământ.

După aceasta, unul din cei doi oameni îi legă picioarele şi mâinile cu multă pricepere.

În acelaşi timp i se legă gura şi îi scoaseră cuvertura de pe cap.

Atunci Mussami putu să vadă şi să audă.

Cei doi oameni erau indieni de rasă roşie şi după costumele lor se vedeau că sunt sectari ai zeiţei Kali, adică strangulatori.

Unul era tânăr şi părea că se supune; celălalt era bătrân şi comanda.

Ei se apropiară de patul meu şi mă zguduiră. Dar eu nu m-am deşteptat.

Tânărul surâse cu ură şi zise:

— Acesta e deci omul care l-a învins pe Ali-Remjeh?

— Da, zise bătrânul.

— Dacă l-am strangula?

— Tu ştii că acela care ne-a trimis ne-a spus că răspundem cu capul de viaţa lui.

— E adevărat, răspunse tânărul suspinând, dar e păcat.

Bătrânul îmi luă mâna într-a sa şi îmi luă inelul pe care-l aveam în deget, apoi, după ce-l examină cu atenţie, zise:

— Da, acesta e.

Atunci ei mă lăsară să dorm şi se întoarseră la Mussami.

Acesta îşi recăpătase tot sângele său rece şi, în loc să încerce să strige, el îi observă cu atenţie pe cei doi oameni ca să-i poată recunoaşte mai târziu.

Unul din ei scoase un pumnal şi i-l puse la gât.

Apoi spuse în limba indiană:

— Dorim să te întrebăm şi-ţi vom dezlega gura. Zadarnic ai să strigi, căci toţi oamenii din această casă sunt

cumpăraţi de acela care ne trimite şi niciunul din ei nu va veni în ajutorul tău. Apoi vei face sforţări zadarnice să-l trezeşti pe stăpânul tău.

I s-a dat un narcotic, care îşi încetează efectul peste câteva ore.

Indianul de felul său e prudent şi calm; el ştie, după ce a rezistat în zadar, să fie resemnat.

Mussami făcu semn că e gata să răspundă.

Atunci el a fost dezlegat şi pus lângă zid.

Era aşa de strâns legat încât i-ar fi fost cu neputinţă să facă o mişcare.

După ce l-au dezlegat la gură, bătrânul indian îi spuse:

— Eşti în serviciul acestui alb?

— Da, răspunse Mussami.

— Cum se numeşte dânsul?

— Avatar.

— Ştii de unde vine?

— Nu.

— De cât timp îl serveşti?

— De opt zile.

— Minţi.

— Vă afirm, răspunse Mussami, că nu sunt la Calcutta decât de opt zile.

— Se poate. Dar îl cunoşteai mai dinainte.

— Nu.

— Minţi, repetă bătrânul indian.

Mussami răspunse cu răceală:

— E imposibil să spui adevărul aceluia ce nu vrea să te creadă.

Bătrânul indian reluă:

— Stăpânul tău a fost un prieten al rajahului Osmany.

— Nu ştiu.

— Rajahul i-a dat un inel.

— Nu ştiu.

— Acest inel, iată-l.

— Ah! Zise Mussami, prefăcându-se mirat.

— Vorbeşte, zise indianul, dacă vrei să trăieşti.

Mussami replică:

— Nu pot să ştiu dacă stăpânul meu are acest inel de la rajah, fiindcă nu mi-a spus niciodată. Dar dacă mi-o spui, te cred.

— Acest inel, continuă indianul, stăpânul tău trebuie să-l arate cuiva.

— Cui?

Şi Mussami îşi luă un aer naiv.

— Iată ceea ce nu ştim şi vrem să ştim.

— Nu vă pot spune.

Un fulger de mânie străluci în ochii bătrânului.

— Dacă ai şti soarta ce te aşteaptă, ai vorbi.

— Aş vrea şi eu, dar nu ştiu nimic.

Bătrânul făcu un gest de nerăbdare, apoi se întoarse spre tovarăşul său şi zise:

— Fiindcă limba acestuia nu e bună de nimic, trebuie să i-o tăiem.

Mussami nici nu clipi.

Tânărul indian scoase un cuţit şi zise:

— Sunt gata.

Mussami încercă să rupă legăturile. Dar cei doi indieni se repeziră la dânsul şi-l culcară la pământ.

— Vorbeşte, zise bătrânul.

— Nu ştiu nimic, replică el.

— Nu vrei să ne spui în ce parte a oraşului locuieşte omul căruia stăpânul tău trebuie să-i arate inelul?

— Nu ştiu, şi chiar dacă aş şti…

— Ei bine?

— Nu v-aş spune.

— Atunci să se facă ceea ce am ordonat, zise bătrânul.

El puse un genunchi pe pieptul lui Mussami. Îl luă de gât şi îl strânse cu putere.

Pe jumătate înăbuşit, Mussami deschise gura şi profitând de acest moment tânărul indian îl apucă de limbă.

Apoi cu mâna cealaltă în care ţinea pumnalul îi tăie limba.

Din acel moment, Mussami nu mai ştia nimic. Durerea îi smulsese un urlet. Apoi, din cauza hemoragiei, el leşinase. Numai vocea mea îl scoase din această stare de leşin fizic şi moral.

L-am pansat pe sărmanul om cum am putut mai bine.

Apoi am strigat:

— Trebuie totuşi să-l salvez pe copilul rajahului Osmany şi averea sa.

Lăsându-l pe Mussami, care de altfel nu era în stare să mă urmeze, m-am repezit afară, hotărât să alerg la bătrânul Hassan, să-i spun ce mi se întâmplase şi să-l punem în gardă în privinţa aceluia care se va prezenta cu inelul.

Dar când am ajuns la uşa hotelului doi ofiţeri de poliţie engleză mă luară de guler.

Capitolul XVI.

Unul din cei doi ofiţeri de poliţie îmi zise:

— Te numeşti maiorul Avatar?

— Da, am răspuns.

— Urmează-ne.

În cursul vieţii mele aventuroase am observat că rezistenţa faţă de poliţia oricărei ţări nu e niciodată încununată de succes.

Criminalul, care e arestat, şi nu opune nici o rezistenţă, are o şansă mult mai mare de a scăpa.

Inocentul căruia i se întâmplă o asemenea aventură compromite adesea cauza sa indignându-se şi protestând.

Ştiam asta şi de aceea m-am mărginit doar să răspund: „Domnilor, sunt gata să vă urmez; numai binevoiţi să daţi drumul la guler, căci sunt o persoană stimată”.

Ei mă ascultară.

— Aş putea să vă întreb unde mă conduceţi?

— La şeful poliţiei districtului.

— Ştiţi de ce sunt acuzat?

— Nu.

Unul din ei îmi arătă un mandat de arestare conceput lapidar şi nemotivat.

Calcutta este împărţită în mai multe districte sau cartiere, şi fiecare din aceste districte are un şef de poliţie sau un comisar.

Am crezut că voi fi condus la cei din apropiere.

Am fost deci puţin mirat văzând că străbat oraşul alb şi că ne îndreptăm spre oraşul negru.

Dar acest lucru mă bucură.

„Steaua mea cea bună, îmi spusei, va face fără îndoială să trec pe strada unde locuieşte Hassan, bătrânul croitor, şi printr-un semn îl voi face să înţeleagă să se ferească de acela care îi va arăta inelul rajahului”.

Speranţa mea se mărea pe măsură ce mergeam.

Pe drum, unul din ofiţerii de poliţie îmi spuse:

— Asta te miră poate că te conducem în altă parte, iar nu la şeful de poliţie cel mai apropiat.

— Într-adevăr, am răspuns.

— Îţi voi spune motivul. Ai locuit câteva zile în oraşul negru?

— Da.

— La hanul numit „Şarpele Albastru”?

— Da.

— Ei bine. S-a primit o plângere împotriva dumitale, şi şeful poliţiei din acel cartier a ordonat să fii arestat.

— Ah! Am exclamat fără emoţie.

— Nu pot şti sigur, răspunse celălalt ofiţer, dar m-aş prinde că e în legătură cu asasinarea dresorului de şerpi.

— Cine e acela? Am întrebat.

— Se afla în han un dresor de şerpi, care a fost asasinat noaptea trecută.

— Adevărat?

— Şi poate eşti acuzat de acel omor.

Nu m-am putut opri să nu râd.

Până atunci îmi spusesem: „Tippo-Runo a aranjat arestarea mea”.

Din acel moment m-am gândit că se putea ca arestarea mea să n-aibă nimic comun cu evenimentele din cursul nopţii şi că oamenii care mutilaseră pe sărmanul Mussami să nu fie amestecaţi în aventura mea.

Dacă era astfel, puteam să fiu eliberat după un scurt interogatoriu. Atunci mă voi grăbi să merg la bătrânul Hassan.

Dar ştiam din proprie experienţă ezitările justiţiei engleze, deci puteam să fiu ţinut câteva zile până ce să fiu pus în libertate. Atunci am făcut următorul raţionament: „E mai bine să-l înştiinţez pe Hassan îndată”.

Atunci m-am plâns că mi-e sete.

— Dacă e aşa! Zise unul din gardienii mei, vrei să intri în acest han să iei ceva?

— Bucuros, am răspuns.

Intrarăm într-o cârciumă şi am cerut de băut.

După ce au făcut puţine fasoane cei doi agenţi consimţiră să bea împreună cu mine.

Ei păreau foarte gentili şi n-aveau deloc aerul că se grăbesc să ajungă cu mine la şeful de poliţie.

— Nu sunt vinovat, le-am spus, de crima ce mi se impută.

În acelaşi timp, încrederea pe care mi-o inspiră naivitatea lor creştea.

— Oh! Credem şi noi, zise unul din ei, căci ai aerul unui perfect gentilom.

I-am salutat.

— Dar, reluă el, am primit un ordin şi, spre marea noastră părere de rău, trebuie să-l executăm.

— Dar sperăm, reluă celălalt, că totul se va aranja spre satisfacţia dumitale, şi că şeful de poliţie te va pune în libertate, după ce-şi va cere scuze.

— Sper şi eu, am murmurat.

Apoi deodată, bătându-mă pe frunte, am zis:

— Ah! Dumnezeul meu şi portofelul meu!

— Care portofel? Întrebară amândoi deodată.

— Al meu, care conţine hârtiile necesare stabilirii onorabilităţii mele.

— Ei bine! Nu le ai la dumneata?

— Nu.

Şi căutându-mă în toate buzunarele mă prefăceam foarte disperat, adăugând:

— El cuprinde două sute de lire sterline şi aş da bucuros jumătate spre a-l avea.

Poliţistul din Londra e poate incoruptibil, dar cei din Calcutta mi s-a părut că lasă de dorit în această privinţă, căci mi s-a părut că cei doi păzitori ai mei schimbaseră o privire lacomă.

— Nu ştii dacă l-ai pierdut pe drum, zise unul din ei.

— L-ai lăsat, poate, la hotel, răspunse celălalt.

— Nu, am răspuns. Cred că îmi aduc aminte acum.

— Ah!

— Aseară am venit să mă plimb pe aici, cu scopul să întâlnesc vreo baiaderă. Nu mă înşel deloc, pe o stradă am fost acostat de o irlandeză.

Sunt irlandeze peste tot, chiar şi în India…

— Ea ţi-a furat portofelul, cu siguranţă.

Şi schimbară o nouă privire plină de tristeţe.

— Nu, am reluat.

— Ah! Adevărat?

— Irlandeza m-a condus la ea acasă şi portofelul meu a căzut după vreo mobilă.

— Se poate.

— Se poate, de asemenea, am adăugat, că ea să nu fi observat.

— Dar unde stă această irlandeză?

— Pe o stradă al cărei nume nu-l ştiu.

— Şi în acest cartier?

— Oh! Desigur.

— Ai recunoaşte strada?

— Da.

Cei doi agenţi părură că se consultă, în fine, cel dintâi îmi spuse:

— Şeful de poliţie va putea să mai aştepte un sfert de oră. Caută-ţi, deci, punga.

Am aruncat o monedă pe masă şi am plecat. Atunci m-am prefăcut că voi căuta drumul. Cei doi agenţi mă urmăreau cu o mare răbdare, în fine, am strigat:

— Ah! Recunosc strada, e aceea care trece pe acplo.

— Bine… să mergem.

Îmi jucasem aşa de bine rolul încât eram sigur că am înşelat vigilenţa celor doi gardieni ai mei.

— Da, da, am repetat. E chiar acolo.

Îl zărisem pe bătrânul Hassan stând cu picioarele încrucişate în pragul prăvăliei sale.

— Unde e casa? Mă întrebă unul din poliţişti.

— Cred că e a patra, pe stânga.

Şi am indicat-o pe aceea care se afla alături de prăvălia croitorului.

— Ei bine, să mergem! Îmi zise el. Şi pornirăm cu paşi mai repezi.

Capitolul XVII.

Bătrânul Hassan era în prag.

Când mă văzu făcu o mişcare fără voie. Am pus un deget pe buze.

Asta însemna: „Fereşte-te că nu sunt singur”.

Dar cei doi agenţi, care păreau foarte indiferenţi, obervară acest semn.

Am trecut pe lângă Hassan.

Bătrânul mă privi neliniştit.

Am ridicat mâna în aer.

Pe deget nu se mai afla inelul rajahului.

În acelaşi timp, faţa mea exprima o vie durere.

Hassan înţelese că mi se furase inelul.

El făcu un semn cu ochiul, care însemna: „Fii liniştit, nu mă voi supune decât ţie.”

— Aceasta e casa? Mă întrebă unul din ofiţerii de poliţie.

— Vai! Nu, am strigat, m-am înşelat; casa în care am fost aseară seamănă cu asta, dar nu e asta!

Atunci cei doi agenţi începură să râdă:

— Ei bine! Zise unul din ei. Îţi voi da un sfat bun.

— Care?

Şi l-am privit mirat.

— Renunţă azi ca să-ţi mai cauţi portofelul, ai făcut ceea ce ai vrut.

Am tresărit.

— Am aflat ce voiam să ştim… totul merge de minune.

Şi cum eram uimit, agentul se întoarse şi făcu un semn. La acest semn un baldachin purtat de doi negri care ne urmăreau de câtva timp, fără ca eu să bănuiesc, se apropie.

— Trebuie să fii obosit? Îmi spuse agentul eu batjocură. Urcă-te!

Şi dădu la o parte perdelele baldachinului, care era gol.

Aceste cuvinte: „Am aflat ce voiam să ştim” mă uimiseră într-atâta, încât m-am supus maşinal la ordinul dat.

Cei doi agenţi se instalară lângă mine şi n-am putut decât să murmur:

— Mă conduceţi deci departe?

— Da, răspunse unul din ei.

În acelaşi timp el scoase un revolver şi mi-l puse în piept.

— Te ştim un om energic, îmi spuse el, şi deci trebuie să fim precauţi. Eşti un om mort dacă te opui.

Celălalt lăsase perdelele baldachinului. La un semn al celui care vorbise, acesta scoase un lanţ de mătase şi îmi legă solid mâinile la spate.

— Acum, reluă acela care mi se adresa de obicei, putem să ne continuăm drumul în siguranţă.

Tovarăşul său coborî din baldachin după ce schimbă cu dânsul câteva cuvinte pe care nu le-am putut înţelege.

Baldachinul străbătu tot oraşul negru şi ajunse la bariera oraşului.

Acolo se opri şi am crezut că am ajuns. Mă înşelam.

Agentul de poliţie dădu la o parte perdelele baldachinului şi atunci am putut să văd că negrii care ne duceau erau înlocuiţi cu cai.

Baldachinul porni din nou la drum.

Atunci tovarăşul meu zise surâzând:

— Ne-ai scos adineauri dintr-o mare încurcătură.

— Ce vrei să spui? L-am întrebat.

— Mă voi explica.

Şi cu un surâs ironic continuă:

— Trebuia să-ţi închipui că n-ai fost niciodată acuzat de asasinarea dresorului de şerpi.

— Atunci de ce sunt acuzat?

— De nimic, dar ne asigurăm de persoana dumitale. Iată totul.

— De ce?

— Pentru că nu vrem să execuţi o misiune ce ţi-a fost încredinţată de rajahul Osmany.

Am scos un ţipăt.

Atunci îmi zise:

— Vezi că Tippo-Runo e bine informat.

— Tippo-Runo e un trădător! Am strigat.

— Nu zic nu, răspunse falsul agent de poliţie, căci acum nu mă puteam înşela, eram în mâinile lui Tippo-Runo şi acest om nu aparţinuse niciodată poliţiei engleze.

— Ah! Recunoşti?

— Da, Tippo-Runo ştia că rajahul îţi dăduse o misiune.

— Da, dar nu ştie în ce constă ea.

— Te înşeli.

— Ah! Am exclamat, ştie ce am făgăduit rajahului?

— Fără îndoială. Rajahul ţi-a dat inelul său.

— Bine.

— Acest inel, prezentat unui om ce se află la Calcutta, trebuie să-l pună pe purtătorul lui în posesia tezaurelor ascunse ale rajahului.

Am rămas nepăsător. Acest om continuă:

— Din nenorocire era un lucru pe care nici Tippo-Runo, nici toţi cei care-l servim nu-l ştim.

— Care?

— Numele şi locuinţa omului căruia trebuia să i se prezinte inelul.

— Şi nu-l veţi şti niciodată, am strigat

— Te înşeli.

— Ah!

— Acum ştim, graţie imprudenţei dumitale. Acest om este croitorul Hassan.

— Nu ştiu ce vrei să spui, am replicat dând din umeri.

El continuă să surâdă.

De un lucru eram sigur, totuşi, că puteau să-l chinuiască pe Hassan, să răscolească toată casa şi nu vor găsi tezaurul.

„Hassan, mi-am spus, a priceput. Poate fi ucis şi nu va spune unde e tezaurul. Hassan e credincios. Fiindcă omul în mâinile căruia mă aflu nu mi-a spus nimic de copil, înseamnă că Tippo-Runo nu ştie că fiul rajahului este copilul croitorului”.

— Dar unde mă conduci?

— Destul de departe pentru ca Tippo-Runo să aibă vreme să pună mâna pe tezaur.

Am priceput că ar fi fost zadarnic să mai pun acestui om vreo întrebare.

Eram în puterea sa, şi ceea ce aveam mai bun de făcut era să mă gândesc la mijlocul prin care puteam să-mi recapăt libertatea.

Am călătorit toată ziua.

Spre seară, baldachinul se opri.

Eram în mijlocul unei câmpii la marginea unei păduri. Negrii, care erau pe cai, descălecară. Agentul de poliţie mă obligă să cobor şi-mi zise pe un ton batjocoritor:

— Probabil simţi nevoia să faci puţină mişcare. Iată-ne la marginea unei păduri prin care nu ne-ar fi cu putinţă să mergem cu baldachinul. De aceea urmează-mă.

Aveam mâinile legate la spate, şi falsul agent ţinea revolverul în mână.

Să rezist înseamnă să mă expun unei morţi de pe urma căreia să nu profite acei pe care vroiam să-i servesc.

Cei doi negri, după ce legară caii de arbori, mergeau după noi.

Am intrat în pădure şi am mers aproape o oră. Începuse să se însereze.

În fine, am sosit la intrarea unui luminiş în mijlocul căruia se vedea un arbore gigantic ale cărui ramuri puteau să servească drept acoperiş unei case.

Atunci am priceput soarta ce mă aştepta. Acest arbore era un mancenilier a cărui umbră dă moarte.

Oricine stă o noapte sub acest arbore, adoarme fără să se mai trezească.

Şi omul care îl servea pe Tippo-Runo îmi zise cu un surâs sinistru:

— În fine! Am sosit.

Capitolul XVIII.

La un semn al falsului agent cei doi negri se repeziră şi mă culcară la pământ.

Aveam mâinile legate, îmi legară şi picioarele şi apoi cu o altă frânghie am fost legat de acel arbore.

Din acel moment eram condamnat să mor sub această umbră otrăvită.

Falsul agent de poliţie îmi zise atunci:

— Tippo-Runo te dăduse în seama unui elefant-călău; tu ai ştiut să scapi. Acum când mi-am împlinit misiunea ce mi-a fost încredinţată, îţi urez ca să scapi de acest nou pericol.

Şi după aceste cuvinte batjocoritoare, omul lui Tippo-Runo mă părăsi.

— Eşti un aventurier brav şi eşti demn de o soartă mai bună.

Culcat pe spate, legat de acest arbore, l-am văzut îndepărtându-se împreună cu cei doi negri.

În curând ei dispărură printre arbori, şi am rămas singur, în mijlocul acestei păduri populate de fiare sălbatice, întins sub ramurile acestui arbore care serveşte drept mormânt oricui se adăposteşte la umbra sa funestă.

Pe moment, pradă unei mari disperări, am făcut sforţări supraomeneşti ca să-mi rup legăturile.

Dar sforile de mătase de care se servesc indienii sunt tari ca oţelul, nodurile pe care ei ştiu să le facă sunt ca nodul gordian.

Se înnopta.

E un lucru oribil şi sublim în acelaşi timp; o noapte într-o pădure indiană.

Tăcută toată ziua, odată cu venirea întunericului ea se populează cu mii de zgomote confuze, la început şi stridente pe urmă.

În curând începe să sufle vântul, care face crăcile arborilor să trosnească.

Apoi cu zgomotul vântului se amestecă alte zgomote.

Din depărtare tigrul îşi face auzit strigătul său răguşit.

S-ar putea zice că e un cutremur de pământ.

Apoi pământul se mişcă.

Trecea vreo armată cu tunurile sale grele?

Nu e o armată, ci o ceată de elefanţi, care, după ce au devastat o câmpie de porumb şi orez, se duce să prade în altă parte.

În fine, frunzele de pe jos se mişcă ca un râu subteran care parcă ar irupe deodată la suprafaţă.

În acelaşi timp se aude ca zgomotul regulat produs de nişte castaniete.

E şarpele cu clopoţei.

Toate aceste ameninţări, toate aceste ţipete surde, toate aceste zgomote sinistre înfioară inima şi mintea.

După toate aceste chinuri, sufleteşti mai vine şi durerea fizică.

E influenţa mancenilierului, care începe să se simtă. Mai întâi acest arbore răspândeşte un aer rece şi inima îţi vine

la buze.

Sunt frigurile.

Apoi tâmplele par a fi cuprinse de un cerc de fier.

În acelaşi timp simţi că în cap te lovesc mii de ciocane.

E migrena care începe.

După migrenă veni delirul.

Un amestec ciudat de dureri oribile, de chinuri şi de voluptate.

Mancenilierul produse toate efectele haşişului.

Aici e un cal care te transportă în galop prin spaţii necuprinse; aici e o femeie cu braţele de alabastru, care te îmbrăţişează.

În acest timp moartea se apropie cu paşi înceţi.

Nenorocitul care se zbate în aceste oribile chinuri vede moartea apropiindu-se. Vrea să fugă. Dar membrele sale sunt legate; vrea să strige, dar vocea lui e stinsă: vrea să se roage şi nu mai ştie nici o rugăciune.

Deodată monstrul, imaginar este urmat de un monstru adevărat.

E un tigru, un adevărat tigru.

El a simţit carnea de om, şi a mirosit prada.

În două sărituri el a alergat.

Şi ochii săi, care strălucesc, te fascinează şi te devorează primii.

Strălucirea acestor ochi risipi delirul care mă cuprinsese şi mi-am revenit repede în fire.

Un tigru se oprise la douăzeci de paşi de mine şi dintr-o săritură m-ar fi cuprins în ghearele sale.

Capitolul XIX.

Monstrul era acolo uitându-se la mine.

Mă credeam pierdut.

Cu toate acestea el nu se mişca.

Apoi el scoase un răget şi rămase pe loc.

Mugetul se repetase în ecouri şi făcu să tremure pădurea.

Apoi mi se păru că un ţipăt asemănător răspunse din depărtare.

Tigrul întoarse capul şi încetă să mă mai fascineze.

El mugi din nou şi în curând am văzut apărând un animal din rasa lui. Era femela lui, fără îndoială.

„E un tigru galant, mi-am spus. Nu vrea să mă mănânce singur”.

Cei doi tigri se priviră şi părură că se sfătuiesc.

Ce aşteptau ei?

Deodată am avut explicaţia acestei ezitări ciudate. Tigri rămăseseră în afara influenţei morbide a arborelui.

Ei nu îndrăzneau să intre sub pom şi am conchis că natura, ale cărei secrete sunt nesfârşite, înştiinţase pe aceste animale de pericolul ce-l riscau.

Ceea ce un om putea să nu ştie, tigrul ştia.

De aceea ei nu îndrăzneau să sară până la mine.

Totuşi rămăseseră pe loc.

Poate că ei nedându-şi seama de imposibilitatea în care mă aflam de a mă mişca, aşteptau ca să ies din perimetrul arborelui ca să se arunce asupra mea şi să mă sfâşie.

La mine voinţa a triumfat asupra durerii şi delirului.

Preferam moartea în ghearele tigrilor, decât otrăvirea. Am început să fluier…

Speram că în felul acesta am să măresc mânia celor doi tigri ai mei şi am să-i silesc să se arunce asupra mea. N-a fost aşa.

Datorită fluieratului meu se îndepărtară. Scăpasem de dânşii?

Ei se îndepărtară, dar în curând se întoarseră scoţând ţipete.

În curând veniră şi alţi tigri şi se aşezară lângă ei.

Migrena pe care o simţeam atunci era aşa de puternică, încât consideram moartea ca o scăpare.

„Printre dânşii, mi-am spus eu, va fi unul mai imprudent care se va repezi la mine”.

M-am înşelat însă.

Tigrii se aşezară în cerc în jurul meu, stând în afara cercului descris de umbra arborelui ucigaş.

Migrena devenise mai puternică şi am început să scot ţipete.

La ţipetele mele tigrii răspundeau prin urlete.

Dar ei stăteau tot la distanţă şi în acest timp arborele funest îşi continua opera sa.

Mi-se părea că se dădea o luptă în capul meu şi că mii de gloanţe mi-l zdrobeau în fiecare moment.

Tigrii urlau, dar niciunul nu îndrăznea să se apropie.

Deodată le sosi un nou tovarăş.

Nu era un tigru, ci o panteră.

O panteră mare galbenă pe spate şi albă pe pântece.

Tigrii se dădură la o parte ca şi cum ar fi vrut să-i facă loc. Ea era tânără şi n-avea ca tigrii instinctul pericolului.

În loc să se oprească, intră sub pom şi dintr-o săritură fu lângă mine.

Am închis ochii. Eram mort.

Pantera mă luă cu labele de umeri şi făcând o săritură rupse frânghia cu care eram legat de pom.

Apoi mă aruncă pe spatele ei şi o luă la fugă.

Tigrii se luară după dânsa urlând.

Era evident că voiau şi ei partea lor.

Dar deodată, când ghearele tigrilor vroiau să mă smulgă din ghearele panterei, se auzi un zgomot straniu, nemaiauzit în aceste păduri.

Acest zgomot îi sperie aşa de tare pe tigri încât o rupseră la fugă.

În acelaşi timp se văzu în pădure o lumină mare şi pantera, în loc să fugă, se opri surprinsă, punându-mă jos la pământ, ţinându-mă cu una din labe şi aşteptând plină de furie.

Toba se apropia şi în curând mi-am explicat cauza acestei lumini ce se vedea.

Erau trei indieni care înaintau.

Unul bătea din tobă şi ceilalţi doi aveau nişte torţe pentru a lumina drumul.

Amândoi erau înarmaţi cu puşti. Pantera urla dar nu se mişca. Deodată unul din indieni ochi…

Se auzi o detunătură.

Oasele mele trosniră sub strângerea convulsivă a panterei, care căzu jos lovită de moarte.

Capitolul XX.

Când mi-am revenit eram într-un loc necunoscut.

Mai mulţi oameni mă înconjurau.

Eram într-o colibă de indieni, din aceia care trăiesc la marginea pădurilor şi cultivă orzul şi porumbul.

Dintre cei trei oameni care se aflau lângă mine, doi îmi erau necunoscuţi.

Dar am scos un ţipăt de bucurie, văzându-l pe cel de-al treilea.

Era credinciosul meu Mussami.

Acesta îmi săruta mâinile şi picioarele de bucurie şi respect.

— Prin semne el mă făcu să înţeleg că mă crezuse mort şi că dacă mai eram pe lume era puţin graţie lui şi mai mult unuia din cei doi oameni care se aflau acolo.

L-am privit pe acela pe care mi-l arăta.

Era un bărbat înalt, cu barba neagră şi strălucitoare, cu expresia nobilă şi mândră.

El îmi vorbi în limba franceză şi îmi spuse:

— Vrei să ştii, fără îndoială, cine sunt?

Am făcut un semn afirmativ din cap.

— Mă numesc Nadir, şi sunt unul din şefii puternici ai acestei secte misterioase, care luptă împotriva strangulatorilor. Aceştia se numesc thugii, noi suntem fiii lui Siva. Tu nu mă cunoşti, dar eu ştiu cine eşti şi serviciile pe care mi le-ai făcut predându-l pe Ali-Remjeh, cel mai neîmpăcat duşman al nostru. De aceea te-am salvat.

L-am privit pe acest om cu mirare.

El continuă:

— Ghearele panterei ţi-au sfâşiat carnea; dar după ce am ucis fiara, am putut să mă conving că rănile tale nu erau grave. De altfel te-am pansat după metoda indiană şi am turnat în rănile tale un balsam, al cărui secret îl avem numai noi, şi care cauterizează în câteva secunde rănile cele mai adânci. Peste două zile vei putea să te scoli şi să te duci la Calcutta, unde te va proteja ziua şi noaptea.

— Oricine ai fi, i-am răspuns, îţi mulţumesc.

El reluă:

— Am venit în ajutorul tău, nu numai fiindcă îţi eram recunoscător, dar fiindcă voi avea, poate, nevoie de tine într-o zi.

— Vorbeşte, i-am răspuns, această viaţă pe care ai salvat-o, îţi aparţine…

— Mai târziu. Acum lasă-mă să-ţi povestesc cum am reuşit să te scap de la acea moarte teribilă.

Şi se aşeză lângă mine pe marginea culcuşului meu.

— Thugii au poliţia lor, dar şi noi o avem pe a noastră, reluă el. Din nenorocire, lipseam din Calcutta când ai sosit şi n-am ştiut decât prea târziu planurile lui Tippo-Runo. Ieri dimineaţă la răsăritul soarelui, mi s-a adus un indian, care spunea că are nişte dezvăluiri de făcut. Acest om s-a aruncat la picioarele mele şi mi-a spus:

— Sunt un fiu al lui Siva ca şi tine, şi cu toate că am intrat în serviciul lui Tippo-Runo nu vreau să se întâmple nenorociri acelora pe care-i apăr.”

Atunci el mi-a spus că a surprins o convorbire între doi servitori devotaţi ai lui Tippo-Runo.

Ţi se furaseră în cursul nopţii inelul lui Osmany şi îi tăiaseră limba lui Mussami. Acum trebuiau să te ridice, să te conducă într-o pădure şi să te lase legat în umbra funestă a unui mancenilier.

Omul, care îmi spusese toate astea m-a condus în oraşul alb la hotelul Batavia, al cărui stăpân e devotat trup şi suflet lui Tippo-Runo; tu plecaseşi, mi s-a spus, luat de doi agenţi de poliţie.

L-am regăsit pe Mussami în odaia ta. L-am pansat în grabă şi l-am luat cu mine. Ţi-am luat urma apoi. Dar plecasei cu mult înaintea noastră. Informaţi de indieni am aflat că ieşiseşi din Calcutta într-un baldachin tras de cai. Atunci Mussami şi eu am pornit călare şi te-am urmărit. Din loc în loc indieni cultivatori, care văzuseră baldachinul trecând ne dădeau informaţii asupra direcţiei luate. Dar toţi ne spuneau că trecusei mai înainte cu două ore.

În fine am sosit la intrarea acestei păduri. Caii şi baldachinul se aflau acolo. Dar răpitorii tăi şi cu tine dispăruţi. A intra în pădure fără să ştim ce drum ai urmat, nu avea nici un sens. Pădurea are o suprafaţă de mai multe leghe pătrate. Ştiam că exalaţiile mancenilierului nu erau mortale decât după câteva ore. Era mai bine să aşteptăm să vină oamenii care le aduseseră ca să-şi ia baldachinul şi caii. Ascunşi într-un tufiş am aşteptat aproape două ore.

După acest timp, cei trei oameni ieşiră din pădure, doi negri şi un indian aşa de alb că putea fi luat drept un englez. L-am recunoscut. Era un servitor al lui Tippo-Runo aşa de devotat, încât nu ne puteam aştepta la nimic de la dânsul, el ar fi murit de o sută de ori înainte să ne indice arborele sub care te părăsise. Deci, pe când se pregătea să se urce în baldachin, i-am trimis un glonţ din carabina mea drept în frunte. El căzu fără să scoată nici un ţipăt.

Atunci Mussami şi eu ne repezirăm afară din ascunzătoarea noastră. Negrii căzură în genunchi şi cerură iertare. I-am ameninţat cu moartea, dacă nu mă conduceau la locul unde te lăsaseră. Unul refuză ca să vorbească; Mussami îl ucise cu o lovitură de pumnal. Dar se înnoptase şi tigrii trebuiau să fie în picioare. Celălalt a consimţit să ne servească drept călăuză.

Atunci, continuă Nadir, am întrebuinţat un mijloc ciudat, dar foarte cunoscut spre a-i goni. Am intrat în coliba în care suntem şi am luat torţe, şi o tobă. Restul îl ştii.

— Da, am răspuns privindu-l pe Nadir, cu recunoştinţă. Şi acum spune-mi ce vrei de la mine?

— Vei şti peste două zile.

Şi refuză să se explice.

Partea a doua.

I. Tezaurul Rajahului

(Les trésors du Rajah)

Capitolul XXI.

După două zile eram la Calcutta.

Nadir, spunând că balsamul său era minunat, nu minţise deloc.

Rănile erau cicatrizate, şi nu mai sufeream aproape de nici o durere.

Sentimentul datoriei ce o aveam de împlinit, grăbise poate de asemenea vindecarea mea.

Nadir, îmi spusese, când am intrat în oraş:

— Nu te voi mai părăsi, şi poţi fi sigur că alături de tine, Tippo-Runo oricât de puternic ar fi nu va reuşi nimic împotriva ta.

— Cred, i-am răspuns, căci aveam într-adevăr în dânsul o încredere nemărginită.

— Unde vrei să mergi? Îmi mai spuse el.

— La croitorul Hassan.

— Bine, răspunse el, să mergem.

Şi ne îndreptarăm spre oraşul negru.

În curând am sosit în strada locuită de croitor şi inima mi se umplea de speranţă văzându-l stând ca de obicei, la poarta casei sale.

„Probabil i s-a prezentat, inelul lui Osmany, mi-am spus dar el a priceput semnul meu şi n-a vrut să destăinuie nimic.”

M-am apropiat.

Hassan ridică capul şi mă privi cu un aer indiferent.

— Nu mă recunoşti, l-am întrebat.

El dădu din cap şi continuă să mă privească mirat.

— Eu sunt acela care am mai venit, am continuat.

— Nu ştiu, zise el.

— Din partea lui Osmany.

Acest nume îl făcu să tresară.

Apoi surâse şi ridică mâna spre cer.

Asta înseamnă: „Osmany a murit… e acolo sus.”

— Acest om e nebun, îmi spuse Nadir.

O fată tânără care stătea pe pragul casei vecine se apropie de noi.

— Sunteţi rude sau prieteni cu acest nenorocit? Ne întrebă ca.

— Da, răspunse Nadir.

— Nu ştiţi dar ce i s-a întâmplat?

— Vai! Nu, am răspuns eu.

— Vă voi spune eu, reluă tânăra fată. Alaltă-seară, când se înnoptase, o trupă de soldaţi a împresurat casa. Hassan mirat a ieşit afară. Soldaţii au pus mâna pe dânsul. În acelaşi timp acela care îi comanda i-a arătat un inel pe care-l avea în deget. Hassan s-a uitat la inel cu mirare şi a spus că nu ştie ce reprezintă. Atunci soldaţii au intrat în casă şi s-au închis acolo împreună cu dânsul. Hassan a început să ţipe. Noi toţi vecinii care ieşiserăm afară l-am auzit şi spunând:

— Sunt un sărman croitor… n-am avut niciodată un tezaur… nu ştiu ce vreţi să spuneţi…”

Şi soldaţii râdeau:

— Dacă nu ne spui, vei muri.”

— Ucideţi-mă, în loc să mă chinuiţi, spunea el tânguindu-se. Mahomed, când voi muri îmi va deschide porţile raiului, căci sunt un fidel credincios.”

Dar în loc să-l ucidă, soldaţii au aprins un foc aşa de mare, încât se vedea lumină în toată casa. Atunci Hassan a strigat şi mai tare, apoi a început să cânte, dovadă că delira. Soldaţii, din ordinul şefului lor, au pus picioarele goale ale croitorului pe foc. Când el a fost pe jumătate mort au răscolit toată casa, continuă tânăra fată. Dar se pare că n-au găsit nici un tezaur.

La aceste cuvinte ale fetei, am respirat uşurat.

— Dar, i-am spus, Hassan avea un copil.

— Da.

— Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Soldaţii l-au luat cu ei şi nimeni nu l-a văzut de atunci.

— Mizerabilul de Tippo-Runo, am murmurat atunci la urechea lui Nadir.

— În afară de cazul în care l-au ucis, îmi spuse Nadir, îl vom regăsi.

Am mulţumit tinerei fete; apoi am intrat în casă făcându-i semn lui Nadir să mă urmeze.

Hassan, văzându-ne intrând, se sperie foarte tare.

El se sculă să ne taie calea.

Dar căzu îndată scoţând un ţipăt de durere.

Picioarele sale arse nu erau decât o rană şi nu mai puteau să susţină corpul.

L-am luat în braţe şi l-am dus în casă.

Apoi la un nou semnal al meu, Nadir încuie uşa.

Hassan se uita la noi cu spaimă.

Am ridicat capacul de la pivniţă.

Atunci Hassan începu să râdă în hohote.

Nadir aprinse o lampă, şi pornirăm pe scara subterană.

Hassan veni la gura pivniţei şi continua să râdă.

În pivniţă o mică inspecţie mi-a dat dovada că piatra, ce ascundea broasca uşii de fier, era neatinsă.

Soldaţii lui Tippo nu descoperiseră tezaurul.

Atunci am urcat, şi cum Hassan tot continua să râdă, m-am repezit la dânsul şi am văzut cu bucurie că de gâtul său era atârnată cheia.

El se zbătu, dar i-am smuls această cheie şi m-am dus lângă Nadir.

Atunci am desfăcut piatra şi broasca a ieşit la iveală.

Am introdus cheia înăuntru.

Dar degeaba am învârtit în toate chipurile.

Uşa nu se deschise.

Numai Hassan cunoştea secretul şi Hassan era nebun.

L-am privit pe Nadir cu un aer disperat.

— Ai încredere! Mi-a spus. Sunt poreclit Nadir ghicitorul.

Şi surâse însufleţindu-mi speranţa mea zdruncinată.

Capitolul XXII.

Nadir îmi spuse atunci:

— Vom putea încerca luni întregi combinaţii de tot soiul ca să găsim secretul acestei broaşte şi nu vom reuşi. Voi, europenii, aţi găsit combinaţii de litere; noi, indienii, avem un alt sistem în mod evident mai ingenios ca al vostru.

Şi cum îl priveam el continuă:

— N-aveţi decât un număr oarecare de litere. Cifrele noastre, sunt incalculabile şi se pot extinde oricât de mult. În mod evident această cheie trebuie să fie întoarsă într-un sens sau altul până la o cifră oarecare pe care n-o cunoşteam şi pe care, poate, nu o vom şti niciodată. Prin urmare trebuie să obţinem această cifră chiar din gura lui Hassan.

— Dar Hassan e nebun.

— Ştiu.

— Nebun şi idiot.

— Da, zise Nadir.

— Crezi că îi poţi reda raţiunea?

Nadir dădu din cap.

— E zadarnic, zise el.

Înţelegeam din ce în ce tot mai puţin.

— Să urcăm, spuse el.

Şi scoase cheia din broască dându-mi-o. Nebunul continua să râdă la marginea pivniţei. Când ne văzu apărând bătu din palme cu ironie. Numai un singur instinct rămăsese în nebunia lui. Acest instinct, era păstrarea tezaurului său şi convingerea că nimeni nu-l putea lua dacă el nu voia. Încuiasem uşa de afară şi eram singur cu dânsul.

Nadir reluă:

— Tippo-Runo a învăţat la perfecţie limba indiană, a studiat în zadar moravurile şi obiceiurile noastre; el e englez prin naştere şi nu va fi niciodată cu totul indian.

— De ce?

— Dar fiindcă nu ştie unele din secretele noastre. India e ţara otrăvurilor misterioase şi fulgerătoare, a narcoticelor ale căror efecte sunt variate ca penele păsărilor. Dacă Tippo-Runo ar fi posedat unele secrete pe care le ştiu eu, acum era în posesia tezaurului.

— Dar cum?

— Hassan i-ar fi indicat.

— Oh! De exemplu?

— Ar fi deschis chiar el uşa.

— În faţa lui Tippo-Runo?

— Desigur.

Mirarea mea deveni şi mai mare.

Nadir reluă:

— Când indianului îi este sete el stoarce o lămâie în puţină apă şi face o băutură răcoritoare.

— Apoi? Am întrebat, neştiind unde voia să ajungă.

— Indianul care nu poate dormi, ia un grăunte de opium şi-l mănâncă.

— Bine.

— Indianul rănit, continuă Nadir, pune pe rana sa un balsam care nu e altceva decât sucul unei plante numită yuama, ceea ce tradus înseamnă limbă şi şoarece. Cu acest balsam te-am vindecat. Ei bine! Amestecul lămâii care răcoreşte, al opiumului, care face să doarmă şi al yuamei, care vindecă rănile, produce o băutură care are efecte ciudate.

— Ah!

— Acela care bea o jumătate de pahar e cuprins de o mare veselie, exprimată prin gesturi şi mii de cuvinte. Sufletul cel mai tare, spiritul cel mai absorbit nu poate rezista. Oricât de adânc ar fi îngropat, un secret în inimă, băutura de care pomenesc îl face ca să-l destăinuiască.

Aceste ultime cuvinte ale lui Nadir deşteptară în mine o teribilă şi îndepărtată amintire.

O amintire din prima mea viaţă, din viaţa mea de criminal, atunci când eram instrumentul infamului Williams.

Mi-am amintit atunci că Baccarat, în casa în care mă introdusesem pe strada Moncey, îmi dăduse o băutură care îmi tulburase raţiunea cu scopul să-mi smulgă toate secretele mele şi acelea ale stăpânului meu.

— Dar, l-am întrebat pe Nadir, cum ne procurăm această băutură?

— Am frunze de yuama la mine.

Şi el scoase din buzunar un pumn de frunze triunghiulare pe care le puse pe masă.

— Şi opiu?

— Oh! Zise el surâzând oricât de sărac ar fi un indian, oricât de scump ar fi opiumul, îl găseşti în orice casă.

El deschise o cutie în care croitorul îşi ţinea luleaua şi uneltele sale şi găsi o bucată de pastă negricioasă pe care mi-o arătă.

Era într-adevăr opium.

Doar lămâia mai lipsea.

Nadir deschise uşa.

Tânăra fată se afla în pragul casei sale.

Nadir o chemă. Ea alergă.

Îi dădu o monedă şi îi spuse să se ducă să cumpere lămâi.

După zece minute tânăra fată se întoarse cu nişte lămâi.

Atunci Nadir le puse într-o piuliţă ce se afla în casă şi începu să le zdrobească amestecându-le cu frunzele de yuama şi cu opiumul.

Apoi vărsară acel lichid într-un pahar.

Am văzut atunci apărând o băutură roşie.

Hassan se uită mirat.

Nadir îi dădu paharul şi îi zise:

— Bea!

Hassan luă paharul şi îl goli dintr-o dată.

— Acum îmi zise Nadir, să aşteptăm.

După ce bău, Hassan căzu într-un fel de extaz. Apoi, puţin câte puţin, faţa lui se coloră şi începu să murmure cuvinte neînţelese.

Atunci Nadir reaprinse lampa şi îmi făcu semn să-l urmez. Coborârăm în pivniţă şi am pus cheia în broască. Hassan vorbea cu mare iuţeală.

El se apropiase de gura pivniţei şi cu toată durerea ce o simţea la picioare, coborî înăuntru.

Întorcându-mă, l-am văzut în spatele meu râzând.

Nadir, din contră, se prefăcea foarte contrariat şi întorcea cheia în toate felurile.

Hassan, râzând în hohote, îl dădu la o parte cu cotul şi puse el mâna pe cheie.

Apoi privindu-ne cu un aer batjocoritor şi ca şi cum ar fi vrut să ne dovedească superioritatea sa, întoarse cheia de mai multe ori.

Uşa se deschise şi tezaurul rajahului apăru înaintea ochilor noştri.

Capitolul XXIII.

Nebunul după ce deschise uşa a vrut să o închidă, dar m-am aşezat în uşă.

În acelaşi timp, Nadir puse mâna pe dânsul şi îl trânti la pământ.

El nu opuse de altfel decât o mică rezistenţă.

Şi Nadir îmi spuse atunci:

— Crezi că dacă închidem această uşă n-o mai putem deschide? Pe de altă parte e periculos să lăsăm lucrurile în această stare. Căci Tippo-Runo convins că această casă ascunde un tezaur, probabil că a postat prin împrejurimi oameni devotaţi cu sarcina de a o supraveghea şi nu se va mulţumi desigur cu percheziţia făcută.

— Fără îndoială, am răspuns, dar ce să facem?

Nadir se gândi un moment şi îmi spuse:

— Am oameni devotaţi în jurul meu, dar îmi trebuie timp ca să îi adun.

— Şi acestor oameni le vei încredinţa paza casei?

— Nu, dar aş muta tot acest aur şi aceste pietre.

— Unde le vom transporta?

— Înainte să-ţi răspund, zise el, să scăpăm de acest om care ne asurzeşte cu ţipetele sale.

Într-adevăr Hassan lungit pe spate, într-un colţ al pivniţei, nu se mai scula, dar gesticula, plângea şi ţipa.

Nadir se duse sus şi se întoarse cu o lulea cu puţin opium şi o dădu lui Hassan.

Acesta întinse mâna cu lăcomie, luă luleaua şi începu să fumeze.

Din acel moment el tăcu şi după câteva minute căzu în extaz.

Atunci Nadir se aşează pe un butoi şi-mi spuse:

— Ascultă-mă. Tezaurul pe care-l avem înaintea ochilor ar face bogat şi un rege. Trebuie să părăseşti speranţa că ai să-l poţi transporta în Europa prin mijloacele obişnuite. Vama engleză vizitează şi verifică toate vapoarele. Ea ar confisca fără milă aceste bogăţii.

— Trebuie totuşi, am răspuns, să mă ţin de făgăduiala pe care i-am făcut-o lui Osmany.

— Fără îndoială.

— Şi de aceea trebuie să duc acest aur în Europa.

Nadir clătină din cap.

— Pietrele mai merge să le transporţi, zise el, dar aurul e zadarnic.

— Cum?

— Lasă-mă mai întâi să-ţi spun cum îţi va fi uşor să transporţi pietrele preţioase.

— Te ascult.

— Fiii lui Siva, al căror şef sunt, sunt tot aşa de puternici, şi de bogaţi, ca şi strangulatorii, inamicii lor. Ca şi dânşii ei au afiliaţi printre englezi, coreligionari misterioşi, agenţi siguri care se supun orbeşte ordinelor ce le primesc.

— Bine!

— Printre oamenii pe care fiii lui Siva pot conta, se află un căpitan de navă engleză, un anume Ionathan. Acesta e

sclavul meu devotat. El pleacă peste opt zile la Londra ducând o încărcătură de grâne pentru Bizanţ. Vameşii vor veni în ajun, vor sonda tonele cu grâne şi le vor sigila. În aceste tone de grâu voi ascunde, pietrele rajahului.

— Atunci de ce să nu transportăm şi aurul prin acelaşi procedeu?

— Fiindcă aurul ocupă prea mult loc şi e mai greu decât pietrele.

— Prea bine. Dar atunci cum vei trimite acest aur în Europa?

— Nu-l vom trimite.

— Cu toate acestea…

— Îl vom vărsa în tezaurul lui Siva care e ascuns chiar în inima Calcuttei şi pe care englezii nu-l vor descoperi niciodată. În schimb, continuă Nadir, îţi voi da un cec de o sumă corespunzătoare cu aceea pe care am primit-o.

— Şi acest cec?

— Te vei prezenta cu el la Londra la o bancă ce ne serveşte drept corespondent.

— Adevărat?

— Şi îţi va fi cu rigurozitate plătit, termină Nadir pe un ton sincer care îmi alungă şi ultima bănuială.

— Dar în fine, i-am spus, trebuie să luăm de aici aceste bogăţii.

— Da şi în asta constă toată dificultatea.

Apoi, după un moment de cugetare, Nadir îmi spuse:

— E cu neputinţă ca acest aur să fi fost introdus pe uşa din faţa casei fără să fi deşteptat atenţia acelora care aveau interes să-l observe pe Hassan.

— Asta nu e un motiv.

— De ce?

— Fiindcă, până acum două zile Tippo-Runo nu ştia numele şi locuinţa depozitarului.

— Se poate, replică Nadir, dar poliţia engleză veghează.

— Apoi, am adăugat, aceste bogăţii au fost adunate puţin câte puţin.

— Nu zic nu. Cu toate acestea am convingerea ca această casă are şi o altă ieşire.

Spunând acestea Nadir intră în despărţitura în care se afla tezaurul şi care era destul de mare.

El începu să bată eu pumnul în ziduri şi deodată se auzi un zgomot sonor.

Scoase pumnalul şi desfăcu acea piatră.

Atunci se văzu o altă uşă de fier, care era închisă cu un zăvor.

Deschizând zăvorul, zidul se deschise şi atunci atât eu cât şi Nadir am văzut o deschizătură neagră. Era un pasaj subteran. Unde ducea el? Asta trebuia să aflăm. M-am întors spre Hassan. Dar el era cufundat în contemplarea sa.

— Fii liniştit, îmi zise Nadir, el nu se va gândi să închidă uşa. Deci la drum.

— Dar… unde mergem?

— Vom intra în această subterană.

Şi Nadir luă lampa pe care o pusese pe pământ.

Capitolul XXIV.

Peste tot unde sunt englezi, se regăsesc moravurile engleze, obiceiurile engleze, până chiar şi construcţiile engleze.

Calcutta are unele cartiere, ce seamănă cu cele din Londra, şi chiar în oraşul negru, adică în oraşul indigen, se vede geniul englez.

Astfel s-au săpat canale sub străzi şi un canal mare colector străbate oraşul de la sud la nord.

Nadir ştia toate acestea.

El mergea înainte în acea subterană ce se deschidea în faţa noastră, şi ţinea în mână lampa ca să ne lumineze calea.

Subterana era destul de înaltă pentru ca să n-avem nevoie să ne aplecăm, dar prea strâmtă ca să putem merge amândoi alături.

Nadir îmi spuse:

— Mă prind că vom găsi un canal.

— Cum, sunt canale sub oraşul negru?

— Fără îndoială.

— Şi unde merg?

— La bazinul de colectare.

După vreo douăzeci de paşi Nadir puse lampa jos.

— Ce faci? L-am întrebat.

— Vei vedea.

Nadir, ca toţi indienii, avea întotdeauna la dânsul un laţ.

Fiii lui Siva, la fel ca şi thugii, nu se dau la o parte să stranguleze pe cineva, dacă acesta este inamicul lor.

Laţul lui Nadir, ce era înfăşurat în jurul taliei sale avea o lungime de patruzeci de metri şi era format din trei sfori împletite, aşa că avea grosimea unui deget, însă îndată ce l-a desfăcut a devenit subţire ca sfârcul unui bici.

Apoi legând un capăt de mâna sa îmi spuse:

— Canalele au mai multe ramificaţii şi ni se poate întâmpla ceva.

— Ai dreptate, am răspuns eu.

Apoi, am pornit la drum şi în curând am ajuns la o scară ce cobora în pământ. Atunci Nadir îmi zise:

— Până nu vom întâlni o bifurcaţie laţul nu ne va servi la nimic.

Scara de care pomenii mai sus avea vreo treizeci de trepte şi când ajunserăm la cea din urmă treaptă, se deschise în faţa noastră o nouă galerie subterană şi atunci trăgând cu urechea auzirăm deasupra capetelor noastre.

— Tu ştii unde suntem?

— Nu, i-am răspuns.

— Suntem sub bazinul cel mare, zise el.

În acel loc drumul se bifurca.

Atunci Nadir înfipse pumnalul în pământ şi începu să desfăşoare laţul. După aceea am luat-o pe unul din drumurile ce se deschideau în faţa noastră.

— Laţul ne va servi ca fir conducător, spuse Nadir.

Cu cât înaintam cu atât zgomotul ce venea de deasupra capetelor noastre devenea mai desluşit, iar pământul era

mai umed din cauza unor picături de apă, pe care le-am gustat:

— Apa e sărată.

Laţul se desfăşurase pe trei sferturi, când am dat de o nouă scară, care, însă, urca.

Apoi, zgomotul, care nu era altul decât acela produs de valurile mării, se auzea acum în urma noastră.

Atunci am urcat pe acea scară şi ajungând sus ne găsirăm într-un fel de cameră destul de spaţioasă dar cu tavanul aşa de jos încât îl puteam atinge cu mâna.

Deasupra capetelor noastre auzirăm un alt zgomot, erau paşi omeneşti.

— Este cu neputinţă, zise atunci Nadir, ca drumul pe care l-am urmat să nu ducă mai departe.

Apoi, trăgând cu urechea, auzirăm pe lângă zgomotul de paşi şi un zgomot de voci. El adăugă:

— Împrumută-mi pumnalul şi lasă-mă să mă urc pe umerii tăi.

Atunci m-am aplecat şi Nadir după ce se urcă zgârie cu pumnalul tavanul. Varul căzând lăsă să se vadă un oblon.

— Iată trecerea pe care noi o căutăm, îmi spuse el cu un zâmbet de satisfacţie.

Capitolul XXV.

Atunci Nadir coborî de pe umerii mei şi adăugă:

— Să ne gândim puţin. Aici este desigur o ieşire şi dacă vom împinge puţin se va deschide oblonul. Dar se naşte întrebarea: Unde vom ieşi? Peste cine vom da? Deoarece deasupra noastră se aud voci şi încă voci multe.

— Adevărat, e foarte greu de ştiut, am răspuns, cu toate astea…

El mă privi şi îmi spuse:

— Vorbeşte, te ascult!

— De când a murit rajahul Osmany n-a trecut decât o lună, îi zisei. Ei bine! Până în ultima zi a vieţii sale el a trebuit să mărească comoara pe care am văzut-o. Deci e

probabil ca să fi fost tot acest drum şi oamenii pe care îi auzim vorbind să fie servitori devotaţi lui.

— Şi eu cred tot aşa, dar cum să le probăm că şi noi suntem devotaţi rajahului.

„Vai! Am murmurat, dacă nu posed încă inelul!”

— Dar la un alt lucru te-ai gândit? Întrebă el.

— La care?

— La acela că numai acum câteva minute în urmă puteam să fim siguri că acesta e drumul tezaurului, dar acum, când am văzut că drumul s-a bifurcat cum putem şti, care din cele două drumuri e cel adevărat?

— Ai dreptate, i-am răspuns. Ce trebuie dar să facem?

Nadir se gândi un moment şi. Apoi reluă:

— Eu ştiu câte dovezi de vitejie ai dat în viaţa ta; de aceea doi oameni ca noi pot ţine piept la un număr mare de inamici. De acea m-am hotărât.

— Ce? Să ridici oblonul?

— Da. Dar mai întâi trebuie să mă duc să-mi iau pumnalul.

Cât timp a lipsit am ascultat cu atenţie paşii şi vocile ce se auzeau deasupra capului meu, când deodată am auzit foarte desluşit, cuvintele ce se rosteau.

Dar deşi cunosc toate dialectele indiene, precum şi toate limbile din Europa, nu puteam înţelege deloc ce vorbeau dânşii.

Nadir se întoarse cu pumnalul lăsând în urma sa laţul întins pe pământ.

Cum sosi el îmi spuse:

— Când o să vrem să ne întoarcem va fi suficient să urmăm acest laţ.

Plin de mirare, i-am spus ce am observat.

— Nu poţi înţelege ce vorbesc ei?

— Nu.

— Să vedem, poate că eu sunt mai norocos.

Apoi se urcă din nou pe umerii mei şi lipind urechea de oblon ascultă un moment şi îmi spuse:

— Cei ce vorbesc ne sunt prieteni.

— Cum?

— Sunt fiii lui Siva.

— De unde ştii?

— Fiindcă vorbesc o limbă alegorică, limbă pe care nimeni în afară de fiii lui Siva nu o cunosc.

— Adevărat?

— Foarte adevărat, murmură Nadir, şi sigur că suntem sub un templu sau o pagodă, şi că acum e ora de rugăciune.

— Atunci putem să ridicăm oblonul?

— Încă nu.

— De ce?

— Pentru că e mai bine să aşteptăm ca rugăciunea să se termine şi ca adoratorii zeului Siva să plece.

Atunci Nadir coborî de pe umerii mei şi examină lampa.

Lampa era mai mult de jumătate plină cu ulei şi mai putea arde cel puţin o oră.

Încetul cu încetul vocile nu se mai auziră.

— Adoratorii lui Siva pleacă.

— Atunci rugăciunea s-a terminat.

— Da; şi acum vom auzi şi vocea protectorului care le va spune: Duceţi-vă, Siva e satisfăcut!

Într-adevăr nu trecu mult şi se auzi o voce puternică, spunând nişte cuvinte neînţelese pentru mine.

— S-a terminat, spuse Nadir.

El se urcă din nou pe umerii mei şi ridică oblonul.

Capitolul XXVI.

După ce deschise oblonul, Nadir, dispăru, prin acea deschizătură şi întinzându-mi mâna, îmi zise:

— Agaţă-te de braţul meu!

Avea o forţă herculeană şi dintr-o singură mişcare mă trase la dânsul.

Când am fost sus m-am uitat în jurul meu. Nadir nu se înşelase. Ne aflăm într-o pagodă.

Pagodele consacrate lui Siva sunt mai simple şi cu picturi mai puţin ciudate, decât cele ale Zeiţei Kali.

Siva este zeul binelui. El nu cere sânge ca sălbatica zeiţă.

Pagoda în care pătrunseserăm era foarte simplu zugrăvită; ici şi acolo avea câte o statuie reprezentând una din numeroasele soţii ale zeului; iar în mijloc se afla o statuie de o mărime colosală, la picioarele căreia ardea o lampă ce răspândea în jurul ei o lumină plăcută şi un parfum dulce.

Pardoseala pagodei, era făcută din lespezi albe, roşii şi albastre, şi una din acele lespezi fusese ridicată de Nadir.

Atunci Nadir îmi spuse:

— Suntem într-o pagodă consacrată lui Siva.

— Dar vocile pe care le-am auzit?

— Erau credincioşii care făceau rugăciunea de seară, şi au plecat după apusul soarelui.

— Dar preotul?

— Preotul după ce va încuia uşa de afară se va întoarce.

— Avem nevoie de pumnal?

— Nu, murmură Nadir. Dacă va fi acela pe care-l cred eu, ne va servi.

Pe când Nadir vorbea astfel se auziră nişte paşi ce răsunau în depărtare. Apoi o uşă se deschise şi un om apăru având o lampă în mână.

Acest om era îmbrăcat într-o haină lungă, cu un brâu albastru şi cu capul descoperit.

Părul lui era alb, şi mi s-a părut că trebuia să aibă cincizeci de ani.

El înainta spre noi fără să ne vadă, când deodată un zgomot îl opri pe loc.

Nadir trântise la loc oblonul, aşa ca să nu se poată şti pe unde am venit.

Atunci preotul se uită în jurul său.

În fine ne zări.

Costumul meu de european, îl făcu să scoată un ţipăt de groază, fiindcă intrarea unui creştin în casa lui Siva e o profanare.

Nadir înaintă un pas şi zise:

— Kureb!

Acesta era numele preotului, şi el se linişti puţin. Apoi, zărindu-l pe Nadir, căzu în genunchi cu faţa la pământ, fără să se mai gândească la mine.

Atunci am înţeles de ce putere mare dispunea Nadir.

— Scoală-te şi vino la mine, ordonă Nadir.

Atunci preotul se sculă şi tremurând înainta spre Nadir.

— Ştii cine sunt? Îl întrebă Nadir.

— Da. Tu eşti stăpânul şi eu sclavul, răspunse preotul.

— Îţi ordon să vorbeşti!

— Da, voi vorbi, căci eu sunt sclavul.

Nadir fu mulţumit de aceste cuvinte şi zise:

— Ai închis uşa templului?

— Da, stăpâne.

— Şi cu toate astea, noi suntem aici.

Preotul arătă atunci o mare mirare, fiindcă pagoda nu avea decât o singură intrare.

— Ghiceşti dar pe unde am venit? Urmă Nadir.

— Siva e puternic, răspunse preotul.

— Dar Siva nu se amestecă în afacerile mele particulare, murmură Nadir.

Apoi el bătu cu putere cu piciorul oblonul şi zise:

— Noi am intrat pe aici.

Atunci îl văzură pe Kureb pălind şi uitându-se rătăcit la acea lespede.

— Tu mi-ai făgăduit, zise Nadir.

Şi în acelaşi timp făcu ca în lumina lămpii să strălucească lama pumnalului său.

Capitolul XXVII.

Pumnalul său, însă, nu prea îl înfioră pe Kureb.

— Stăpâne, îi spuse, un om înţelept ca mine, nu trebuie să refuze să dea explicaţii altuia.

— Vorbeşte.

— Ca preot al lui Siva sunt sclavul tău, fiindcă eşti şeful nostru al tuturor. Dar ca om am amiciţiile mele şi am făcut

jurăminte de credinţă. Deci poţi comanda preotului, dar dacă ceri de la un om un secret ce nu-i aparţine, vei încerca în zadar.

Nadir nu se arătă tulburat şi liniştit răspunse:

— Ascultă-mă!

— Vorbeşte, stăpâne.

— Rajahul Osmany a fost prietenul omului pe care-l vezi aici.

Şi Nadir puse mâna pe umărul meu, dar Kureb mă privi cu neîncredere.

— Osmany i-a dat inelul său, continuă Nadir.

— Unde e acel inel? Întrebă preotul.

— Mi l-a furat, am răspuns.

Un surâs de neîncredere flutură pe buzele lui Kureb.

— Tippo-Runo i l-a furat, zise Nadir.

— Se poate, murmură Kureb, şi cred chiar, dar dacă nu-l văd nu pot vorbi.

— Dar dacă vei vedea urmele lui? M-am grăbit eu să-l întreb, punându-i mâna mea stângă sub ochi.

I-am arătat acea mână, deoarece pe degetul pe care purtasem inelul se aflau încă trei semne roşii făcute de inel.

— Se poate ca acestea să fie semnele inelului lui Osmany, îmi spuse el, dar se poate să fie şi altceva.

— Dacă nu vrei să ne crezi, murmură Nadir, îţi voi mai spune ceva.

— Vorbeşte, stăpâne, căci te ascult.

— Noi am descoperit comoara lui Osmany încredinţată bătrânului Hassan.

Kureb se îngălbeni.

— Linişteşte-te, reluă Nadir, noi suntem prietenii răposatului Osmany, şi ne aflăm aici căci vrem să scăpăm comoara din mâinile lui Tippo-Runo.

— Atunci, zise Kureb, dacă ştiţi unde este comoara, ce eram însărcinat să o păzesc împreună cu Hassan, nu mai am nimic de spus.

— Te înşeli, murmură Nadir.

Kureb îl privi cu uimire.

— Trebuie să ne ajuţi să luăm comoara de acolo.

Atunci Kureb îi spuse lui Nadir:

— Stăpâne, dacă îţi voi cere un jurământ, îl vei face?

— Spune.

— Dacă îţi voi cere să întinzi mâna pe statuia zeului nostru ce este aici… vei primi?

— Sunt gata, răspunse Nadir.

— Nu numai atât, dar să juri că acest om a avut inelul lui Osmany.

— Jur pe zeul Siva.

— Acum ordonă şi mă voi supune, spuse el, oftând ca şi cum s-ar fi eliberat de o mare greutate.

— Eu vreau să ridic compara cât de repede posibil, reluă Nadir, fiindcă Hassan e nebun şi Tippo-Runo o va descoperi curând.

— Ei bine, atunci putem să facem ca această comoară să-şi reia drumul ce l-a parcurs.

— Da, dar când? Întrebă Nadir.

— Noaptea viitoare, răspunse Kureb.

— Bine, dar până atunci uşa de fier trebuie să rămână deschisă?

— Nu, nicidecum. Dar cum aţi deschis-o?

Nadir îi povesti atunci lui Kureb tot ceea ce se petrecuse.

— Eu nu cunosc secretul lui Hassan, murmură preotul, aşa că dacă uşa se va închide eu nu o voi putea deschide. Dar ştiu să deschid uşa mare.

— Cum, pe a ta?

— Dumneavoastră aţi deschis un zăvor din interiorul ascunzătorii unde se află comoara?

— Da.

— Ei bine! Eu pot ca din coridorul subteran să deschid acea uşă.

— Vino atunci cu noi, îi ordonă Nadir.

După aceea el ridică oblonul şi câteşitrei am coborât în ascunzătoarea de sub pagodă, luându-ne după laţul ce era întins la pământ, am ajuns la uşa ascunzătoarei unde se afla comoara, şi pe care e lăsasem deschisă.

Atunci Kureb ne zise:

— Eu rămân în subterană, şi voi închideţi uşa.

Nadir făcu aşa cum i se spusese.

După aceea auzirăm mâna lui Kureb plimbându-se pe suprafaţa exterioară a uşii, căutând fără îndoială un resort nevăzut; deodată uşa se deschise.

— Vezi, zise Kureb.

— Bine, răspunse Nadir. Acum vino cu noi.

Kureb intră atunci în ascunzătoarea în care se afla comoara şi închise din nou uşa ce comunica cu subterana.

Intrarăm în pivniţa în care l-am lăsat pe Hassan. Acesta dormea ameţit de opiu.

Atunci Nadir încuie uşa la loc punând piatra aşa cum fusese mai înainte ca să ascundă broasca. Apoi el ni se adresă.

— Hassan e nebun, şi de nebuni trebuie să ne ferim.

— Ce să facem cu dânsul? L-am întrebat.

— Să-l ducem de aici, răspunse Nadir.

— Dar doarme!

— Îl vom transporta cu un baldachin.

Apoi îl luarăm cu toţii în braţe şi-l urcarăm în casă, apoi Nadir îl trimise pe Kureb să caute un baldachin.

Capitolul XXVIII.

După ce l-am pus pe Hassan în baldachin, Kureb se sui lângă dânsul.

— Acum, l-am întrebat pe Nadir, unde mergem?

— Mai întâi trebuie să închidem această casă şi apoi te voi conduce la mine.

— Ai o casă în Calcutta?

— Da, şi acolo vei fi la adăpost de orice acţiune a lui Tippo-Runo.

Nadir pronunţă câteva cuvinte în acea limbă mistică pe care eu nu o pricepeam şi baldachinul plecă.

— Unde l-ai trimis pe Hassan? L-am întrebat.

— I l-am încredinţat lui Kureb, care-l va duce în pagoda lui. Pagodele sunt inviolabile, chiar şi pentru englezi, şi oricât de puternic ar fi Tippo-Runo nu va cugeta să meargă ca să-l caute acolo.

Apoi noi închiserăm uşa şi Nadir o chemă pe tânăra fată din vecinătate care ne povestise suferinţele lui Hassan.

— Copilul meu, îi zise el, când va veni cineva să-l caute pe Hassan îi vei spune că nenorocitul om îmbătrânise prea mult şi nu mai putea lucra, de aceea rudele lui l-au luat eu ele ca să-l îngrijească.

Tânăra fată se înclină şi Nadir îi dădu cheia de la casă adăugând:

— Se poate ca soldaţii care au mai venit deja pretinzând că bătrânul are o comoară vor mai yeni să-l mai caute. Atunci le vei da cheia şi le vei spune că poate să caute cum vor ei, căci nu e nimic.

După aceea eu şi Nadir plecarăm în oraşul alb.

Dar înainte să părăsim oraşul nostru, intrarăm într-un han, unde am avut o nouă dovadă de puterea lui Nadir.

Stăpânul acelui han îl salută până la pământ ceea ce în India e semnul celui mai mare respect.

Nadir îi făcu semn şi ne conduse într-o cameră vecină, unde spre marea mea mirare, l-am văzut pe Nadir dezbrăcându-se de hainele sale şi îmbrăcându-se europeneşte.

— Ah! Asta te miră mult.

— Da, am răspuns.

— Ei bine! Ce vei spune, dacă îţi voi dezvălui că am trăit la Londra.

— Adevărat?

— Şi la Paris.

Şi cum eu arătam din ce în ce mai mirat, Nadir continuă:

— Aşa cum mă vezi am locuit în hotelul Maurice, am prânzit la cafeneaua engleză şi am fost iubit de o femeie pe nume Roumia.

La acest nume nu m-am putut opri să nu scot un ţipăt de mirare.

— O cunoşti? Mă întrebă el.

— Nu mai are şi un alt nume?

— Oh! Da, ea se mai numeşte încă Frumoasa Grădinăreasă.

Un nou ţipăt îmi scăpă.

— Oh! Acum văd bine că tu o cunoşti, ea e o femeie foarte frumoasă, dar vipera neagră, care trăieşte în pădurile noastre şi a cărei muşcătură era mortală, e mai puţin periculoasă decât dânsa.

— Ştiu.

— Ea nu se teme decât de un om.

— Ah!

— Şi acest om sunt eu.

— Tu? Am întrebat eu mirat. Şi ea se teme de tine?

Un surâs trecu pe buzele lui.

— Îţi voi istorisi aceasta, îmi răspunse el când vom fi acasă…

În Industan sunt două rase de indieni.

Unii care au rămas departe de orice alianţă de rasă şi care sunt arămii.

Iar alţii, care au strămoşi, care s-au căsătorit cu englezoaice şi sunt albi.

Nadir, care era dintre aceştia din urmă, aşa cum era îmbrăcat putea fi luat drept un englez:

— Acum, îmi zise el, putem să plecăm.

Şi părăsirăm hanul.

Calcutta e luminată ca Londra, cu gaz aerian.

La capătul străzii principale, Nadir se opri la poarta unei case frumoase înconjurată de o grădină.

Nadir scoase o cheie din buzunar şi deschise poarta. La acel zgomot doi indieni alergară. Ei erau îmbrăcaţi în livrea.

După modul în care l-au salutat pe Nadir, am realizat că ei nu ştiau nici rasa lui, nici că el era şeful fiilor lui Siva.

Nadir intră în casă şi mă conduse printr-o sală elegant mobilată.

Apoi el deschise o uşă la stânga şi m-am trezit într-un salon mobilat după moda englezească.

Nadir mă pofti pe o canapea şi îmi spuse:

— Vom lua ceaiul şi îţi voi povesti dragostea mea pentru Frumoasa grădinăreasă.

După cinci minute ceaiul a fost servit şi Nadir îşi începu astfel povestirea:

Capitolul XXIX.

India, ca toate ţările tulburate de cuceriri şi în care invaziile străine s-au succedat aproape fără întrerupere este populată de diferite secte religioase şi politice.

Sunt aici partizani ai dominaţiei engleze, şi indieni care resping această dominaţie.

Unele regiuni îşi capătă independenţa şi se supun unor şefi pe care îi numesc ele însele.

Alţii se pleacă sub jugul prinţilor indieni, un jug de o sută de ori mai greu decât jugul englez.

Pe străzile Calcuttei, urmă Nadir, vei întâlni oameni de mai multe religii, de aceea chiar chestiunea religioasă întrece pe cea politică, vei găsi preoţi ai lui Siva, care cred în Siva şi sugrumători, care nu cred în Siva, dar nici nu sunt convinşi de existenţa zeiţei Kali.

Dar dintre toate aceste secte religioase şi politice, numai două au puteri regale. A mea şi a thugilor, adică a sugrumătorilor.

Tu l-ai văzut pe Ali-Remjeh, căci l-ai predat Angliei. Şi ai putut să te convingi că era un indian devenit un gentilom.

Tu l-ai cunoscut la Londra pe sir George Stowe şi pe sir James Niwely şi cred că te-ai convins că sugrumătorii sunt oameni cu maniere frumoase.

— Mă rog, de unde ştii că l-am cunoscut pe sir James şi pe sir George Stowe?

Nadir avu un surâs misterios.

— Acum doi ani, îmi spuse el, am sosit la Londra la trei zile după plecarea ta.

— Ah!

— Acolo am aflat că falşii fii ai lui Siva, îi înspăimântaseră pe sugrumători. Eu veneam ca să-i combat, şi ei erau deja combătuţi. Atunci am vrut să ştiu de cine, şi într-adevăr după trei zile am aflat totul, graţie a doi indieni pe care îi adusesem cu mine.

— Cum, am strigat, ştii totul?

— Chiar şi numele tău.

Nu m-am putut stăpâni să nu fac un gest de mirare.

— Tu eşti francez, adăugă Nadir, şi ai un nume rusesc, maiorul Avatar?

— Da.

— Dar, adevăratul tău nume e Rocambole.

De astă dată mirarea mea a fost şi mai mare.

— Tu ai fost un mare criminal, continuă Nadir.

— Ah! Ştii şi asta?

— Ţi-am spus că ştiu totul. După ce ai comis multe rele te-ai pocăit, şi eşti un om foarte inteligent şi curajos.

M-am închinat în faţa acestui elogiu.

Nadir reluă:

— Am aflat deci la Londra tot ceea ce făcusei, cum l-ai dus la Paris, pe sir George Stowe, fostul şef al strangulatorilor Europei, pe când o femeie care îţi era devotată îl atrăgea pe noul şef, sir James Niwely.

Tu ai distrus la Londra puterea thugilor, şi prinderea lui Ali-Remjeh, şeful lor suprem, a fost ultima ta lovitură în Europa.

Dar ei se regrupează aici şi vot deveni tot aşa de periculoşi şi de teribili ca şi înainte.

— Atunci, am spus, întrerupându-l pentru a doua oară pe Nadir, m-ai urmărit şi la Paris?

— Nu imediat.

— De ce?

— Fiindcă îi organizam pe fiii lui Siva.

Şi Nadir adăugă surâzând:

— Fiii lui Siva sau sectarii zeiţei Keli, vor fi întotdeauna în inima Angliei.

— Dar, în fine, ai trecut canalul Mânecii.

— Am sosit la Paris la o lună după îmbarcarea ta pe nava lai Ali-Remjeh pe care-l duceai prizonier.

— Şi ai stat acolo?

— Şase luni.

— Şi în cursul acestor şase luni ai cunoscut-o pe Frumoasa grădinăreasă.

— Da. Şi acum ascultă-mă.

Dar în acel moment se auziră două bătăi discrete în uşa salonului, în care ne aflam, şi puţin după aceea intră unul din servitorii lui Nadir.

— Ce vrei? Întrebă acesta.
— Un indian cu părul alb doreşte să vă vorbească.
— Să vină mâine, zise Nadir.
— El mi-a spus să vă anunţ numele său.
— Ce nume?
— Kureb.
Nadir tresări.
— Să vină îndată, zise el.
Şi Kureb a fost introdus.
Bătrânul preot al lui Siva avea faţa răvăşită. Nadir îl concedie pe servitorul indian, care îl introdusese apoi îi spuse lui Kureb:
— Ce s-a întâmplat?
— Mi-am pierdut medalia, răspunse bătrânul preot.
— Care medalie?
— Aceea pe care o purtam la gât.
Nadir se încruntă şi-mi spuse:
— Medalia de care vorbeşte e o piesă de aramă legată la gât cu o panglică de mătase. Acesta e semnul profesiunii sale. Când credincioşii vin să se roage în pagodă e dator să le-o arate sub pedeapsa cu moartea.
— Cum asta?
— Dacă se va şti că a pierdut-o, va fi măcelărit şi noi avem nevoie de dânsul.
Nu m-am putut stăpâni să nu surâd. Dar Nadir îmi spuse în limba franceză, limbă pe care bătrânul preot nu o pricepea.
— Ştii că nu se pot fanatiza oamenii decât prin superstiţii. Deci trebuie regăsită acea medalie.
Şi adresându-se din nou lui Kureb, îl întrebă:
— Dar unde ai pierdut-o?
— În casa croitorului.
— Ei bine! Du-te de o caută.
Fata tânără de alături are cheia casei şi ţi-o va da.
Kureb covârşit de spaimă ieşi.
Şi Nadir îşi reluă povestirea.

Capitolul XXX.

Mă aflam deci la Paris de trei zile, continuă indianul, studiind moravurile şi obiceiurile acestei ţări pe care nu o cunosc şi mă duceam peste tot.

Într-o seară m-am dus la Operă.

Într-o lojă din avan-scenă, se afla o femeie a cărei frumuseţe era răpitoare.

Am privit-o şi cum. Eram încă tânăr, înfocat şi entuziast, şi m-am gândit că cel ce şi-ar da viaţa pentru dânsa ar muri fericit.

Pe când o contemplam cu extaz am văzut că şi dânsa mă privea.

Mi s-a spus adesea că am în privire o putere misterioasă care subjugă cele mai mândre suflete.

În acea seară această putere a fost şi mai mare căci deodată mi s-a părut că această femeie palpită şi dacă voiam la un semn al meu ea ar străbate sala ca să vină la mine şi să-mi spună:

— Ordonă, mă voi supune.

După reprezentaţie am ieşit, cu capul aprins, spunându-mi: „Femeile din Europa sunt perfide. Voi căuta uitarea ei în fumul haşişului”.

Am reintrat deci la hotelul Maurice unde descinsesem sub numele englez de sir Arthur Goldery, nume pe care-l port şi aici de altfel, în oraşul alb unde toată lumea mă ia drept un perfect gentilom şi nu bănuieşte că eu sunt teribilul Nadir, şeful fiilor lui Siva.

Dar în loc să mă urc în pat, m-am aşezat la fereastră lăsând ca privirea să-mi rătăcească pe acea vastă grădină, care se întindea în jurul palatului suveranului vostru.

Orele trecură şi se făcu ziuă. Eu tot nu mă liniştisem şi eram cuprins şi de friguri.

Voi mai revedea pe această femeie misterioasă?

În acel moment, aş fi dat pentru o sărutare a ei, tot tezaurul asociaţiei misterioase pe care o comand.

La primele raze ale soarelui mi se aduse un bilet.

Nu cunoşteam pe nimeni la Paris. Cine deci îmi putea scrie?

Am rupt plicul şi spre marea mea mirare am citit aceste rânduri scrise în limba engleză: „Dacă femeia care se afla la operă într-o lojă de avanscenă, a făcut vreo impresie asupra lui sir Arthur Goldery; dacă sir Arthur Goldery este un gentilom discret şi brav, el poate veni astă-seară la ora zece fix, în spatele bisericii situate la extremitatea bulevardului şi care se numeşte Madeleine.

Acolo, o femeie care nu e aceea pe care ai văzut-o, dar care e trimisă de dânsa se va apropia şi sir Arthur Goldery o va urma”.

Biletul n-avea nici o iscălitură.

Am crezut că înnebunesc de bucurie şi am petrecut toată ziua pradă unei mari nerăbdări.

În fine, trecu ziua, se făcu noapte şi totodată ora fixată pentru acea misterioasă întâlnire.

Am fost punctual; aproape instantaneu o femeie voalată şi a cărei faţă n-am putut s-o văd se apropie de mine.

— Eşti sir Arthur Goldery? Mă întrebă dânsa în limba engleză.

— Da, am răspuns cu o voce mişcată.

— Consimţi să mă urmezi?

— Până la capătul lumii, am răspuns.

Ea mă luă de mână şi mă târî spre un colţ al pieţei: Acolo se afla o trăsură în care ea îmi indică să mă urc.

Atunci ea se aşează lângă mine şi îmi spuse:

— Trebuie să mă laşi ca să te leg la ochi. Şi-mi arătă un fular de mătase.

— De ce? Am întrebat-o.

— Fiindcă nu trebuie să şti unde te conduc.

— Leagă-mă la ochi, sunt gata de orice.

Ea mă legă la ochi şi trăsura se puse în mişcare. În fine după o oră trăsura se opri.

— Am sosit, îmi spuse tovarăşa mea.

Într-adevăr trăsura se opri.

— Dă-mi mâna mai spuse această femeie.

— Nu mă dezlegi la ochi?

— Nu încă.

Am coborât. Ea mă luă de mână şi mă trase după dânsa. Simţeam sub picioare nisip, apoi am perceput treptele unei scări şi în acelaşi timp o atmosferă mai caldă.

Apoi am priceput că mergem pe un covor gros, şi, în fine, o uşă se deschise şi, prin fularul cu care eram legat la ochi am văzut că mă aflam în lumină.

— Scoate-ţi legătura de la ochi, îmi zise însoţitoarea mea.

În acelaşi timp ea se îndepărtă de mine.

Capitolul XXXI.

Nadir continuă:

— Eram în pragul odăii rezervate femeilor şi pe care voi o numiţi budoar.

Odaia strălucea de lumină şi un parfum îmbătător plutea în aer.

Aveam sub picioare un covor gros, iar în jurul meu mobile luxoase.

Uşa se închise după mine şi deci eram singur.

Dar totul îmi anunţa că zeiţa acestui templu va veni; şi într-adevăr abia trecură câteva secunde şi se deschise uşa lăsând să treacă o femeie strălucind de frumuseţe şi de tinereţe.

Era dânsa.

Ea îmi întinse mâna şi îmi zise în limba engleză:

— Eşti un gentilom perfect.

Am contemplat-o extaziat.

Niciodată, ţi-am spus, nu mi s-a părut o femeie atât de frumoasă.

Ea se trânti pe un fotoliu, care era lângă sobă şi mă pofti să stau lângă dânsa.

— Iartă-mă, îmi spuse ea, că te-am făcut să vii până aici cu ochii legaţi. Eşti, sunt sigură, cel mai loial dintre oameni, dar iubindu-te, trec printr-un pericol de moarte.

— Un pericol de moarte! Am strigat eu.

— Da.

— Dar cum?

— Am un bărbat, şi încă, un bărbat gelos ca un tigru.

— Vrei să-l ucid? Am întrebat-o.

— Acest cuvânt îmi place, îmi răspunse dânsa. Dar nu vreau ca el să moară.

Budoarul semăna cu o seră adevărată.

În toate părţile se aflau vase cu flori mirositoare. Erau flori din India.

„Ea ştie cine sunt, m-am gândit eu. Şi e o delicată atenţie din partea ei.”

Dar parfumul acestor flori era aşa de pătrunzător încât mi se urcă puţin la cap şi raţiunea începea să mi se îngreuneze.

Ea mă ţinea de mână şi îmi spunea surâzând:

— Nu te-am văzut decât o oră, ieri, şi iată că inima mea e a dumitale şi sunt gata să-ţi devin sclavă. Dar, reluă ea după o mică tăcere, în timp ce eu o mângâiam, sunt foarte capricioasă.

— Într-adevăr!

— Cine ştie dacă te voi iubi multă vreme?

Şi ea continua să surâdă.

— Dar dumneata, mă întrebă ea. Mă vei iubi?

— Te iubesc deja ca un nebun.

— Mă vei iubi mult timp?

— Întotdeauna.

Ea deveni gânditoare.

— Mulţi mi-au spus asta, reluă ea… Dar se pare că englezii sunt mai constanţi. Vom vedea.

Am petrecut două ore la genunchii ei, îmbătat de privirea ei şi de parfumul florilor.

Totuşi mi s-a părut că în momentul când ochii mei se închideau, o uşă se deschise şi un om palid, mai mult o fantomă, se oprise în prag şi mă privea cu un fel de spaimă şi de furie.

Dar era o halucinaţie, fără îndoială.

După aceea ochii mi s-au închis şi am adormit adânc.

Când am deschis ochii am văzut că eram sub cerul liber, culcat pe o bancă din Champs-Élysées.

Era dimineaţă şi soarele abia răsărise.

M-am sculat, cu capul greu şi am căutat să-mi adun amintirile din cursul nopţii.

Băgând mâinile în buzunar am găsit o scrisoare.

Am deschis-o şi am citit-o:

Era la fel cu acea pe care o primisem dimineaţa: „Sau nu ne vom mai revedea niciodată, sau vei accepta condiţiile mele.

Să vedem dacă dragostea pe care ţi-am inspirat-o îţi poate da forţa de a mi te supune.

Nu vei căuta să ştii cine sunt: nu vei pronunţa niciodată numele meu.

Oricât de stranii vor fi lucrurile pe care le auzi, nu vei încerca să le înţelegi.

Dacă asta îţi convine, vii diseară la aceeaşi oră ca şi ieri, în spatele bisericii Madeleine.

O vei găsi pe aceeaşi femeie şi aceeaşi trăsură.

La revedere sau adio, Roumia”

Mă voi duce, mi-am spus.

Mai întâi eram încă ameţit de frumuseţea şi de mângâierile ei.

Apoi, mi-am amintit vag de acel zgomot de uşi pe care-l auzisem, de acea fantomă ce mi se păruse că o văd, şi o mare curiozitate m-a cuprins.

Nadir, pronunţând aceste ultime cuvinte, bău o ceaşcă de ceai şi continuă.

Capitolul XXXII.

Seara eram la locul de întâlnire.

Ca şi în ajun, femeia care mă conduse mă legă la ochi, în momentul în care m-am urcat în trăsură.

Apoi, tot ca şi în ajun, trăsura porni în trapul cailor.

Pe când mergeam, m-am gândit că: „Această femeie care consimte să mă iubească cu condiţia să nu pătrund secretele ei este în dreptul său. De ce nu m-aş supune”.

Ţinându-mi acest discurs eram foarte sincer şi atât timp cât trăsura merse am făcut cele mai frumoase şi sincere jurăminte.

În fine, trăsura se opri.

Atunci femeia voalată mă luă din nou de mână şi mă trase în acea cameră misterioasă în care ştiam cum se intră, dar de unde ieşisem în ajun, fără să ştiu nimic.

Totul se petrecu în acelaşi mod.

Când mi-am scos legătura de la ochi şi am privit în jurul meu eram în budoarul în care frumoasa femeie cu părul de aur mă primise în ajun.

Din nou m-am găsit singur. Florile erau la locul lor lângă ferestre. M-am apropiat şi am început să examinez florile. Nu mi-a fost greu să le recunosc. Fiecare din ele avea o proprietate somniferă. Mă voi lupta în zadar, m-am gândit, căci va trebui tot ca şi ieri să adorm peste o oră sau două. Dar mâine? Şi un surâs îmi flutură pe buze.

Într-adevăr, Roumia, care ştia aşa de bine să se servească de parfumul florilor, nu ştia, poate, că existau mijloace, pentru noi indienii, să le paralizăm influenţa.

M-am resemnat, deci să aştept până a doua zi ca să pătrund misterul de care ea se învăluia.

Eram singur de zece minute, când ea a apărut.

Mi-a părut şi mai frumoasă ca în ajun.

Lucrurile se petrecură la fel.

Capul mi se îngreuna puţin câte puţin, pe când Roumia mă mângâia; raţiunea mea zbură şi vis sau realitate, fantoma pe care o văzusem deja reapăru.

Cu toate acestea fie că voinţa mea a luptat mult timp, fie că florile au avut mai puţină influenţă, fie că fantoma venise mai devreme, am văzut-o foarte distinct şi am auzit, când ochii mei se închiseră, cele câteva cuvinte pe care le-a schimbat cu Roumia.

— Vei fi deci fără milă pentru mine! Zicea el cu o voce tânguitoare.

Şi Roumia răspunse printr-un hohot de râs.

— Tu ştii totuşi că te iubesc, continuă el.

Am auzit un zgomot surd şi am înţeles că el căzuse în genunchi.

Dintre toate simţurile mele paralizate, nu-mi rămăsese decât auzul.

Fantoma continuă:

— Nu-ţi ajunge că rezişti dragostei mele, mai trebuie să-mi dai şi oribilul spectacol al fericirii altuia? Tu nu eşti o femeie, tu eşti un monstru!

Şi Roumia râdea în hohote.

Zadarnic am încercat să deschid ochii, căci în curând mă cuprinse paralizia.

Şi cele două voci ale fantomei, care avea suspine şi strigăte de disperare, şi a femeii cu părul blond, care râdea batjocoritor, nu le-am mai auzit.

Somnul mă cuprinse şi nu încetă decât dimineaţa, sub influenţa aerului rece.

Eram ca şi în ziua precedentă, culcat pe o bancă în Champs-Élysées.

Mi se strecurase în buzunarul meu o a doua scrisoare. Aceasta nu conţinea decât vreo câteva cuvinte: „Pe diseară la aceeaşi oră; te iubesc.

Roumia”

M-am întors acasă.

Diseară, mi-am spus, voi şti adevărul. Orice indian posedă cunoştinţe de chimie destul de vaste. Ştiam că unele otrăvuri, şi unele mirosuri se neutralizează. Ştiam că amestecul unor substanţe, mă vor împiedica să adorm.

Am luat deci hotărârea să mă duc la întâlnirea dată de Roumia, după ce-am băgat în buzunar o sticluţă cu antidotul pregătit.

În acea seară, totul se petrecu în acelaşi chip. M-am urcat în trăsură, femeia voalata mă conduse cu ochii legaţi

şi după o oră mă aflam în budoarul Roumiei. Cu toate acestea mi s-a părut că mirosul ce-l simţeam nu era acelaşi. Scoţându-mi legătura de la ochi, m-am apropiat de vasele cu flori. Erau flori noi şi pentru mine total necunoscute. Ştiam mijlocul să le combat pe celelalte, dar pe acestea!

Fără îndoială Roumia îmi ghicise planul şi încă o dată eram în puterea ei.

Băutura mea se dovedea inutilă.

Nadir se întrerupse şi îmi spuse:

— Fiindcă o cunoşti pe această femeie, ştii de ce e dânsa capabilă.

Am făcut un semn afirmativ din cap şi Nadir continuă.

Capitolul XXXIII.

Nu mai trebuia deci să mă gândesc la băutura pe care o adusesem.

Pe de altă parte nu voiam să mă dedau la vreun act de violenţă.

Mă cred înzestrat cu un mare spirit de dreptate şi îmi spuneam că Roumia avea tot dreptul să pună condiţii dragostei sale.

Dar cine era acest bărbat palid, slab, acest om care nu mai semăna a fi fiinţă omenească şi ăl cărui călău părea a fi dânsa.

Asta voiam să ştiu cu orice preţ.

Era evident pentru mine că florile noi ce le înlocuiseră pe celelalte aveau aceeaşi proprietate de a adormi. Dar cum să le rezist?

Am făcut toate aceste cugetări foarte repede şi în curând am luat o hotărâre.

Florile erau aşezate lângă fereastră.

Acestea erau mascate de nişte perdele groase de mătase.

Într-o clipă m-am strecurat sub o perdea. Aveam în deget un diamant.

Cu acest diamant am tăiat fără să fac zgomot un geam şi aerul de afară pătrunsese în budoar.

Apoi m-am retras şi m-am aşezat pe o canapea.

Roumia nu apăruse încă.

Mi se păruse chiar că o aştept mai mult decât în zilele precedente.

În fine uşa se deschise şi ea intră.

Dar de astă-dată surâsul părăsise buzele sale şi părea supărată.

Totuşi a venit să stea lângă mine şi mi-a zis cu răceală.

— Sir Arthur Goldery, eşti un laş.

La acest cuvânt m-am ridicat în picioare.

— Doamnă, am murmurat.

— Eşti un laş, continuă ea, fiindcă după ce ai acceptat situaţia pe care ţi-am creat-o, ţi-ai călcat făgăduiala.

Am privit-o cu mirare.

— Oh! Zise ea cu sălbăticie, ai vrut să ştii!

— Ei bine! Da! Am răspuns.

— Ai tăiat un geam. În noaptea asta, continua ea, nu vei adormi. În noaptea asta vei vedea fantoma.

Şi ea râdea ameninţător.

— Vei vedea, reluă ea, dar va fi pentru ultima oară.

Observaţiile acestei femei erau corecte. N-aveam dreptul să sondez misterele pe care făgăduisem că le voi respecta.

— Ah! Vrei să ştii, sir Arthur Goldery cine e omul pe care-i chinuiesc? Ei bine? Vei fi satisfăcut. Acest om mă iubeşte, din dragoste pentru mine l-a ucis pe omul pe care-l iubeam. Eşti satisfăcut?

Mi-a fost ruşine de curiozitatea mea şi am înţeles-o pe această femeie.

— Iartă-mă, am spus, îţi jur că de aici înainte…

Ea mă întrerupse cu un hohot batjocoritor de râs.

— Într-adevăr! Mi-a spus, tu vorbeşti de viitor ca şi cum viitorul ar fi pentru tine.

Şi deodată sună un clopoţel.

Ce vroia să facă?

Pe când o priveam mirat ea îmi spuse:

— Sir Arthur Goldery, nu doresc ca secretele mele să circule prin lume. Vei muri…

Deodată uşa se deschise şi doi oameni se repeziră la mine.

Sunt robust, după cum ştii, dar agresiunea a fost aşa de rapidă, aşa de neaşteptată încât n-am avut timp să mă pun în defensivă.

În câteva momente am fost legat şi culcat la pământ.

N-avusesem timp nici măcar să-i văd pe agresorii mei.

Roumia le spuse:

— Ştiţi că nu-mi place sângele. Strangulaţi-l.

Unul din ei mă legă la gât cu fularul cu care mi se legară ochii.

Dar în momentul în care trebuia să facă nodul mortal, ochii mei îi întâlniră pe ai săi.

O amintire trecu prin mintea mea şi a sa şi un nume ieşi de pe buzele mele.

— Nagali!

— Stăpânul! Răspunse el.

Şi am desfăcut fularul.

În acelaşi timp el se întoarse spre colegul său şi îi spuse în limba indiană:

— Stăpânul!

Şi Roumia mirată, îi văzu pe cei doi oameni dezlegându-mă şi pe când eu mă sculam în picioare, ei căzeau în genunchi în faţa mea punând mâna pe inimă în semn de supunere şi respect.

— Mizerabililor! Strigă dânsa, ce faceţi?

— E stăpânul! Răspunse Nagali.

Şi privindu-mă el îmi zise:

— Vrei să o ucid pe această femeie?

Ochii mei scânteiară. Nu mai eram sir Arthur Goldery. Eram Nadir, indianul şi Roumia, sub privirea mea, cerea iertare la rândul ei.

Capitolul XXXIV

— Rolurile se schimbaseră, continuă Nadir, ea era sclavul şi eu stăpânul.

Nagali, după ce mă dezlegase, după ce căzuse le genunchii mei, scoase un pumnal şi îmi spuse:

— Să o ucid pe această femeie?

— Nu, am răspuns, du-te, dacă voi avea nevoie de tine te voi chema.

Nagali şi tovarăşul său ieşiră. Atunci am rămas singur cu Roumia. Pentru prima oară în viaţa ei, poate, această femeie tremura.

Stătea nemişcată în faţa mea şi aştepta să pronunţ condamnarea ei.

I-am pus mâna pe umeri şi i-am spus:

— Drept cine m-ai luat?

Ea ridică ochii şi răspunse cu sfială:

— Nu ştiu cine eşti, dar niciodată n-am simţit sub privirea unui om, ceea ce simt sub privirea ta.

Un surâs îmi flutură pe buze.

— Cum de îi ai pe aceşti doi oameni în serviciul tău? Am întrebat-o.

— I-am adus din India.

— Ai fost deci în India?

— Da.

— Când?

— Acum cinci ani.

— În ce scop?

— Să învăţ ştiinţa mirosurilor şi a otrăvurilor.

— Ca să-l torturezi pe acel om pe care l-am întrevăzut noaptea trecută?

— Da.

— Ei bine! Vorbeşte, i-am spus, vreau să ştiu totul.

Ea stătea cu capul aplecat înaintea mea şi faţa ei palidă arăta teama ce i-o inspiram.

În fine ea păru că face o violentă sforţare asupra ei însăşi.

— Cine eşti tu, mă întrebă în fine, îndrăznind să mă privească, tu, în faţa căruia se îngenunche oamenii, care credeam că-mi aparţin trup şi suflet.

— Nu sunt englez, i-am răspuns, mă numesc Nadir.

Şi cum acest nume părea că nu produce asupra ei nici o impresie i-am spus:

— Întreabă-l pe Nagali, cine sunt, el îţi va spune.

În acelaşi timp am deschis fereastra al cărei geam îl tăiasem şi am scos capul afară să respir aerul nopţii. Această fereastră dădea într-o grădină vastă.

— Unde sunt aici? Am întrebat-o.

— La tine, răspunse ea.

În vocea ei se citea un oarecare entuziasm.

În mod evident această femeie recunoştea superioritatea mea şi după ce se indignase, ea încerca acum faţă de mine un sentiment de supunere, de dragoste şi de respect pe care învingătorul îl inspiră uneori învinsului.

— Vreau să ies de aici, am spus.

Ea se prosternă în faţa mea.

— Oricum ai fi vorbeşte, voi fi sclava ta.

— Tu ai vrut moartea mea, nu te mai iubesc.

Ea se prosternă din nou în faţa mea şi spuse:

— Vrei să te urmez ca un câine?

— Nu, vreau să plec, am repetat pe un ton poruncitor.

Ea suspină şi am văzut lacrimi în ochii săi.

Dar am dat-o la o parte şi m-am îndreptat spre uşă.

În acelaşi timp am strigat:

— Nagali!

Acesta veni îndată.

— Condu-mă afară din această casă, i-am spus.

Atunci când să trec pragul, m-am întors şi am văzut-o pe Roumia îngenunchiată, contemplându-mă. Dar am plecat.

Nagali a vrut să mă urmeze, dar l-am gonit când am ajuns în stradă.

— Rămâi în serviciul acestei femei, i-am spus.

— Nu vrei s-o ucid?

— Nu.

Şi am plecat.

Casa în care fusesem condus trei nopţi de-a rândul se afla în Champs-Élysées. Am putut să mă conving de asta când am ieşit.

Am ajuns pe jos la hotelul Maurice, spunându-mi:

— Nu am fost loial cu această femeie. Răzbunarea este un drept sacru.

De ce aş deveni protector ucigaşului? De ce m-aş pune în calea Roumiei?

Şi am făcut jurământul să nu o mai revăd şi să nu mă mai amestec în afacerile ei.

Ea a vrut să mă ucidă prin Nagali. Asta era de ajuns, cel puţin în acel moment, să mă facă să cred că mă vindecasem de iubirea mea.

Dar mă înşelam.

A doua zi, amintirea Roumiei mă cuprinse, şi m-am luptat timp de trei zile cu tentaţia de a mă duce pe la dânsa.

În fine, a patra zi, dimineaţă, uşa mea se deschise şi Roumia intră.

Dar, zise Nadir când ajunse la acest punct al povestirii sale, îţi voi spune urmarea în ziua când te vei îmbarca pentru Europa.

E târziu şi cu siguranţă ai nevoie de odihnă.

Apoi, mâine trebuie să căutăm să intrăm în posesia tezaurului rajahului Osmany.

Şi Nadir îi chemă pe indienii care ne serveau şi le ordonă să mă conducă în apartamentul ce îmi era destinat.

Capitolul XXXV.

A doua zi seara, Nadir îmi spuse:

— Totul e gata, să mergem!

În cursul zilei, într-adevăr, el dăduse oarecare dispoziţii.

Un gentilom pe care nu-l cunoşteam venise să-l viziteze pe Sir Arthur Goldery.

Dar acest gentilom era prea bun ca să fie englez şi am recunoscut îndată într-însul un indian.

Era unul din misterioşii locotenenţi ai lui Nadir.

Acesta îi dăduse ordine relativ la ridicarea tezaurului.

Când am fost pe drum, Nadir îmi spuse:

— Un vas se află în bazin, lângă canalul subteran prin care am trecut noaptea trecută. În acest vas se află vreo şase indieni, care mi se supun. Ei vor transporta tezaurul până la acest vas. Apoi ambarcaţia va acosta pe tăcute nava de care îţi vorbeam şi care va porni spre Europa.

Am ieşit din oraşul alb şi ne-am dus la hanul situat în oraşul negru, unde Nadir se metamorfozase şi se schimbase în gentilom.

Acolo în câteva minute el se transformă din nou în indian.

După aceea o pornirăm spre pagoda, unde ne aştepta bătrânul preot.

Pe drum, Nadir fluieră.

La acest zgomot un indian, ce era lungit pe stradă şi părea că doarme, se scula şi se apropie de noi.

Era pretinsul gentilom pe care îl văzusem în cursul zilei şi care acum redevenise indian.

— Oamenii tăi să se ducă direct la pagodă.

Indianul se înclină şi se pierdu în întuneric.

După câteva minute soseam la pagodă şi Nadir se opri surprins, spunându-mi:

— Lampa e stinsă!

— Ce lampă?

— Aceea care trebuie să ardă noaptea şi ziua şi a cărei lumină se vede întotdeauna pe sub uşă.

Şi Nadir, foarte emoţionat, strigă:

— Kureb! Kureb!

Acesta nu răspunse.

Nadir avea o cheie de la uşa pagodei şi deschise uşa. Pagoda era într-adevăr, cufundată în întuneric.

— Kureb! Kureb! Repetă Nadir cu o voce iritată.

Aceeaşi tăcere.

Ne-am procurat lumină şi Nadir scoase un ţipăt. Oblonul prin care trecusem, oblonul care ascundea drumul secret al tezaurului, se afla deschis.

— Trădaţi! Murmură Nadir, înfiorându-se.

Am scos un ţipăt la rândul meu.

Apoi mă urmă cu o lampă în mână. Îngrijorarea ne dădea aripi încât nu mergeam, ci zburam.

— Kureb, Kureb, repetă Nadir, cu o voce puternică.

Kureb nu răspundea.

Am sosit astfel până la uşa de fier, după care se afla tezaurul.

Această uşă era deschisă. Nadir respiră.

Cu toate acestea, aplecându-se cu lampa la pământ îşi încruntă sprâncenele şi murmură din nou cuvântul de trădare.

— Priveşte, îmi spuse el.

— Ce?

— Urme de paşi.

Într-adevăr pe pământ se aflau urme adânci de paşi, ceea ce însemna că pe acolo trecuseră oameni cu greutăţi pe umeri.

Cu toate acestea uşa de fier era închisă. Nadir îşi aminti că atunci când Kureb deschisese această uşă apăsase un resort aproape invizibil. Apoi începu să caute pe uşă. Deodată degetul lui întâlni o asperitate.

El apăsă şi asperitatea dispăru.

În acelaşi timp se auzi un zgomot şi uşa se deschise. Dar atunci Nadir şi cu mine, ne dădurăm înapoi cu sudoarea pe frunte, şi foarte emoţionaţi. Tezaurul rajahului Osmany dispăruse!

Capitolul XXXVI.

După ce a trecut primul moment de mirare, Nadir şi cu mine ne privirăm, căutând să ne dăm seama de ceea ce se petrecuse.

Dar cine furase tezaurul?

Nadir îmi spuse:

— Sunt sigur de credinţa lui Kureb; însă acesta a dispărut. Cum i s-a răpit secretul lui?

— Iată ceea ce nu vom şti decât când vom afla ce s-a întâmplat cu dânsul.

Uşa de fier era închisă.

A o deschide sau a o rupe era cu neputinţă. Ne-am întors deci în pagodă. Cu lampa aprinsă căutarăm prin toate colţurile. Apoi ieşirăm.

Pagoda era situată într-un loc destul de izolat. Cele câteva case ce o înconjurau erau nişte colibe de bambus locuite de indieni, cea mai mare parte mahomedani şi care nu aparţineau cultului lui Siva.

Indianul doarme o parte din zi, iar noaptea veghează mai mult.

Nadir bătu în uşa casei ce se afla în faţa pagodei, şi ea se deschise îndată.

Apăru un bătrân şi ne întrebă ce dorim.

— De ce religie eşti? Întrebă Nadir.

— Cred în Dumnezeu şi în profetul său, răspunse el.

— Dar îl cunoşti pe Kureb?

— Sunt douăzeci de ani de când ne urăm viaţă lungă în fiecare zi. Oamenii trebuie să se iubească între dânşii.

— Ei bine! Ştii unde e?

— L-am văzut azi pentru ultima oară înainte de apusul soarelui.

— Ah!

— Intrase în pagodă cu un om tot aşa de bătrân ca şi mine şi pe care l-am recunoscut, căci era croitorul Hassan.

L-am văzut apoi ieşind singur.

— Hassan a rămas deci în pagodă?

— Da.

— Şi unde s-a dus Kureb?

— Nu ştiu, dar părea foarte agitat.

Nadir mă privi.

— E evident, îmi spuse dânsul, Kureb, în acel moment a venit la mine să-mi spună că-şi pierduse medalia.

— Şi eu cred la fel.

— Şi, continuă Nadir, adresându-se bătrânului, n-ai văzut pe nimeni intrând în pagodă?

— Oh! Da. Pe la ora zece seara, mai mulţi oameni, care mi s-au părut a fi sectari ai lui Siva au intrat înăuntru.

Apoi ei au închis uşa şi, puţin după aceea am stins lampa.

— Şi cât timp au stat aceşti oameni?

— Dar, spuse bătrânul cu mirare, trebuie să fie încă înăuntru.

— Nu i-ai văzut ieşind?

— Nu.

— E ciudat, zise Nadir. Totuşi cred că ghicesc.

— Ah!

— Tu ştii că subterana se bifurcă în celălalt canal.

— Da.

— Ei bine! Răpitorii au intrat prin pagodă şi au ieşit prin cealaltă cale subterană.

— Toate acestea, am observat, nu ne spune ce s-a întâmplat cu Hassan şi Kureb.

Hassan trebuie să fie încă beat. Ei îl vor fi dus pe umerii lor.

Şi, părăsindu-l pe bătrân după ce îi puse o monedă în mână, Nadir mă târî departe de pagodă.

Apoi ne-am îndreptat spre casa croitorului.

Începuse să se facă ziuă şi populaţia din oraşul negru ieşise pe străzi.

Am regăsit-o pe tânăra fată, căreia îi încredinţasem cheia casei.

— Nu mai am această cheie, ne spuse.

— Cui i-ai dat-o?

— Unui bătrân care a venit din partea dumitale.

— El a intrat în casă?

— Da.

— Şi a ieşit?

— Nu.

Misterul se complica.

— Dar, adăugă tânăra fată, puţin după aceea au venit mai mulţi oameni.

— Şi aceşti oameni?

— Mi s-a părut că recunosc printre ei pe acela care i-a comandat pe soldaţii, ce l-au luat pe fiul lui Hassan.

— Bine! Zise Nadir. E Tippo-Runo fără îndoială.

— Ei au bătut la uşă şi bătrânul le-a deschis. Puţin după aceea ei au ieşit şi au pornit pe lângă canal.

— Şi bătrânul?

— E tot în casă.

Am bătut, dar uşa nu s-a deschis. În schimb am auzit înăuntru un sforăit zgomotos.

Nadir am spus avea o putere herculeană. Cu o lovitură de umăr, el azvârli uşa la pământ. Atunci l-am zărit pe Kureb lungit la pământ şi dormind.

Lângă dânsul se afla o ceaşcă care conţinuse băutura preparată de Nadir ca să smulgă secretul deschiderii uşii din fier.

Această ceaşcă din care Hassan nu băuse decât o parte, era acum goală.

Atât Nadir cât şi eu am înţeles imediat totul.

Pe când îşi căuta medalionul, Kureb chinuit de sete, golise acea ceaşcă şi fusese sub influenţa băuturii.

Oamenii lui Tippo-Runo şi Tippo în persoană, poate, care supravegheau casa croitorului au intrat atunci înăuntru şi Kureb, care nu mai era stăpân pe raţiunea sa, le dăruise secretul său.

Nadir îmi spuse:

— Încă nu e pierdut totul. Şi în afară de cazul când Tippo-Runo a părăsit India, el ne va reda tezaurul.

Capitolul XXXVII.

Eram aşa de emoţionat încât m-am lăsat târât de Nadir afară din acea casă, ca un om care şi-a pierdut cunoştinţa.

Din ziua în care mă scăpase din ghearele panterei, indianul nu mă părăsise nici un moment.

— Viaţa ta e ameninţată de Tippo-Runo, îmi spusese el, şi datoria mea e să te apăr.

Surprinderea pe care am simţit-o văzând că îmi ţine un discurs contrar celor afirmate până acum a fost destul de puternică să mă aducă la realitate.

Când am fost afară din casa lui Hassan unde l-am lăsat pe bătrânul preot dormind, Nadir îmi spuse:

— Cunoşti bine Calcutta?

— Da, am răspuns.

— Te vei duce direct la locuinţa mea, în oraşul alb.

— Dar… dumneata… am murmurat eu.

— Eu, zise el surâzând, am altceva de făcut.

Şi cum păream din ce în ce mai mirat, el adăugă:

— Ţi-am spus că atâta timp cât vei fi în pericol, nu te voi părăsi.

— Ei bine?

— Nu mai eşti în pericol.

— Ah!

— Fără îndoială, reluă Nadir. Tippo-Runo voia să te ucidă, mai întâi în epoca în care se temea de influenţa ta pe lângă rajah.

— Dar rajahul a murit.

— Da. Apoi Tippo-Runo avea interes să scape de tine, atunci când căuta tezaurul.

— Bine.

— Acum are tezaurul, şi nu se mai gândeşte la tine.

— Crezi?

— Ah! Desigur, termină Nadir. El are altceva de făcut.

Îl priveam pe Nadir cu un aer surprins.

— Ştii doar, continuă el, că Tippo-Runo vrea de mult timp să părăsească rolul său de indian şi să reintre în pielea sa de englez.

— E adevărat.

— Să se întoarcă în Europa unde averea pe care a adunat-o împreună cu tezaurul pe care l-a furat îi voi permite să ducă o viaţă princiară. Ei bine! Termină Nadir, în

acest moment singura lui preocupare e să îmbarce aurul rajahului.

— Şi nu se mai gândeşte la mine?

— Sunt singur de asta. De aceea te voi lăsa. Te vei duce la mine şi mă vei aştepta.

— Dar dumneata?

— Eu, mă duc să regăsesc urma lui Tippo-Runo, ceea ce îmi va fi mult mai uşor când voi fi singur.

— De ce?

— Fiindcă sunt o mulţime de indieni la Calcutta care îmi sunt devotaţi, care mi se supun orbeşte şi pe care prezenţa ta i-ar uimi în aşa fel încât le-ar închide gura.

Vorbind astfel Nadir îşi scoase punga. În această pungă se afla, printre piesele de argint şi aur o piesă mare ruptă în două.

El luă una din acele bucăţi şi mi-o dădu.

— Ce e asta? L-am întrebat.

— Vei arăta acest fragment de monedă oamenilor mei, îmi răspunse el, şi ei te vor servi ca pe mine însumi.

După aceste cuvinte Nadir mă părăsi.

L-am văzut îndepărtându-se, apoi oprindu-se şi bătând de trei ori din palme.

La acest zgomot doi oameni care dormeau pe lângă case, se sculară şi se apropiară de dânsul.

Nadir schimbă câteva cuvinte cu ei; apoi porni la drum şi câteşitrei dispărură la colţul unei străzi.

Atunci m-am îndreptat spre oraşul alb.

După o oră sunam la poarta locuinţei unde Nadir era cunoscut sub numele de sir Arthur Goldery.

Bucata de monedă a fost pentru mine un adevărat talisman.

Oamenii lui sir Arthur se înclinară spunându-mi:

— Ordonaţi, senioria voastră va fi ascultată.

Am petrecut patruzeci şi opt de ore în casa lui Nadir, fără să aud vorbindu-se de dânsul şi am început să mă

neliniştesc puţin când în dormitorul ce mi-a fost dat se deschise deodată o uşă secretă.

Nadir, îmbrăcat în hainele sale de indian, apăru ţinând un deget pe buze.

— Am regăsit ce căutam, îmi spuse.

— Tezaurul.

— Tezaurul şi copilul. Trebuie să punem mâna pe ei.

Şi luându-mă de mână adăugă:

— Vino!

Apoi mă trase în acea trecere misterioasă prin care venise şi dânsul.

Capitolul XXXVIII.

Drumul pe care mă conduse Nadir, era un coridor strâmt practicat în grosimea zidurilor. Pe când mergeam, Nadir îmi spuse:

— N-am avut timp să redevin sir Arthur Goldery şi de aceea mă vezi venind pe acest drum pe care oamenii nici nu-l cunosc şi a cărei cheie numai eu o am.

În josul scării am ajuns în grădină de unde am ieşit printr-o uşă secretă, făcută în zidul împrejmuitor.

Nadir deschise această uşă şi ne aflarăm într-o stradă din oraşul alb.

Nadir se opri un moment.

— Tippo se îmbarcă mâine îmi spuse el.

Nu m-am putut opri să nu tresar.

— Îţi aminteşti, continuă indianul, că drumul subteran care duce de la casa lui Hassan la pagodă se bifurcă într-un loc?

— Desigur, am răspuns.

— Canalul pe care nu l-am urmat duce la bazin şi se termină printr-o deschizătură la marginea apei. Pe acolo a ieşit tezaurul lui Osmany.

— Şi unde e acum?

— La bordul unui vapor de comerţ care a făcut mult timp contrabandă şi care în corpul său are o ascunzătoare.

— Şi pleacă mâine?

— Da. Dar până atunci…

Un surâs flutură pe buzele lui Nadir:

— Vino cu mine, zise el, şi vei vedea.

Şi el mă duse în oraşul negru, în hanul unde el îşi părăsea hainele de gentilom ca să devină indian.

Acolo dădu câteva ordine misterioase şi stăpânul hanului îmi făcu semn să-l urmez.

El mă conduse în odaia cea mai întunecoasă din casa sa şi îmi dădu nişte haine pe care le-am recunoscut a fi cele ale unui matelot malaiez.

Malaiezii sunt nişte marinari excelenţi, şi bastimentele de comerţ îi întrebuinţează, preferându-i mateloţilor indieni.

Cu toate că soarele Indiei mă înnegrise, eram încă prea alb ca să pot trece drept un malaiez.

Dar stăpânul hanului îmi aduse un lighean în care se afla un lichid negru.

Şi după ce am fost în pielea goală el începu să mă frece cu un burete muiat în acest lichid, şi deodată pielea mea căpătă un lustru negricios ca pielea unui adevărat malaiez.

După un sfert de oră m-am coborât cu stăpânul hanului în sala cea mare unde se adunau băutorii de ceai şi fumătorii de opium.

Înainte când am trecut prin aceasta ea era aproape goală.

Acum se aflau vreo treizeci de oameni, printre care erau vreo şase malaiezi, îmbrăcaţi la fel ca mine.

Mai întâi nu l-am văzut pe Nadir şi am crezut că el plecase. Dar unul din malaiezi surâse văzându-mă şi eu am tresărit îndată.

Acest malaiez era dânsul.

Aceeaşi metamorfoză se operase şi la Nadir. M-am dus să iau loc lângă dânsul, iar el aplecându-se la urechea mea îmi spuse:

— Te miră toate astea, nu-i aşa?

— Da, am răspuns, şi nu ştiu pentru ce…

— Suntem îmbrăcaţi amândoi ca malaiezii.

— Da.

— Iată cauza. Echipajul vasului de comerţ pe care se va îmbarca Tippo nu e complet.

— Ah!

— Căpitanul este un englez bătrân foarte aspru la serviciu şi foarte lacom la bani. El angajează întotdeauna malaiezi căci sunt mai buni mateloţi decât indienii, dar plătiţi mai prost decât dânşii.

— Prea bine.

— Va veni şi ne va angaja pe toţi.

— Cum pe toţi?

Nadir îmi arătă pe toţi aceia care erau îmbrăcaţi la fel ca noi.

— Ei bine? L-am întrebat, cine sunt aceşti oameni?

— Nişte oameni care îmi sunt devotaţi.

— Înţeleg acum.

N-am mai avut timp să-i cer lui Nadir noi explicaţii. Uşa hanului se deschise şi un om intră. Acesta era căpitanul englez care venea să recruteze personalul de bord.

Capitolul XXXIX.

Acest căpitan se numea John Happer: mic de statură, dar având o forţă herculeană, cu un gât de taur şi cu o barbă roşie, acest om avea un aspect respingător.

Se simţea că avea o voinţă de fier şi că omul care nu-l va asculta va fi zdrobit.

El intră cu un pas dur, cu pălăria pe spate şi se uită de jur împrejurul sălii cu privirea cercetătoare a unui om ce vrea să cumpere sclavi.

El îi numără pe malaiezi.

Nadir îmi şopti la ureche.

— Dacă ne ia pe toţi vom fi stăpâni pe navă.

Dar Nadir se înşela în socotelile sale după cum vom vedea.

Cel dintâi care îi atrase atenţia căpitanului a fost chiar Nadir.

El merse spre dânsul şi îl întrebă cu bruscheţe:

— Eşti liber?

— Da, răspunse Nadir.

— Cât vrei pentru o navigaţie de un an?

— Opt sute de piaştri, replică Nadir.

Căpitanul dădu din umeri.

— Dar tu? Îmi spuse el privindu-mă.

Nadir, însă, nu-mi dădu timp să răspund.

— E fratele meu, zise el, nu navigam niciodată unul fără celălalt şi trebuie să ne angajeze pe amândoi.

— Peste 1200 de piaştri, zise căpitanul.

— Nu, răspunse Nadir.

Indianul ştia că tocmindu-se inspira mai multă încredere lui John Happer.

— Haide, zise acesta 1350 de piaştri, şi ne-am învoit.

Nadir mă privi. Aveam aerul că ne consultăm.

— 1400! Zise el în fine.

— Drace! Murmură englezul, aceşti câini vor să fie plătiţi ca ambasadorii.

Apoi suspină şi zise:

— Ne-am înţeles, sunteţi amândoi angajaţi.

Şi deschizând o pungă mare de piele scoase două guinee şi ni le dădu ca arvună.

Apoi începu să se plimbe prin sală, examinându-i pe ceilalţi mateloţi malaiezi, care toţi erau indieni devotaţi lui Nadir.

Dar fie că nu-i trebuiau atâţia oameni, fie că ceilalţi nu i-au plăcut, nu angajă decât doi dintr-înşii.

— Patru oameni să lupte împotriva unui echipaj, zise Nadir, e cam puţin.

— Dar, i-am spus, ne mai îmbarcăm atunci?

— Fără îndoială.

— Şi apoi?

— Vom pune mâna pe vapor.

— Bine.

— Îl vom arunca pe Tippo-Runo în mare şi vom duce vaporul, tezaurul şi copilul în Europa.

— Vei consimţi deci să mergi în Europa?

— Da, răspunse Nadir, căci vreau să o văd pe Roumia.

O flacără tristă trecu prin ochii lui pronunţând acest nume.

Eu nu cunoşteam încă decât jumătate din istoria lui cu Frumoasa Grădinăreasă.

Căpitanul englez, pe când vorbeam, comandase două sticle de rom şi cinci pahare.

La un semn al său ne-am apropiat de masă împreună cu ceilalţi doi falşi malaiezi pe care îi angajase.

El ne turnă de băut şi scoase din buzunar mai multe angajamente scrise după formula obişnuită a comerţului englez.

Şi, întinzându-ne un creion roşu, ne puse să iscălim acel angajament.

Autoritatea britanică se ocupă foarte puţin de preţul cu care căpitanul unui vapor cumpără libertatea unui om pentru un timp oarecare.

Din momentul în care iscălitura acestui om se află pusă pe angajament ea dă toată autoritatea căpitanului vaporului.

Noi aparţineam de aici înainte căpitanului John Happer, şi el ne dădu solda pe trei luni conform obiceiului.

Apoi când sticlele fură golite, el ne spuse:

— Acum la drum, facem pregătirile diseară.

Nu mai aveam nimic de spus.

Numai Nadir îşi încruntă sprâncenele. În loc de opt câţi socoteam a fi, nu eram decât patru.

Şi patru, oameni să învingă doisprezece sau cincisprezece e cam puţin.

Totuşi Nadir nu-şi pierdu curajul şi îmi spuse:

— Un om hotărât face cât şase. Să mergem.

Am părăsit hanul şi l-am urmat pe John Happer, care ne ducea după dânsul ca pe nişte vite.

După o oră eram la bord.

Capitolul XL.

Era una din acele nopţi întunecoase, cu cerul înstelat, care nu se văd decât la latitudinile tropicale. Vaporul înainta încet.

West-India, este numele vaporului comandat de John Happer, şi care şi-a ridicat ancora la ora şapte seara.

Pentru prima oară în timpul acestor şase ore, Nadir şi cu mine puteam fi singuri.

Noi vorbeam în limba franceză, limbă pe care nimeni nu o cunoştea la bord, în afară de căpitanul John şi ilustrul său pasager Tippo-Runo.

Acesta s-a îmbarcat în ultimul moment.

L-am văzut urcându-se la bord ca un simplu muritor, îmbrăcat europeneşte şi cu o umbrelă la subţioară.

Cât stătuse la Calcutta, îşi pierduse tenul brun, care-l făcea să fie luat drept indian.

Îşi tăiase părul şi devenise un adevărat gentilom englez, care călătoreşte în mod economic.

Văzându-l astfel nimeni n-ar fi putut bănui că el în tot cursul nopţii îmbarcase tezaurele sale la bordul acelui vas.

Căpitanul John Happer crezuse că transportă butoaie cu orez şi cafea sau butoaie cu aur?

Sau căpitanul John Happer e aşa de onest încât a putut rezista tentaţiei?

Mister.

— Cert era că Tippo-Runo, redevenit maiorul sir Edward Linton, părea să fie stăpân absolut la bord.

Brutal, insolent de obicei cu toată lumea, John Happer se arăta faţă de Tippo-Runo foarte cuviincios şi chiar servil.

Tippo este adevăratul căpitan.

— M-am temut un moment, i-am spus lui Nadir că el mă va recunoaşte.

— Când?

— Atunci când după îmbarcarea sa, a făcut inspecţia echipajului.

— Nu te teme de nimic, răspunse Nadir, nu poţi fi recunoscut; cât despre mine el nu mă cunoaşte şi nici nu m-a văzut niciodată.

Calmul lui Nadir mă miră puţin.

— Nu suntem decât patru la bord, i-am spus.

— Ştiu.

— Echipajul se compune din mateloţi englezi care se vor bate cu hotărâre.

Nadir surâse.

— Apoi Tippo-Runo şi cei doi servitori ai săi sunt un ajutor de o oarecare valoare.

Nadir continuă să surâdă.

— În fine, John Happer e un om hotărât.

— Cine ştie? Răspunse Nadir.

Un moment m-am gândit că Nadir voia să-l corupă pe căpitan.

El m-a ghicit.

— Nu, îmi spuse el, nu încă.

— De ce?

— Trebuie să ne rezervăm asta ca ultim argument.

— Te bizui deci pe altceva?

— Da.

Atunci Nadir întinse mâna spre orizont.

— Priveşte, îmi spuse el, nu vezi o lumină printre valuri?

— Da.

— S-ar spune că e o stea căzută din cer.

— Ei bine?

— E o joncă.

— O joncă chinezească?

— Da, în care se află doi falşi chinezi, după cum aici se află falşi malaiezi.

— Explică-te Nadir.

— Când am ieşit din han, am avut timp să strecor în mâinile unuia din tovarăşii noştri, care nu fusese angajat de John Happer, o foaie de palmier pe care scrisesem câteva cuvinte.

— Şi aceste cuvinte erau adresate?
— Omului care-i comandă după mine pe fiii lui Siva.
— Şi ce i-ai ordonat?
— Să înarmeze fără întârziere o joncă care ne aparţine şi care era ancorată în port.
— Bine.
— Sunt zece oameni la bord.
— Vor îndrăzni ei să atace vaporul?
— La un semn pe care îl voi face.
— Când?
— Oh! Nu suntem aşa de grăbiţi… peste două sau trei zile.
— Dar jonca va fi în stare să se ţină după noi?
— Ea are un mers superior tuturor vaselor din lume.
Speranţa că voi pune mâna pe tezaurul rajahului îmi reveni în inimă.
În acest moment căpitanul John Happer apăru pe punte.
— Tăcere! Îmi zise Nadir.
Şi amândoi ne văzurăm de treabă ca nişte adevăraţi mateloţi.
John venea drept spre noi, cu ţigara în gură şi un surâs insolent pe buze.

Capitolul XLI.

Căpitanul John Happer fuma, frecându-şi mâinile şi părea toarte bine dispus.
El se uită la orizont şi murmură: „Vreme frumoasă şi vânt bun, dacă asta va continua tot aşa vom ajunge la Liverpool peste cinci luni”.
Nişte paşi se auziră în urma lui şi o mână i se puse pe umăr.
John Happer se întoarse.
— La ce te gândeşti, căpitane? Zise noul venit.
John Happer salută şi murmură câteva cuvinte.
Noul venit nu era altul decât Tippo-Runo.
— Mi se pare, spuse acesta că o să fie timpul frumos?
— Superb! Răspunse Happer

— Vântul e bun?

— Excelent.

— Şi ai vrea să fii deja la Londra?

John Happer suspină. Apoi el răspunse:

— Drace! Am avut onoarea să vă spun că am cincizeci şi doi de ani. Sunt treizeci de ani de când fac drumul Indiei.

— Şi ai început să oboseşti?

— Puţin.

— De aceea continuă Tippo-Runo, această călătorie îţi va fi cea din urmă.

— Cred.

— Ah! Drace! Continuă Tippo-Runo, cu banii pe care ţi-i dau, două sute de mii de lire sterline, cred că vei putea trăi ca un prinţ la Londra.

Faţa roşie a lui John Happer se lumină de o mare bucurie.

Această cifră fabuloasă pe care o pronunţase Tippo-Runo îl zăpăcea cu totul.

Două sute de mii de lire sterline, adică cinci milioane de franci, aceasta era plata pentru transportul lui Tippo-Runo şi a tezaurelor sale.

Oricât de norocoasă ar fi cariera unui căpitan de vas de comerţ, el nu se poate retrage nici pentru o sumă dublă.

De aceea John Happer răspunse:

— Nu mă voi retrage la Londra.

— Dar unde?

— În ţara mea, în Yorkshire. Voi cumpăra o moşie mare, aceea pe care m-am născut şi mă voi însura cu Katti.

— Cine e Katti?

— E o fată frumoasă, copila surorii mele. Ea are douăzeci şi şase de ani. Cred că ea nu mă va găsi prea bătrân.

— Şi apoi? Întrebă Tippo-Runo.

— Voi zidi o biserică şi un spital. Voi face bine. E un lucru bun.

— Eşti un om bun, căpitane John, zise Tippo.

Şi în vocea lui era puţină ironie.

Ei erau la doi paşi de noi şi vântul le aducea cuvintele.

Dar ei convorbeau în limba franceză, şi un adevărat malaiez vorbeşte aşa de rar această limbă, încât ei nu se temeau deloc de noi.

M-am aplecat la urechea lui Nadir şi i-am spus:

— Nu trebuie să ne gândim să-l corupem pe căpitanul John.

— De ce?

— Pentru că Tippo-Runo îi dă acestui om mai mult decât a visat vreodată.

— E drept, dar jonca ne urmăreşte.

Şi Nadir se uită la acel felinar, care plutea pe mare în depărtare.

Căpitanul şi Tippo-Runo continuau să vorbească.

Tippo îi spunea:

— Eşti sigur de echipajul dumitale?

— Ca de mine însumi.

— Eşti convins că niciunul din mateloţi nu cunoaşte natura încărcăturii?

— Ei cred că duc ceai şi orez. De altfel, adăugă John Happer, numai doi oameni cunosc ascunzătorile vasului, şi în afară de cazul vreunui naufragiu…

— Ah!

„Drace! Murmură John Happer, iată treizeci de ani de când fac acest drum. Şi niciodată n-am ajuns la Londra fără să am furtună. Din fericire West-India este un vas bun”.

Deodată el zări această lumină îndepărtată pe care Nadir şi eu o urmăream cu privirea.

— Ei, zise el, ce e asta?

— Un far, fără îndoială, răspunse Tippo.

— Nu sunt faruri pe această coastă.

— Atunci e un vas care face acelaşi drum ca şi noi.

— Mă tem.

— Cum te temi?

Şi Tippo deveni îngrijorat.

— Mă tem de piraţii chinezi, adăugă John Happer. Şi părăsindu-l pe ilustrul său pasager el coborî în cabină să-şi ia luneta.

Apoi urcându-se din nou pe punte, se uită cu luneta la acel punct luminos.

— Drace! Zise el deodată.

— Ce e? Întrebă Tippo.

— O joncă.

— Ei bine!

— Ei bine! Sunt nişte piraţi, spuse John Happer şi poate că cele două tunuri ale noastre vor răsuna peste câteva ore.

Tippo îşi încruntă sprâncenele. Nadir îmi şopti:

— Dacă aş putea să suflu în acel felinar aş face-o bucuros. Au fost zăriţi prea repede.

Şi am continuat să-l ascultăm pe Tippo-Runo şi John Happer care păreau că se sfătuiesc.

Capitolul XLII.

John Happer ţinea luneta întinsă spre joncă.

Aceasta era la vreo trei mile distanţă, dar se vedea după mersul său, că naviga conform iuţelii vasului West-India.

Căpitanul îşi încruntă sprâncenele.

— Iată o vecinătate care nu-mi place, murmură el.

— Dar, răspunse Tippo, ce e o joncă? O barcă mizerabilă pe care un vas ca al nostru o poate scufunda.

— Te înşeli, zise căpitanul.

— Totuşi…

— O joncă este, într-adevăr ceea ce spui, reluă John Happer, dar îmi amintesc de aceea care m-a urmărit când eram secund pe vasul Liverpool, un vas mai mare ca acesta.

— Ei bine ce s-a întâmplat?

— Aceşti piraţi chinezi, sunt nişte adevăraţi draci, continuă John Happer.

— Cum asta?

— Jonca lor are întotdeauna şase pirogi.

Când e aproape de vasul pe care vrea să-l atace, pune toate aceste ambarcaţiuni pe mare.

— Bun! Apoi?

— Apoi ele fug din bătaia tunului. Pirogile înconjoară vasul din toate părţile şi piraţii se urcă la bord. În zadar încerci să-i opreşti căci iuţeala lor e foarte mare. De altfel aceşti piraţi sunt de o uşurinţă extremă, şi adesea chiar de le răstorni piroga ei o pun cu uşurinţă la loc. Noi avem douăzeci de oameni la bord, continuă John Happer; ei bine! Eu mă prind că jonca are şaizeci pe care îi va împărţi în şase sau şapte ambarcaţiuni.

— Dar, dragul meu căpitan, spuse Tippo-Runo, înţeleg că jonca ne poate urmări pe când…

— Pe când pirogile manevrate cu lopeţi nu pot, nu-i aşa? Întrebă John Happer.

— Asta vroiam să-ţi spun.

Căpitanul dădu din cap.

— Piratul e foarte răbdător, zise el.

— Ce înţelegi prin asta?

— Şi Oceanul Indian are zile foarte liniştite.

Tippo îl privi pe John Happer şi părea că aşteaptă de la dânsul explicaţia acestor cuvinte stranii.

Căpitanul continuă:

— Jonca te urmăreşte opt zile, uneori chiar o lună, până ce vântul încetează. Lupta e adesea crâncenă. Adesea din şase ambarcaţiuni patru sunt răsturnate. Atunci a sunat ora piraţilor. Ei pun pirogile la apă şi înconjoară vasul. Dar oamenii înoată şi tot se urcă la bord. Atunci se încinge o luptă pe viaţă şi pe moarte cu pistolul, cu sabia şi cu lopeţile; puntea se înroşeşte de sânge, piraţii cad, dar tot ei învinge la urmă.

— Dar, zise Tippo-Runo, ştii căpitane, că ceea ce îmi spui nu mă linişteşte deloc?

— Drace! Exclamă John Happer.

— Şi încărcătura noastră?

Tippo pronunţând aceste cuvinte se înfioră.

Fructul fructurilor sale va cădea în mâna piraţilor?

John Happer reluă:

— Vapoarele de război ale Angliei au curăţit mările Indiei de aceşti piraţi. Dar cum vezi, ei n-au fost distruşi cu totul.

Pe când ei vorbeau astfel, Nadir şi cu mine urmăream cu privirea felinarul joncei, se îndepărta ea? Sau vreo ceaţă se pusese între noi şi joncă?

Asta n-am putut să ne dăm seama dar lumina în loc să se mărească, s-a micşorat puţin câte puţin.

— L-am mai auzit pe John Happer spunând:

— Încep să cred că ei nu ne-au zărit.

Ei se mai plimbară pe punte, încă un moment. Apoi Tippo coborî în cabina sa lăsându-l pe John Happer la postul său de observaţie.

Restul nopţii trecu şi se făcu ziuă. John Happer întrebă din nou orizontul. Apoi el scoase un suspin de satisfacţie. Jonca dispăruse.

În cursul zilei, vântul fu bun şi jonca nu mai reapăru.

John Happer îi zise lui Tippo:

— Încă vreo câteva ore şi cred că nu vom mai avea de ce să ne temem.

— Jonca nu se mai vede?

— Eu cred că ne-a părăsit.

— Sau că nici nu ne-a văzut?

— Se poate. Dar se mai poate ca ea să urmărească alt vânat.

— De altfel, reluă Tippo, mergem bine.

— Da, dar nu vom merge încă multă vreme aşa.

— Ah!

Căpitanul întinse mâna spre Sud-Vest.

— Vezi acel nor mic?

— Da.

Asta înseamnă că peste 4 sau cinci ore vom avea furtună.

— Şi apoi?

— Apoi vântul va înceta şi vom avea două sau trei zile fără nici un pic de vânt şi în care nu vom face o milă, atunci să-l rugăm pe Dumnezeu şi pe Sf. George, ilustrul patron al nobilei Anglii, ca jonca să nu ne ajungă.

— El are dreptate îmi şopti Nadir la ureche.

Nici Nadir şi nici John Happer nu se înşelau.

După două ore de la apusul soarelui, marea începu să se agite, cerul s-a înnorat şi ploaia a început să cadă torenţial.

La miezul nopţii furtuna era în toi.

Pericolul îl calmă în totalitate pe John Happer.

În picioare, la postul său, comanda cu o voce puternică.

— Suntem pierduţi! Murmură Tippo-Runo care tremura pentru averea sa.

— Eu nu mă tem de furtună, răspunse căpitanul, căci o cunosc de mult.

Deodată John Happer scoase o înjurătură.

— Ce e? Întrebă Tippo.

— Jonca! Răspunse căpitanul, emoţionat.

Într-adevăr, infernala lumină apăruse la orizont.

Jonca se lupta tot ca West-India cu furtuna.

„Bravii mei fii ai lui Siva! Murmură Nadir cu inima plină de speranţă”.

Capitolul XLIII.

Marea era acum în toată furia ei.

West-India juca pe valuri ca o coajă de nucă.

Dacă n-aş fi fost marinar cu siguranţă m-ar fi ameţit.

Dar îmi amintesc de acea noapte când evadasem din închisoarea din Toulon, şi de altfel aveam încredere în calmul, îndrăzneala şi experienţa lui John Happer.

Acest om părea transfigurat.

Tippo a vrut să stea lângă dânsul şi a pus să fie legat de un scaun.

Jonca se vedea de câte ori West-India se urca pe un val.

Şi John repetă:

— Nu mi-e frică de furtună, ci de piraţi.

— Ei sunt în aceeaşi dificultate ca şi noi, fără îndoială, murmură Tippo.

— Acum da, dar apoi…

— Apoi, zise Tippo-Runo vor avea tot ca şi noi avarii de reparat.

— Dacă am fi mai aproape şi ar fi ziuă, răspunse John Happer, ai vedea că jonca lor e demontată. Ea seamănă acum cu un ponton şi nu se mai teme de furtună. Catargele lor se desfac într-o clipă.

Pe când spunea aceste cuvinte vasul fu culcat într-o parte şi catargul cel mare trosni puternic.

John Happer scoase un ţipăt şi într-o clipă sări pe punte.

Căpitanul şi trei mateloţi începură să taie catargul.

După zece minute, catargul căzu jos.

Atunci vasul se îndreptă.

John Happer scoase un strigăt de triumf.

Din nou lumina infernală a felinarului joncii dispăru.

— Poate s-au scufundat, murmură Tippo.

— Nu, răspunse John Happer, probabil că au întâlnit vreun curent submarin ce i-a târât.

Suntem salvaţi.

— Ai auzit? I-am spus lui Nadir care stătea lângă mine.

Nadir dădu din cap.

— Nu te teme de nimic, răspunse el. Oamenii care se află în joncă sunt marinari mai buni decât chinezii. Peste opt zile ei vor fi tot lângă noi; dar nu vom aştepta opt zile, fii pe pace.

Nadir vorbea atât de convingător şi de sigur încât nu mă puteam îndoi de cuvintele lui.

În Oceanul Indian, furtunile sunt teribile, dar de scurtă durată.

Vântul se linişti puţin câte puţin şi când se făcu ziuă marea era de asemenea liniştită.

Atunci am putut constata pagubele suferite. Pierdusem o parte din uneltele de bord, şi valurile ce măturaseră puntea luaseră mateloţi.

Printre aceştia se afla unul din pretinşii malaiezi, adică unul din oamenii angajaţi de John Happer şi pe care Nadir putea conta.

Deci nu mai rămăsesem decât trei la bord.

Dar jonca ne urmărea?

De ce se îndepărtase ea?

— Căpitanul se înşeală, îmi spuse Nadir, căci nu sunt curenţi submarini prin aceste locuri.

— Cu toate acestea nu se mai vede.

— Ea ne va ajunge.

Marea tot nu se liniştise pe deplin dar vântul încetase cu totul.

— Trebuie să ne gândim să reparăm avariile, îi spunea căpitanul lui Tippo-Runo.

— Şi să ne continuăm drumul, spunea trădătorul, care ar fi vrut să fie deja pe pământ englez.

— Nu vom merge mult astăzi.

— Dar piraţii ne-au părăsit.

— Sper.

Şi John Happer continuând să dea ordin se uita cu luneta la orizont. Jonca nu se vedea.

Nadir la rândul său începea să se încrunte.

— E cu neputinţă, îmi spunea el, Kulmi să fi rătăcit drumul.

— Cine e Kulmi?

— Acela dintre oamenii mei care comandă jonca. El cunoaşte de minune drumul vaselor ce merg spre Europa

— Poate că jonca era prea încărcată.

— Nu, nu e asta.

Deodată Nadir mă strânse de braţ şi îmi spuse:

— Priveşte!

Şi îmi arătă spre vest.

Am o vedere foarte bună, totuşi nu am văzut nimic.

Dar o înjurătură a lui John Happer îmi dezvălui adevărul.

Ceea ce Nadir zărise, ceea ce nu puteam să văd, ceea ce John Happer vedea cu luneta era jonca ce ne întrecuse în cursul nopţii.

— Jonca! Jonca! Urmă căpitanul.

Şi îi dădu luneta lui Tippo-Runo.

— Eu n-am nevoie de lunetă, şopti Nadir. Văd ca un vultur de munte. Ea vine spre noi şi peste două ore va fi

aici.

John Happer se întoarse spre Tippo-Runo şi-i spuse:

— Nu ne mai putem îndoi; jonca ne vânează pe noi.

— Crezi că ne va ataca? Întrebă Tippo îngrijorat.

— Înainte de apusul soarelui.

Şi John Happer din acel moment îşi făcu pregătirile pentru luptă, tot cu acelaşi calm de care dăduse dovadă în timpul furtunii.

Tunurile fură încărcate.

Se distribuiră arme la oamenii din echipaj.

Apoi aşteptarea.

Jonca mergea încet, dar înainte.

În curând ea ne apăru cu tot echipajul pe punte.

Apoi ajungând lângă noi începu să-şi prepare ambarcaţiunile.

— Asta e manevra obişnuită a acestor bandiţi.

Ea îşi lansa ambarcaţiunile pe apă. Erau patru şi în fiecare se aflau câte opt oameni.

— Ei sunt puţin mai numeroşi, zise căpitanul englez; vom vedea…

Ambarcaţiunile se despărţiră păstrând distanţă egală între ele.

Una o luă la stânga, alta la dreapta cu intenţia de a ocoli vasul.

O a treia rămase pe loc.

A patra veni drept spre noi, cu intenţia de a ne aborda.

— Să încercăm s-o scufundăm pe aceasta, murmură John Happer.

Şi ochi chiar el cu unul din tunuri. Deodată se făcu lumină apoi un nor de fum învălui nava.

Nadir şi cu mine închiseserăm în mod instinctiv ochii în momentul în care se auzi detunătura.

Când am deschis ochii, fumul se risipise şi piroga îşi continua mersul.

John Happer scoase un ţipăt de mânie.

El ochi cu al doilea tun.

O ploaie de gloanţe trecu pe deasupra pirogii.

— Aceşti demoni sunt deci invulnerabili! Strigă John Happer.

Celelalte trei pirogi înconjurau acum vasul şi se aflau, în bătaia puştilor.

Se încărcară din nou tunurile.

— Foc! Comandă John Happer.

Piroga ce se afla mai aproape de noi a fost lovită de astă dată. Ea se răsturnă şi cei opt oameni căzură în apă.

Dar ei apărură înotând cu vigoare şi având pumnalele în mână.

Celelalte trei pirogi tot înaintau.

— Foc! Foc! Repetă John Happer.

Fiecare matelot ochea şi trăgea, dar s-ar fi zis că o mână invizibilă, tăia drumul gloanţelor.

Pirogile intacte abordară vasul.

Oamenii care înotau se agăţară de scări.

În mai puţin de zece minute puntea a fost invadată.

Unii din misterioşii noştri amici căzură sângerând la pământ.

— Iată momentul! I-am spus lui Nadir.

Dar Nadir mă reţinu.

— Nu încă! Sau totul e pierdut!

În momentul în care lupta se încingea cu înverşunare între pretinşii piraţi chinezi şi mateloţii englezi, pe când Tippo, disperat, se refugia în cabina sa şi se închidea, hotărât să-şi apere scump viaţa, ochiul de vultur al lui Nadir cerceta orizontul.

Între cerul albastru şi mare, zări deodată o coloană de fum.

— Priveşte! Îmi spuse dânsul.

— Ce e asta? Întrebai eu.

— Totul e pierdut.

— Cum?

— Priveşte!

— Şi Nadir nu mai putea de necaz să vorbească.

Fumul se mărea şi se îndrepta spre noi.

— E o fregată! Spuse în fine Nadir.

Lupta era aşa de înverşunată încât nici piraţii, nici mateloţii nu zăriră fregata.

Jonca o văzuse şi căuta să fugă.

Puntea era înroşită de sânge, mateloţii englezi se băteau cu disperare.

Confuzia era aşa de mare, de altfel, că nimeni nu observase că noi, eu şi cu Nadir, asistam ca nişte spectatori la această luptă şi nu luam parte la ea.

Deodată se auzi bubuitul unui tun.

Era fregata, care ajunse la o milă distanţă.

— Salvaţi! Strigă John Happer care avea vreo zece răni din care-i curgea sânge.

La vederea fregatei, englezii căpătară curaj, iar indienii se priviră nehotărâţi.

Deodată se auzi o voce care pronunţă câteva cuvinte într-o limbă neînţeleasă.

Era vocea lui Nadir.

Nadir în acea limbă mistică cunoscută numai de fiii lui Siva ordona oamenilor săi să se retragă cât mai repede.

Această voce nu fusese auzită de John Happer în mijlocul acestei confuzii generale, dar fu auzită de falşii piraţi.

Ei se supuseră.

Vreo doisprezece dintre dânşii zăceau la pământ amestecaţi cu marinarii englezi.

Ceilalţi părăsiră nava, se aruncară în mare şi se urcară în pirogile lor.

Fregata era încă departe, ea pierduse câteva minute cu scufundarea joncii.

Nadir, liniştit, dar cu mânia în inimă, văzu cum jonca se scufundă.

Timpul pierdut de fregată a fost folosit de fiii lui Siva, care au supravieţuit acestui dezastru.

Ei se îmbarcară şi fugeau acum cu toată viteza spre nord-vest.

De la plecarea noastră din Calcutta noi am mers tot pe lângă coastă.

Nadir, îmi spuse atunci:

— Ei sunt salvaţi!

Am dat din cap şi i-am răspuns:

— Fregata va pune o ambarcaţiune pe apă şi-i va urmări.

— Nu, sunt pietre la marginea apei şi fregata nu vrea să-şi piardă una din ambarcaţiunile sale.

Şi Nadir avea dreptate, într-adevăr, când fregata sosi la noi pirogile erau foarte aproape de coastă şi a fost obligată să renunţe la căutarea lor.

Vasul nostru a fost acostat.

Un ofiţer al fregatei se urcă la bord şi putu constata sângerosul rezultat al luptei.

Puntea era plină de morţi şi de muribunzi.

Cei douăzeci de mateloţi ai vasului West-India au fost reduşi la zece, împreună cu Nadir şi cu mine.

John Happer rănit la umăr, braţ şi abdomen, nu putea să mai comande vasul şi-l lăsă pe secund în locul său. Dar West-India era salvat.

Fregata ne procură în abundenţă toate ajutoarele de care aveam nevoie şi după ce făcură prizonieri pe doi dintre piraţi, care erau numai răniţi şi nu putuseră fugi, ea ne părăsi şi-şi continuă drumul spre Calcutta.

Secundul luase comanda.

El spunea că echipajul său decimat e în stare să ajungă la cel mai apropiat port de comerţ şi să-şi repare avariile.

Nadir îmi spuse atunci:

— Încă nu e pierdut totul.

— Nu, am replicat, şi dacă mă vei lăsă, vei vedea…

— Care e planul tău?

— Îţi voi spune dacă îmi vei confirma două lucruri.

— Să vedem?

— Singurul nostru tovarăş, falsul malaiez care a rămas cu noi, este un înotător bun?

— Excelent.

— Poate să ajungă la coastă înotând?
— Cred.
— Şi mă asiguri că această coastă e plină de stânci?
— Da.
— Ei bine! Vei vedea.
Şi am început să-l examinez pe secundul, care se urcase pe punte.

Capitolul XLIV.

Secundul semăna cu John Happer, aproape cum seamănă un cal pur sânge cu un cal de tracţiune.

John Happer era gros, cu umerii largi, cu gâtul scurt ca de taur.

Secundul, care se numea Murphy, era un bărbat înalt, subţire, elegant, aşa cum eram şi eu în epoca când mă numeam vicontele de Cambohl şi când sir Williams terminase cu educaţia mea.

El purta favoriţi.

De obicei apărea pe punte cu capul descoperit.

Dar când se urca pe puntea de comandă, îşi punea şapca pe cap.

M-am gândit la toate astea, pe când el trecea pe lângă noi, şi trecutul îmi reveni în minte.

Secundul era de talia mea, şi atunci mi-a venit ideea să-i iau locul.

Noaptea se apropia, dar totul făcea să crezi că peste câteva ore va începe vântul să sufle.

Am aşteptat ca secundul să se îndepărteze şi i-am spus lui Nadir:

— La ce oră a luat comanda secundul?
— La amiază.
— Deci se va retrage?
— Peste o oră.
— Cine-l va înlocui?
— Cârmaciul.
— Până la ce oră?
— Până la miezul nopţii.

— De minune!

Nadir mă privi mirat.

— Ce vrei să faci?

— Vreau ca la miezul nopţii să iau locul secundului.

— Oh!

— Mă voi urca pe punte.

— Şi apoi?

Voi îndrepta nava spre stânci. Ea se va sfărâma, dar cu ajutorul oamenilor tăi vom salva tezaurul.

— Planul tău e îndrăzneţ, îmi zise Nadir, dar e impracticabil.

— Crezi?

— Fără îndoială. Cum vrei tu ca secundul să-ţi cedeze comanda?

Am răspuns surâzând:

— Asta e secretul meu.

Siguranţa mea l-a uimit pe Nadir.

— Apoi, îmi spuse el, omul care l-a învins pe Ali-Ramjeh e în stare de orice. Cred ceea ce îmi spui.

Apoi adăugă:

— În curând, vom intra de serviciu, şi ar fi bine să ne culcăm puţin.

— Cum se numeşte tânărul nostru?

— Singhi.

— Vrei să-i ordoni să mi se supună orbeşte?

— Da.

— Bine, să aşteptăm.

Nadir nu mă mai întrebă nimic şi aşteptă cu răbdare să părăsim puntea.

El murmură câteva cuvinte la urechea falsului malaiez, adică singurului fiu al lui Siva pe care-l aveam la bord, şi acesta mă privi într-un chip expresiv, care însemna: „Sunt gata să te ascult.”

Apoi m-am prefăcut că dorm.

Singhi se afla alături de mine.

Când m-am convins că ceilalţi mateloţi dormeau i-am spus pe şoptite lui Singhi:

— Vino cu mine.

El mă urmă îndată.

Ne îndreptarăm spre cabina secundului.

Uşa era întredeschisă.

Secundul dormea îmbrăcat.

O lampă ardea în mijlocul cabinei.

Singhi şi cu mine am sosit lângă dânsul fără ca el să facă vreo mişcare.

Am încuiat uşa fără zgomot.

Indienii au un mare talent să lege un om cu una din acele sfori de mătase subţire şi rezistentă pe care cea mai violentă forţă nu o poate rupe.

Singhi, din ordinul meu scoase sfoara de mătase, pe care o avea înfăşurată de mijlocul său.

I-am făcut un semn pe care el îl înţelese şi amândoi ne-am repezit asupra lui Murphy.

Dar el n-avu timp să ţipe căci i-am băgat în gură o batistă.

În acelaşi timp Singhi îl legă într-o clipă. Astfel redus la neputinţă, secundul ne privi cu un fel de spaimă.

Dar spaima lui se transformă într-o mare mirare, când am deschis gura.

Până atunci nici Singhi, nici Nadir, nici eu nu vorbiserăm o altă limbă decât engleza.

Ca şi căpitanul John Happer, Murphy vorbea limba franceză.

Deci mare i-a fost mirarea când mă auzi vorbind această limbă.

— Domnul meu, i-am spus, sunt în viaţă momente foarte aspre. Voi fi silit să te arunc în mare, dacă nu îmi făgăduieşti că vei sta liniştit.

Mirarea lui era şi mai mare…

— În curând, am continuat, vei pricepe de ce am nevoie să taci.

Batista îl împiedica să ţipe, sfoara ce-i lega picioarele îl împiedica să facă vreo mişcare.

Cu toate acestea putea să-i vină ideea să scoată vreun urlet, şi cel mai mic zgomot ne putea pierde.

I-am ordonat lui Singhi în limba indiană:

— Dacă strigă, ucide-l!

Singhi se aşează lângă secund cu un pumnal în mână, gata să execute ordinul meu.

Atunci Murphy mă văzu ducându-mă la lighean şi spălându-mă.

Văzu că stratul negru ce se afla pe faţa mea dispărea şi redevenea alb la fel ca şi dânsul.

Singhi, nu mai puţin mirat, mă privea.

După aceea m-am dezbrăcat de hainele mele şi m-am îmbrăcat cu nişte haine ale secundului.

Apoi m-am privit în oglindă.

Eram secundul în persoană.

Murphy a fost şi mai mirat, când întorcându-mă spre dânsul i-am adresat câteva cuvinte.

Nu mai era vocea mea, ci se părea că-şi aude vocea.

Capitolul XLV.

În acest timp Nadir se afla în culcuşul său, pradă neliniştii.

Orele treceau şi nici eu, nici Singhi nu ne întorceam.

Era un motiv puternic pentru care acesta nu mai apăruse; de o oră el dispăruse de pe navă.

Iată ceea ce se petrecuse:

După spaima ce-l cuprinsese pe Murphy auzindu-mă vorbind, cu vocea lui, Singhi strigase: „S-ar jura că eşti Murphy în persoană.”

Secundul mă privi cu spaimă.

— Domnule, i-am spus, începi poate să pricepi, dacă nu cine, dar ce intenţie am. Eu vreau să comand în noaptea asta pe bord.

El mă privea cu spaimă şi mirare.

Am continuat:

— Nu vreau să-ţi iau viaţa. Eşti marinar şi cred că eşti un om cinstit. Cu toate acestea dacă ai fi liber, datoria dumitale ar fi să chemi după ajutor, şi să ne arestezi atât pe mine cât şi pe acest om.

El făcu un semn afirmativ.

— Trebuie deci să mă asigur de neputinţa şi de tăcerea dumitale, am continuat, şi nu e lucru uşor, căci, cu toată batista pe care o ai în gură vei putea scoate ţipete nearticulate, care vor fi auzite.

— El făcu un semn afirmativ.

Marinarul e om credincios, mai ales marinarul englez; pericolele continue ale profesiunii sale l-au făcut să creadă în Dumnezeu.

Pe masa, ce se afla lângă patul său, şi unde el îşi pusese, culcându-se, ceasornicul, compasul şi busola, am zărit o biblie.

— Domnule Murphy, i-am spus, dacă îţi voi cere un jurământ în schimbul vieţii dumitale îl vei face?

El mă privi din nou şi păru că aşteaptă o explicaţie.

— Ţi-am spus, am reluat, am nevoie de tăcerea dumitale timp de şase ore. După aceea vei fi liber. Dacă vei jura pe această biblie că vei sta aici liniştit, fără să faci cel mai mic zgomot, fără să chemi în ajutor, fără să încerci să te dezlegi, îţi las viaţa.

El se indignă.

— Nu! Nu! Răspunse el cu capul.

— Dar voi fi nevoit să te ucid!

El dădu din umeri, ceea ce însemna:

— Prefer moartea dezonoarei.

Am consultat ceasornicul, aveam timp destul.

Singhi avea încă în mână pumnalul.

M-am aşezat pe patul secundului şi i-am spus:

— Poate că ştiind scopul meu, vei face jurământul pe care ţi-l cer.

Şi atunci i-am povestit în câteva cuvinte, şi am văzut după faţa lui că el nu ştia nimic, că West-India se afla în

serviciul unui trădător, că Tippo-Runo ducea în Europa tezaure pe care le furase şi că în fine cauza noastră era dreaptă şi sfântă.

— I-am spus toate astea sperând că-l voi îndupleca şi îmi va face jurământul cerut.

Dar el a rămas neclintit.

El dădu din cap şi părea că-mi spunea:

— Ucide-mă!

Eu jurasem la rândul meu să nu vărs sânge şi nu voiam să-mi înroşesc mâinile cu sângele acestui tânăr credincios datoriei sale.

Totuşi cum nu puteam rămâne în cabina lui, era o imprudenţă să-l las acolo.

Atunci am avut o inspiraţie de moment.

Fereastra de la cabina lui era deschisă.

M-am apropiat de ea şi m-am putut convinge de trei lucruri: întâi că eram la vreo trei mile de coastă, al doilea că vântul sufla şi vasul mergea destul de iute, ca să nu poată fi ajuns de un om, care ar fi fost un bun înotător şi al treilea că noaptea era destul de întunecoasă pentru ca un om ce ar fi căzut în apă să nu fie zărit de nimeni.

M-am întors spre Singhi:

— Nadir, i-am spus, pretinde că eşti un bun înotător.

— Da, răspunse.

— Vei ajunge la coastă înotând?

— Desigur.

— Şi dacă l-am arunca în apă pe secund, legat aşa cum e, ai putea cu pumnalul să-i tai în apă legăturile?

— Da.

Atunci am spus privindu-l pe Murphy:

— Dumnezeu să-ţi vină în ajutor. Poate că eşti un bun înotător şi vei scăpa de moarte.

El se uită la mine cu dispreţ şi păru că îşi aşteaptă soarta cu linişte.

Atunci i-am dat instrucţiunile mele lui Singhi.

Era necesar ca el să ajungă înotând la coastă şi să-i prindă din urmă pe fiii lui Silva care scăpaseră de urmărirea fregatei.

După ce-i va ajunge, ei vor aprinde un foc mare drept în faţa stâncilor şi să aştepte ca nava să se sfărâme.

Singhi înţelesese foarte bine.

Atunci îl luarăm pe Murphy în braţe şi l-am legat cu o frânghie lungă.

După aceea l-am aruncat în mare şi Singhi alunecă şi el pe acea frânghie.

Aplecat pe fereastră, l-am văzut pe nenorocit dispărând un moment sub valuri; apoi Singhi, care înota ca un peşte, tăie legăturile secundului.

Era şi timpul, căci altfel Murphy s-ar fi înecat.

L-am văzut atunci înotând şi încercând să urmărească vasul, pe când Singhi îşi vedea de drum.

În acelaşi timp am auzit pe punte:

— Om la apă!

Cârmaciul, care comanda, era să pună o şalupă pe mare. M-am opus.

Fiind luat drept Murphy, am spus:

— Asta ar însemna să pierdem şalupa fără să-l salvăm pe om.

Şi urcându-mă pe punte am luat comanda.

Secundul înota cu putere strigând după ajutor.

Dar în curând vocea lui a fost acoperită de zgomotul valurilor şi el a dispărut în întuneric.

Nu mai aveam de ce să ne temem de dânsul şi nu-mi mai rămânea decât speranţa că va scăpa de moarte şi va ajunge pe o stâncă de lângă coastă.

I-am imitat aşa de bine vocea, încât echipajul nici nu bănuia că eu nu eram Murphy.

Cât despre omul căzut în mare se crezuse că sunt eu; chiar şi Nadir, care se urcase pe punte crezuse şi dânsul acest lucru.

L-am văzut stând pe punte trist şi căutând să sondeze cu privirea întunericul nopţii.

Atunci lăsând un moment comanda cârmaciului, am coborât de pe puntea de comandă, m-am apropiat de Nadir şi l-am bătut pe umăr.

El se întoarse repede.

— Nu mă recunoşti? L-am întrebat.

El îşi înăbuşi un ţipăt.

— Taci! I-am ordonat.

— Tu! Tu! Murmură el cu mirare.

— Ţi-am spus că voi comanda vasul în noaptea asta, am răspuns. Vezi, mă ţin de cuvânt.

Nadir credea că visează.

Capitolul XLVI.

După o oră, Nadir era la cârmă şi ne îndreptam drept spre stâncile de pe coastă.

Eram stăpân pe navă şi noaptea era aşa de întunecoasă, încât niciunul din mateloţii englezi nu observă substituirea.

Toţi credeau că ascultă de ordinele lui Murphy.

Un singur om putea să ghicească adevăratul marş al navei; dar acest om nu mai era pe punte.

El se dusese să se culce, fără să se mai gândească la omul ce căzuse în mare.

Dar cum se credea că acest om era unul din malaiezi, nu se mai preocupase nimeni de dânsul.

Pentru englezi, malaiezul nu e om.

Cât despre ceilalţi mateloţi ei executau liniştiţi manevrele pe care le comandam, convinşi că urmam drumul firesc.

În picioare pe punte, aşteptam cu mare grijă ca Singhi să ne dea vreun semn de viaţă.

Trecuseră trei ore de când el pornise înot.

Ca să-i dăm timp să sosească la tovarăşii lui Nadir care desigur nu se îndepărtaseră de ţărm, am rătăcit aproape două ore, aci apropiindu-ne, aci depărtându-ne de coastă.

În fine, am zărit o lumină roşiatică în depărtare.

Nu era un far, căci lumina farurilor e regulată şi are un diametru, or aceasta se mărea sau se micşora după cum bătea vântul.

Nu putea fi decât semnalul dat de Singhi şi Nadir cârmi vasul drept spre acea lumină.

Totul mergea de minune; un singur lucru mă preocupa însă.

Mă gândeam la acel băiat care nu era altul decât fiul nenorocitului rajah Osmany.

După ce îl răpise de la croitorul Hassan, Tippo-Runo se purtase bine cu dânsul şi chiar copilul îi zicea tată.

A spune copilului că Tippo-Runo era un trădător şi că eram prietenii săi era un lucru de necrezut.

Trebuia să punem mâna pe copil ca pe un prizonier de război, să-l salvăm de la naufragiu care trebuia să aibă loc.

Nadir şi cu mine făcurăm următorul plan.

Copilul se culca chiar în cabina lui Tippo-Runo, care nu-l mai părăsea deloc.

Ne înţeleseserăm ca în momentul când vasul se va lovi de stâncă, Nadir să se repeadă în cabină, să sară cu el în mare ţinându-l în braţe.

Din zece marinari ce rămăseseră la bord, erau cinci, care ca mulţi marinari, nu ştiau să înoate şi se vor îneca cu siguranţă.

Din acest număr era şi singurul om care mai putea să salveze nava, adică cârmaciul.

Dacă ceilalţi erau buni înotători şi vor ajunge la uscat, nu se vor gândi decât la dânşii, şi, nu să salveze nava şi de altfel ei erau cu mult inferiori fiilor lui Siva.

Tippo, de când fregata engleză pusese pe fugă pe pretinşii piraţi, era foarte liniştit.

El mergea din când în când să-l viziteze pe căpitanul John Happer care nu era în stare să se scoale din pat; apoi se urca pe punte după fiecare masă şi fuma ţigara o oră şi se ducea să se culce foarte liniştit.

Ştiam că eram la două sau trei mile de coastă, dar nu o vedeam din cauza ceţii.

Numai lumina focului aprins de Singhi se mai zărea.

Santinela de serviciu pe catarg o zări şi o semnală.

— E felinarul de la pupa unei nave, răspunse Nadir.

— Dar mergem spre dânsa, observă santinela.

— Vom putea să o ocolim răspunse Nadir.

Cu toate acestea trebuia să ne grăbim căci ziua se apropia.

Am pus să se întindă toate pânzele şi ne îndreptam vertiginos spre stâncă.

Deodată un om urcă pe punte. Era Tippo-Runo.

Tippo cuprins de nelinişte, se sculase, şi se urcase pe punte.

Mai întâi el putuse să observe că totul era în ordine.

Cu toate acestea un lucru îl uimise.

Era pentru prima oară când îl văzu pe Nadir la cârmă.

Tippo făcu această observaţie.

Nadir îi răspunse foarte liniştit:

— Cunosc, locurile unde suntem căci am fost mult timp pescar pe aici. În lupta care a avut 1oc l-am pierdut pe cel mai bun pilot al nostru, şi asta l-a decis pe comandant să mă pună la cârmă.

Răspunsul era aşa potrivit, încât la început l-a satisfăcut pe Tippo.

Nu m-am mişcat de pe puntea mea de comandă, rămânând cu şapca pe ochi.

Aerul era umed. Tippo care ţinea la sănătatea sa, de când voia să trăiască ca un gentilom coborî în cabina sa.

Ca să ajungă acolo trebuia să treacă prin faţa cabinei nenorocitului căpitan.

John Happer avea nişte dureri aşa de mari încât scotea adevărate urlete.

Tippo atras de aceste ţipete alergă.

Căpitanul tăcu văzându-l.

— Cum e marea? Întrebă el.

— Bună.
— Şi timpul?
— Ceţos.
— Cine e la cârmă?
— Unul din malaiezi.
John Happer tresări.
— Cine l-a pus? Întrebă el repede.
— Secundul dumitale!
— Murphy.
— E cu neputinţă.
— El are totuşi comanda.
John Happer cuprins de emoţie a vrut să se scoale, dar n-a putut.
— Du-te şi spune-i lui Murphy să vină până la mine.
Tippo se urcă din nou pe punte.
Avusesem fatala inspiraţie să părăsesc puntea mea de comandă şi să mă plimb pe punte fumând.
Nava nu mai era decât la o jumătate de milă de stâncă.
Tippo veni drept la mine.
Mă aşteptam aşa de puţin la asta încât am făcut un pas înapoi.
— Dă-mi un foc, domnule, îmi spuse el, în limba franceză.
Nu i-am răspuns, şi m-am mulţumit să-i întind ţigara.
Tippo îşi aprinse ţigara şi la acea lumină el se uită la faţa mea.
Tippo scoase un ţipăt.
Mă recunoscuse!
Zgomotul mării făcu să nu se audă ţipătul lui Tippo-Runo.
Dar nu trebuia să ezit nici un moment. L-am înhăţat repede de gât şi punându-i pumnal în pe inimă i-am spus:
— Dacă strigi, eşti mort!
Tippo-Runo era neînarmat.
Mateloţii navei nu văzură şi nici nu auziră nimic.
Numai Nadir realizase că se petrecea ceva extraordinar între Tippo şi mine.

Acum când nu mai era vorba de salvat nava, ci de a o pierde, Nadir putea să părăsească cârma.

Noi mergeam spre stâncă şi peste câteva minute nici o putere din lume nu putea să oprească vasul West-India să se sfărâme.

Nadir alergă.

El mă găsi ţinându-l pe Tippo-Runo de gât şi ghici totul.

Tippo era laş. El mă ştia că eram în stare să-l ucid dacă scotea un ţipăt sau dacă încerca să se zbată.

Palid el mă privea cu o mare spaimă.

— Mizerabile, i-am spus, dacă aleargă cineva în ajutorul tău eşti un om mort. Înainte ca să vină în ajutorul tău, îţi implânt pumnalul în inimă.

Şi când Nadir se apropie îi şoptii în limba indiană:

— Du-te, ia copilul şi sări cu el în mare.

— Dar tu?

— Nu te îngriji de mine, căci te voi ajunge.

— Dar nava? Mai întrebă Nadir.

— Acum e pierdută... Nu vezi coasta?

Într-adevăr focul aprins de Singhi strălucea cu putere.

Trecură două minute ca două secole.

În cursul acestor două minute, l-am ţinut pe Tippo-Runo nemişcat sub pumnalul meu.

El nu îndrăznea să-şi întoarcă capul.

Un zgomot a sosit până la mine.

A fost mai întâi un ţipăt şi un fel de luptă înăbuşită.

Apoi urmă un alt zgomot.

Ceva căzuse în apă.

Şi un nou strigăt se auzi.

Fără îndoială, Nadir pusese mâna pe copil, se luptase cu dânsul şi apoi, după ce îl luase în braţe se aruncă în mare.

Atunci repezindu-mă la Tippo-Runo, l-am culcat la pământ.

El scoase un ţipăt, am ridicat pumnalul ca să-l lovesc. Dar deodată două braţe viguroase mă cuprinseră şi o voce răsunătoare se auzi pe punte:

— La cârmă, ordonă el.

Această voce era a lui John Happer.

Căpitanul rănit, văzând că Tippo-Runo nu mai vine, ghicise că sus se petrecea ceva extraordinar.

Pe moarte fiind, el se târâse afară pe punte.

Aici zărise lumina spre care vasul se îndrepta cu toată iuţeala.

Şi într-o clipă ghici, tot pericolul.

Şi chemându-l pe cârmaci, strigase:

— Trădare! Trădare!

Amândoi se repeziră pe punte.

Cârmaciul se repezi la mine, pe când John Happer punea mâna pe cârmă şi o întoarse în sens invers.

Era timpul.

La vocea răsunătoare a comandantului, echipajul se supuse ca un singur om.

Cu puţin înainte, nava era pierdută, acum era salvată.

Tippo-Runo, cârmaciul şi cu mine formam o masă informă.

Înzestrat cu destulă putere îl ţineam pe Tippo sub mine şi mă luptam cu celălalt adversar al meu.

Dar cârmaciul strigă după ajutor şi doi mateloţi alergară.

M-am ridicat repede, l-am răsturnat la pământ pe cârmaci cu o lovitură de pumnal; n-am vrut să sar în mare. Un al treilea matelot îmi tăie calea. N-aveam decât un drum liber în faţa mea. Am apucat-o pe acolo.

Cârmaciul care se sculase plin de sânge, Tippo şi doi mateloţi mă urmăreau.

Dar am avut timp să ajung în cabina lui John Happer şi m-am închis acolo.

— Spargeţi uşa! Striga Tippo-Runo. La moarte cu trădătorul! La moarte!

Uşa cabinei avea o fereastră.

Prin această fereastră l-am văzut pe Tippo-Runo şi mai mulţi mateloţi.

Uşa nu mai putea rezista încă multă vreme.

Din fericire am găsit un ajutor neaşteptat în cabina lui John Happer.

Cu două zile înainte, când se temea că o să fie atacat de pretinşii piraţi chinezi, căpitanul dusese în cabina sa un butoi cu iarbă de puşcă.

Lângă pat, pe o masă, se aflau pistoalele căpitanului.

Am pus mâna pe ele şi îndreptându-le spre butoiul cu iarbă de puşcă, am spus:

— Dacă spargeţi uşa, sunteţi pierduţi, fac să arunc nava în aer!

Aici se opreşte manuscrisul lui Rocambole.

Marmouset petrecuse şase sau opt ore citindu-l şi ajunse la ultima pagină fără să aibă deznodământul acestei stranii istorii.

Cum putuse Rocambole să părăsească vasul West-India?

Se întâlnise el cu Nadir şi cu copilul rajahului? Mister!

În fine care era cauza acestei enigme ce pare că o leagă pe Frumoasa Grădinăreasă de Nadir? Tot mister.

După ce termină, Marmouset îi spuse lui Milon:

— Dar nu e terminat.

— Stăpânul, răspunse Milon, îţi va spune restul.

— Dar când?

— Când te va revedea.

— Şi unde-l voi regăsi?

— Iată ce vom şti mâine.

— De ce nu astăzi?

Marmouset îl privi pe Milon şi spuse:

— Dar în fine vom ieşi de aici?

— Da.

— Când?

— Când vei vrea.

— Ei bine! Atunci îndată, strigă Marmouset. Mi-e sete de aer şi de lumină. Zidurile acestei subterane apasă asupra mea ca un munte gigantic.

— Să plecăm, spuse Milon.

Capitolul XLVII.

După opt zile îi regăsim pe Marmouset şi Milon la Londra.

Amândoi sosiţi dimineaţa cu primul tren descinseseră la hotelul de Hanovra.

Marmouset era îmbrăcat cu eleganţa unui perfect gentilom.

Milon trecea drept intendentul său.

Cum şi pentru ce părăsiseră ei Parisul?

Vom spune aceasta.

Când ei ieşiseră din acea subterană, care se întindea sub misterioasa vilă Saint-Mande, era noapte.

Milon îi spuse atunci lui Marmouset:

— Iată instrucţiunile stăpânului: ne vom duce să ne culcăm la Paris, în casa de pe Avenue Marignan.

— Bine! Zise Marmouset.

— Şi mâine vom pleca la Londra.

— Acolo ne aşteaptă stăpânul, fără îndoială?

— Nu ştiu. El mi-a ordonat să descind la hotelul de Hanovra. Iată tot ce-ţi pot spune.

— Îl vom găsi fără îndoială pe dânsul, sau pe Vanda, zise Marmouset.

— Nu ştiu, răspunse Milon.

Marmouset se culcase deci pe Avenue Marignan.

A doua zi se dusese la dânsul unde servitorii săi începuseră să se neliniştească de lipsa sa.

Deschise câteva scrisori neînsemnate, trimise o scrisoare preşedintelui Clubului des Asperges, aranjase câteva afaceri şi seara la ora cinci era la Gara de Nord, unde se întâlni cu Milon.

A doua zi dimineaţă, el sosea Ia Londra şi descindea la hotelul de Hanovra.

Acolo, Marmouset a fost puţin mirat, când întrebând de numele stăpânului a aflat că acesta nu sosise.

— Stăpânul n-a venit deci aici? Îi spuse lui Milon.

— Se pare că nu, răspunse colosul.

Ei aşteptară toată ziua neîndrăznind să iasă, sperând că Rocambole va veni.

Dar el nu veni:

Atunci Marmouset îi spuse lui Milon:

— Tu vei aştepta aici, eu mă duc prin oraş. Poate că-l întâlnesc pe stăpân.

Îşi făcu toaleta cu multă grijă, se duse să ia masa la clubul West-India, unde fusese prezentat vara trecută şi petrecu seara la teatrul Govent-Garden.

În acea seară acolo se afla multă lume.

O divă, debuta în opera Multa, de Porticci.

Toată aristocraţia engleză venise să o aplaude.

„Aici îl voi găsi desigur pe stăpân”, se gândi Marmouset. Şi intră.

Dar în zadar se uită în toate lojile, nicăieri nu-l zări pe maiorul Avatar.

În faţa lui era o lojă goală.

Primul act se terminase şi al doilea începea pe când această lojă contrasta cu restul sălii, care era plină de lume.

Marmouset avu o speranţă: „Stăpânul, îşi zise el, a luat această lojă pentru dânsul şi Vanda. Şi ei vor veni”.

Marmouset se înşela.

Uşa se deschise şi un bărbat însoţit de o femeie intră.

Nu era Rocambole şi nici Vanda; şi totuşi Marmouset scoase un ţipăt de surprindere.

Această femeie care intrând produse un murmur de admiraţie, era Roumia, ţiganca sau mai bine zis Frumoasa Grădinăreasă, mai strălucitoare în frumuseţe şi în tinereţe decât oricând.

Bărbatul, care o însoţea şi de braţul căruia se rezema era de talie mijlocie şi între două vârste. Îmbrăcat cu o distincţie perfectă, acest om a fost deodată obiectul tuturor privirilor şi parcă era mulţumit de acest rol.

Marmouset care vorbea acum limba engleză foarte corect, după ce-şi stăpânise emoţia pe care o suferise la

neaşteptata apariţie a Frumoasei Grădinărese, se aplecă spre vecinul său din dreapta şi-i spuse:

— Scuzaţi-mă, vă rog, dar am avut onoarea să prânzesc la dumneavoastră la West-India.

— E adevărat, răspunse gentilomul salutând.

După prezentări ei începură să vorbească cu un aer de perfectă intimitate.

— Iată, zise Marmouset, un gentilom care face oarecare senzaţie.

— Într-adevăr, răspunse celălalt.

— Doamna de lângă el e foarte frumoasă…

— Oh! Desigur. Dar nu doamna provoacă o aşa de mare curiozitate.

— Ah!

— Ci el… el singur…

— Cine e acest personaj?

— Maiorul Linton.

La acest nume Marmouset tresări.

— Maiorul Linton a sosit din India.

— Adevărat?

— Unde a făcut o avere colosală.

— Ce avere are?

— Nu se ştie. Dar casa Barley, una din primele noastre case de bancă are de la dânsul un cont curent de vreo treizeci de milioane.

— Drace! Zise Marmouset.

— Se pretinde că maiorul a adus în Europa tone de diamante şi de perle.

— Dar cum a făcut această avere?

— Făcând comerţ cu opium.

— Şi iată-l instalat la Londra?

— Pentru sezonul acesta, dar va petrece iarna într-o reşedinţă princiară pe care a cumpărat-o în Ţara Galilor.

Marmouset începea să vadă mâna lui Rocambole în toate astea.

— Şi doamna de lângă el a venit cu ea din India?

— Iată ce nu se ştie.

— Adevărat?

— Maiorul a sosit cu dânsa, dar se crede că e franţuzoaică.

— S-o fi căsătorit cu dânsa la Paris?

— Se poate.

Marmouset îl văzu ridicând capul, şi binoclul Frumoasei Grădinărese aţintit asupra lui.

„Ea mă recunoaşte”, se gândi.

Şi începu să o privească la rândul său.

I se păru atunci că un surâs misterios şi discret flutură pe buzele ţigăncii.

„Asta dovedeşte prea multă îndrăzneală!” se gândi el.

Maiorul Linton părea cu totul prea ocupat de spectacol şi se ocupa foarte puţin de companioana lui.

Aceasta din contră nu-l pierdea pe Marmouset din ochi.

Şi Marmouset îşi punea următoarea întrebare, fără să o poată rezolva: „E dânsa cu maiorul Linton din ordinul lui Rocambole?”

El aşteptă sfârşitul spectacolului şi ieşi în sală, ca să o vadă trecând pe Frumoasa Grădinăreasă.

Dar în acest moment o mână se puse pe umărul lui.

El se întoarse şi murmură:

— Stăpânul!

Într-adevăr, Rocambole se afla în faţa lui.

Capitolul XLVIII.

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Eşti puţin surprins, nu-i aşa, zise el lui Marmouset.

— Da.

— Vei fi şi mai mult încă în curând.

— Ah!

— Să aşteptăm…

Pronunţând aceste cuvinte, Rocambole se duse după o coloană a sălii.

— Ce faci? Îl întrebă Marmouset.

— Vezi, mă ascund.

În acest moment maiorul Linton cobora scara cea mare dând braţul Frumoasei Grădinărese.

Trădătorul avea o faţă fericită şi o privire insolentă care părea că spune: „Numai răul e fericit pe lume!”.

După expresia lui se vedea că maiorul Linton îi dispreţuia pe oameni.

El îi dispreţuia într-atât încât le prezenta ca soţie a sa o fiinţă întâlnită întâmplător şi era foarte mândru văzând lumea închinându-se în faţa ei, după cum se înclina în faţa milioanelor sale.

Rocambole ascuns după coloană se aplecă spre Marmouset şi-i spuse:

— Priveşte-l pe acest om.

— Ştiu cine e, răspunse Marmouset.

— Ştii?

— E Tippo-Runo.

— Da.

— Dar e un lucru pe care nu-l înţeleg.

— Momentul înţelegerii n-a sosit încă pentru tine, zise Rocambole surâzând.

Frumoasa Grădinăreasă trecu prin faţa lor.

Cu totul ocupat de ovaţiile respectuoase al căror obiect era, maiorul Linton se uita drept înaintea sa cu un aer îngâmfat.

Acest fapt îi permise Roumiei să-şi întoarcă puţin capul şi să-i surâdă lui Marmouset uimit de atâta îndrăzneală.

Dar privindu-l pe Marmouset ea îl zări pe Rocambole.

Deodată surâsul ei dispăru, luând o expresie de supunere.

Rocambole şi Marmouset urmăriră perechea cu privirea. O trăsură de gală îi aştepta la uşă.

Capitolul XLIX.

După ce această trăsură se îndepărtă, Rocambole îl luă pe Marmouset de braţ.

— Acum, fiul meu, vino cu mine.

Şi îl duse într-unul din acele localuri de noapte, plin de lume.

Oamenii de la periferia Londrei nu vorbesc limba franceză.

Rocambole era foarte sigur că vorbind în aceasta limbă nu va fi înţeles de nimeni.

Totuşi ei se aşezară în colţul cel mai retras al sălii, şi stăpânul îi zise atunci:

— Sunt opt zile de când maiorul Linton e amorezat la nebunie de Frumoasa Grădinăreasă.

— Dar la Londra se credea că e soţia lui?

— Da.

— Cum se poate asta?

— El a adus-o de la Paris cu dânsul.

— Ei bine?

— Prietene, reluă Rocambole, această femeie teribilă care torturează un bătrân idiotizat, pe marchizul de Maurevers, care punea să fie biciuit fiul său, e acum o sclavă supusă voinţei mele.

— Am observat, spuse Marmouset, dar care e scopul dumitale, stăpâne, să-l predai pe maiorul sir Edward Linton?

— Scopul meu e să-l zdrobesc pe acesta.

— Şi copilul rajahului?

— El e salvat.

— Unde e?

— La Paris.

— Stăpâne, reluă Marmouset, îmi permiţi să-ţi pun o altă întrebare?

— Vorbeşte.

— Ce s-a întâmplat cu generalul Fenestrange, marchizul de Maurevers şi fiul acestuia din urmă?

— Generalul de Fenestrange a murit.

— Ah!

— Maurevers se află într-o casă de sănătate la Paris.

— Şi copilul?

— Vanda s-a însărcinat să aibă grijă de dânsul. De altfel nu mă mai tem de Roumia şi după ce voi încheia socotelile cu maiorul, ne vom întoarce la Paris, unde ne vom ocupa de deposedarea baronului de Maurevers de averea vărului său marchizul.

— Vanda a rămas la Paris?

— Nu, e aici.

Rocambole tăcu un moment, îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Văd că ai vrea să-mi pui o nouă întrebare.

— Adevărat, spuse Marmouset surâzând.

— Ai vrea să ştii cum am scăpat de pe West-India, şi cum m-am întâlnit cu Nadir şi cu copilul rajahului.

— Da.

— E foarte simplu. Cabina lui John Happer avea ca toate celelalte o fereastră ce dădea la mare. Aveam la mine o cingătoare plină cu aur. Când ai aur, n-ai nevoie de altceva. M-am dezbrăcat deci de haine, ameninţându-i pe mateloţi că dacă deschideau uşa trăgeam foc în butoiul cu iarbă de puşcă. Apoi când am fost în pielea goală, m-am repezit spre fereastră. Până în ultimul moment am ţinut pistoalele în mână. Nu le-am aruncat decât când am sărit în apă. Se lumina de ziuă. Am început să înot cu putere dar abia m-am depărtat puţin şi douăzeci de gloanţe căzură în jurul meu. M-am cufundat, şi ei au crezut că m-au atins. După un minut am revenit la suprafaţă şi din nou au tras focuri asupra mea. M-am cufundat din nou în apă. După două ore am reuşit să mă agăţ de o stâncă. După o oră o pirogă veni în ajutorul meu. Nadir şi patru fii ai lui Siva se aflau în luntre. Eram salvat.

— Stăpâne, spuse Marmouset, nu mi-ai spus sfârşitul istoriei dintre Nadir şi Roumia.

— Mai târziu, răspunse Rocambole, n-avem vreme. Tu ai altceva de făcut.

Marmouset aştepta.

— Tu vei rămâne aici.

— Bine.

— În curând va veni o femeie.

— Roumia?

— Nu, o irlandeză care se va apropia de tine şi-ţi va arăta un medalion.

— Şi apoi?

— O vei urma.

— Unde mă va conduce dânsa?

— La Roumia. Şi ceea ce Roumia îţi va cere, vei face.

Marmouset se înfioră.

— Nu te teme de nimic, zise Rocambole surâzând, ea e de-a noastră.

Şi ieşi din local.

Marmouset aştepta.

După o aşteptare de o oră, când vizitatorii localului începuseră să se rărească, Marmouset văzu intrând un fel de cerşetoare, de talie gigantică, care veni să se aşeze lângă dânsul.

O amintire îndepărtată, trecu prin mintea lui Marmouset.

Pe această femeie, el o mai văzuse. Dar unde?

Asta nu putea preciza.

Cerşetoarea bătu cu pumnii în masă şi strigă:

— De băut.

La această voce amintirea lui Marmouset prinse contur.

Această femeie nu era alta decât aceea care, cu câţiva ani în urmă, ajutase la răpirea sărmanei Gipsy.

Marmouset simţi că-i bate inima cu putere şi că-l cuprinde o mânie surdă.

Din fericire el avea mult sânge rece.

„Nu sunt aici pentru propriile mele afaceri, se gândi el, sunt aici ca să îndeplinesc ordinele stăpânului. Să o aşteptăm pe aceea care trebuie să vină”.

Marmouset nu putea presupune că aceea pe care o aştepta nu era alta decât irlandeza.

De aceea a rămas foarte mirat când aceasta îi spuse:

— Eşti gata?

— Gata la ce? Întrebă el.

— Să mă urmezi.

— Pe tine?

— Fără îndoială.

— Unde?

— Acolo unde stăpânul mi-a spus să te conduc… La Roumia.

Marmouset nu se mai putea îndoi. Femeia nu era alta decât irlandeza.

— Ei bine! Spuse, bea-ţi paharul şi te urmez.

Şi plăti atât consumaţia lui cât şi pe aceea a irlandezei. Aceasta ieşi prima.

Când fură în stradă ea se întoarse spre Marmouset şi îi spuse surâzând:

— Vă miră, poate, că mă văd cu dumneavoastră acum?

— Drace! Abia îmi vine să cred că stăpânul se adresează unor mizerabile ca tine.

— Îi servesc cu credinţă pe acei care mă plătesc.

— Sper şi eu, spuse Marmouset.

Şi porniră la drum.

Irlandeza era îmbrăcată în aşa fel, încât puteai bănui că pe dedesubt are alte veşminte.

Ei se îndreptară spre podul Londrei.

„Mă conduce dânsa la Hampsteai?” se gândi Marmouset.

Era o noapte întunecoasă şi ceaţa era aşa de deasă încât nu se vedea la patru paşi înainte.

Când irlandeza ajunse lângă pod se opri.

— Unde mergem? Întrebă Marmouset.

— Vino după mine.

Şi ea o apucă pe scara ce conducea la chei.

Marmouset avea în buzunar un revolver şi un pumnal. El era foarte liniştit.

Cu aceşti doi tovarăşi ai săi ar fi mers până la capătul lumii.

El coborî deci pe urmele irlandezei.

Acolo, una din acele surprize speciale ale lui Rocambole îi era rezervată.

Irlandeza, care-l ţinea de mână, ca să-l conducă, îşi desprinse rochia, care căzu la picioarele sale.

Atunci Marmouset putu să vadă că acea femeie devenise bărbat, sau mai bine zis uriaşa se transformase într-un matelot.

— În luntre! Zise ea.

— Ah! Ne îmbarcăm? O întrebă Marmouset.

— Fără îndoială, răspunse dânsa.

— Mergem deci departe?

— În afara Londrei.

Marmouset ştia să se supună, stăpânul ordonase, şi el se urcă în luntre.

Apoi ea luând lopeţile începu să vâslească ca cel mai bun marinar al Tamisei.

Marmouset se aşezase în spate.

„Stăpânul are nişte gusturi ciudate, se gândi el, şi o putere de fascinaţie pe care nimeni n-a posedat-o înaintea lui, desigur. El ia sclavi şi aceşti sclavi se supun orbeşte.”

Învăluită de întuneric luntrea cobora pe apă.

Trecând prin faţa docurilor, irlandeza se sculă şi spuse:

— Avem vânt – cu atât mai bine! Vom merge repede!

Ea ridică catargul, întinse pânza şi se aşează la cârmă.

Pânza se umflă şi luntrea alunecă precum o săgeată.

Marmouset vedea cum fug felinarele de gaz pe dinaintea ochilor lui.

Apoi se făcu întuneric complet.

— Suntem în afara Londrei, spuse irlandeza.

— Şi mai mergem?

— Peste câteva minute vom ajunge.

După vreun sfert de oră, într-un întuneric complet, Marmouset văzu strălucind o lumină pe ţărmul stâng.

— Ce e asta? A întrebat-o.

— Casa unde mergem.

Cu aceste cuvinte, irlandeza lăsă cârma, strânse pânza şi trase la ţărm.

Atunci, prin ceaţă, Marmouset a putut vedea un mic pavilion pătrat înconjurat de o grădină, care se întindea până la marginea Tamisei.

Acest pavilion era luminat de o fereastră situată la primul etaj.

— E acolo, zise irlandeza sărind pe ţărm ca să lege luntrea.

— Ah! Zise Marmouset.

— Vezi uşa aceasta?

— Da, răspunse Marmouset, observând o poartă în zidul grădinii.

— Bine! Poarta se va deschide. Apoi vei străbate grădina şi când vei ajunge la uşa casei vei bate de trei ori din palme: acesta e semnalul.

— Dar nu vii cu mine? O întrebă Marmouset pe irlandeză.

— Nu, răspunse ea.

Şi sărind din nou în luntre ea plecă lăsându-l pe Marmouset singur pe ţărm.

Capitolul L.

Marmouset ezită totuşi un moment.

De ce irlandeza care-l adusese până acolo se întoarse aşa de repede.

Chiar o bănuială îi trecu prin minte.

Nu cumva irlandeza nu era femeia pe care i-o anunţase Rocambole, ci vreun comisar al lui sir Edward Linton?

Această bănuială i se păru cu totul absurdă.

„Haide! Îşi spuse, întâmplă-se orice, înainte!”

Şi băgă cheia în broasca porţii. Poarta se deschise şi Marmouset intră în grădină. Lumina tot mai strălucea în depărtare la primul etaj al casei.

Lumină discretă, misterioasă, care anunţa o întâlnire.

Marmouset mângâie patul revolverului său şi închizând poarta, porni cu hotărâre spre casă.

O alee de arbori te conducea direct de la poartă până la casă.

Când puse piciorul pe prima treaptă a scării peronului, Marmouset care nu părăsea din ochi această lumină, ce-i servea drept călăuză, bătu de trei ori din palme.

Apoi aşteptă.

Îndată lumina se mişcă şi-şi schimbă locul.

Atunci Marmouset urcă treptele peronului, şi în acelaşi timp uşa casei se deschise.

Atunci eroul nostru intră într-o sală cufundată în întuneric.

Dar o voce de femeie îi spuse:

— Pe aici, domnule, pe aici.

Marmouset recunoscuse vocea Roumiei şi intră în coridor.

Deodată cineva îl luă de mână şi o voce îi spuse:

— Vino, urmează-mă.

Marmouset se lăsă târât în întuneric.

Era Frumoasa Grădinăreasă care îl conducea.

În capătul sălii era o scară, cu treptele acoperite de un covor gros.

Dar, ca şi cum această precauţie, n-ar fi fost de ajuns, Roumia îi şopti:

— Mergi în vârful picioarelor.

— Deci nu suntem singuri aici?

— Nu, maiorul e sus.

Ei ajunseră la mijlocul scării şi atunci Frumoasa Grădinăreasă deschise o uşă.

Marmouset se află atunci într-o odaie de asemenea cufundată în întuneric, dar în care se vedea un punct luminos de mărimea unei piese de douăzeci de franci.

Era o gaură făcută în zid prin care trecea lumina de la o lampă.

— Uită-te pe acea gaură, spuse Roumia.

Marmouset se supuse.

Atunci el putu să vadă de cealaltă parte a zidului, o canapea lungă pe care era lungit un bărbat.

Acest om dormea, cu hainele în dezordine, iar vesta sa albă era pătată de vin.

Pe o masă de lângă canapea erau două tacâmuri şi câteva sticle goale.

— El doarme, zise Roumia.

Marmouset se aplecă spre dânsa:

— Graţie vreunuia din acele parfumuri pe care îţi place să le întrebuinţezi?

— Nu, beat.

— De opium?

— De vin.

Dacă n-ar fi fost în întuneric, cu siguranţă că Roumia ar fi văzut un surâs dispreţuitor fluturând pe buzele lui Marmouset.

Acestuia i se păru că Frumoasa Grădinăreasă se lăsase de obiceiurile ei excentrice ca să recurgă la mijloace cu totul vulgare.

Dar ea îi ghici, fără îndoială, gândul, căci zise:

— Asta te miră?

— Fără îndoială.

— Maiorul Linton nu e marchizul de Maurevers.

Ea pronunţă acest nume cu o voce surdă, ceea ce îi arătă lui Marmouset, că, dacă dânsa devenise sclava lui Rocambole, nu renunţase la ura ei pentru ucigaşul lui Perdito.

Şi fiindcă Marmouset nu răspundea, ea reluă:

— Maiorul a trăit prea mult timp în India ca să nu cunoască ca şi mine puterea parfumurilor, a narcoticelor şi a otrăvurilor. Numai prin farmecul meu trebuie să lucrez şi să-i smulg secretul.

— Ah! El are un secret?

— Fără îndoială.

Apoi mirată de această întrebare, Roumia adăugă:

— Stăpânul nu ţi-a spus nimic?

— Mi-a spus că voi fi condus aici.
— Şi apoi?
— Că te voi găsi…
— Atunci ascultă, zise Roumia. Maiorul a adus o avere imensă din India.
— Ştiu asta.
— Această avere o vrea stăpânul.
— Ştiu şi asta. Dar unde e această avere? Iată ceea ce nu ştiu.
— Nu ştiu, urmă Roumia, maiorul e neîncrezător. El şi-a ascuns tezaurele. Unde? Nimeni din Londra, nu ştie. E nebun după mine şi totuşi n-am putut obţine nici o destăinuire în această privinţă.
— Nu şi-a păstrat aurul său, spuse Marmouset.
— Ba da. Numai unde l-a îngropat? Asta vreau să ştiu atât eu cât şi stăpânul.
— Dar deoarece maiorul te iubeşte…
— El mă iubeşte fiindcă sunt frumoasă: dar iubirea lui, până acum, seamănă cu satisfacţia omului, care a plătit scump un cal de rasă. Inima lui nu e cuprinsă de această iubire.
— Ei bine!
— Dacă ar fi gelos, mi-ar aparţine, continuă Roumia.
— Oh! Crezi? Cu toate acestea el te plimbă prin Londra.
— Da, desigur.
— Eşti admirată…
— E mândru de asta, iată totul.
— Şi crezi că poate deveni gelos?
— Sunt sigură.
— Cum?
— Dacă joci rolul pe care stăpânul ţi l-a destinat.
— Bineînţeles.
— Atunci, ascultă-mă.
Şi Frumoasa Grădinăreasă îl puse pe Marmouset să stea lângă dânsa pe canapea, la doi paşi de gaura prin care se vedea maiorul adormit.

Capitolul LI.

În acest timp maiorul Linton sau Tippo-Runo, căci era unul şi acelaşi, dormea foarte liniştit.

Sunt oameni la care beţia a devenit un obicei.

De peste douăzeci de ani maiorul avea obiceiul să se îmbete la masă.

El dormea apoi liniştit câteva ove şi se scula ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tippo-Runo, pe care manuscrisul lui ni l-a lăsat pentru ultima oară pe bordul vasului West-India nu venise drept la Londra la întoarcerea sa din India.

El se oprise în Franţa şi petrecuse chiar câteva zile la Paris.

Acolo, într-o seară o văzuse la teatru pe Frumoasa Grădinăreasă.

Întâmplarea îi puse faţă în faţă.

În această întâlnire trebuia văzută mâna lui Rocambole.

Această ultimă ipoteză era cea mai plauzibilă.

Un om care are milioane nu poate dori un lucru fără să nu-l aibă.

Cel puţin aceasta era părerea lui Tippo-Runo.

A doua zi, într-adevăr el obţinea o întâlnire de la Roumia, şi după trei zile pleca la Londra.

Frumoasa Grădinăreasă se înşelase spunând că Tippo-Runo nu era gelos.

Dimpotrivă, el era cuprins de cea mai sălbatică gelozie.

El o judecase pe Roumia. Ea era o curtezană şi aurul avea o mare putere asupra ei.

Tippo putea să-şi satisfacă cele mai costisitoare dorinţe doar cu a douăzecea parte a veniturilor sale.

Tippo nu se temea nici de prezent, nici de viitor.

De aceea o ducea peste tot, la teatru, la curse şi seara dormea liniştit după ce golea mai multe sticle de vin de Porto.

Dar trecutul îl chinuia.

Cu siguranţă, Roumia iubise, şi poate că iubea încă?

Pe cine? Tippo nu ştia şi iscusita comediană ştiuse să se învăluiască în această privinţă într-un mister total.

Ea lăsase, chiar uneori să-i scape câteva cuvinte vagi, care disperaseră pe maior.

Tippo avea, în trecut, un rival care mai domina poate, inima Roumiei.

Dar Roumia era de nepătruns.

În acea noapte Tippo-Runo o conduse pe Roumia în acea căsuţă de pe malul Tamisei, la marginea Londrei.

Ca de obicei, el supase, se îmbătase, şi adormise.

Altădată, beţia lui era aşa de regulată încât se deştepta când se făcea ziuă şi se ducea liniştit în patul său.

Dar în acea noapte, când ora deşteptării lui era încă departe, se auzi un ţipăt ascuţit.

Tippo sări de pe canapeaua pe care era culcat şi deschise repede ochii.

Ţipătul pe care îl auzise era un ţipăt de durere.

— Roumia! Strigă el.

Frumoasa Grădinăreasă nu-i răspunse. El se repezise în odaia vecină şi se împiedică de ceva ce era întins pe parchet.

Era Frumoasa Grădinăreasă.

Roumia, nemişcată, lungită pe parchet, părea moartă.

Maiorul se aplecă asupra ei înfiorându-se.

O luă în braţe şi o strigă pe nume.

Ea tot nu răspunse.

Deodată Tippo scoase un ţipăt. Mâinile sale întâlniseră ceva umed pe umerii pe jumătate goi ai Frumoasei Grădinărese.

Avea ceva umed, era sânge.

Atunci Tippo, scoţând un ţipăt, sună cu putere clopoţelul.

Cei doi servitori pe care-i adusese cu dânsul alergară.

Maiorul o transportă pe Roumia pe un pat şi o examină.

Ea avea o rană la umăr, rana nu era gravă, de altfel, dar din ea ieşea sânge din abundenţă.

El îi dădu să respire săruri.

Roumia deschise ochii şi-l privi cu spaimă.

— Roumia, întrebă maiorul, ce s-a petrecut?

— Nimic, murmură dânsa.

— Dar acest sânge?

— M-am lovit de mobilă.

— Minţi! Zise Tippo.

— Nu… nu… nu e nimic.

— Ai primit o lovitură de pumnal.

— Nu ştiu.

— Cine a intrat aici?

— Nimeni.

Şi ea se uită cu spaimă în jurul său.

Fereastra era deschisă, ea îşi îndreptă privirea într-acolo.

În acelaşi timp Tippo-Runo fu mişcat în inimă de şarpele geloziei.

Şi cum dânsa voia ca această muşcătură să fie mai adâncă privi din nou fereastra şi scoase un suspin de uşurare.

Tippo înfuriat o lăsă pe Roumia în grija celor doi servitori, care erau ocupaţi cu pansarea rănii, şi se repezi afară.

El ajunse în grădină.

Acolo, pământul umed purta încă urme de paşi. Aceste urme erau acelea ale unei ghete fine. Tippo porni după această urmă. Ea mergea până la portiţa din grădină. Această poartă era încă deschisă.

Atunci Tippo, beat de mânie, se urcă în pavilion, îi concedie pe cei doi servitori, şi rămânând singur cu Roumia îi spuse brusc:

— În noaptea asta a venit aici un bărbat şi ţi-a dat o lovitură de pumnal. Cine e acest bărbat?

Roumia dădu din cap şi zise:

— Nu mă întreba, căci nu-ţi voi spune.

— Şi dacă eu vreau să ştiu! Zise Tippo amenințător.

— Cu neputinţă.

— Vreau!

— Ucide-mă mai bine, zise ea cu hotărâre.

Deodată Tippo scoase un nou ţipăt. Ceva strălucitor se afla într-un colţ.

Acest ceva era un pumnal.

Pumnalul fără îndoială, cu care Roumia fusese lovită.

Şi Tippo-Runo luând pumnalul veni spre ţigancă şi îi spuse:

— Vorbeşte sau te ucid!

Capitolul LII.

Frumoasa Grădinăreasă rămase liniştită sub această ameninţare.

Cu toate acestea gelozia îi cuprindea mintea şi Tippo-Runo striga din ce în ce mai înfuriat:

— Vorbeşte sau te ucid!

Atunci ea se sculă puţin în pat şi-l privi.

Niciodată ea nu-l privise astfel.

Niciodată ea nu avusese acea privire rece şi scânteietoare; niciodată el nu văzuse acel râs batjocoritor şi crud care flutura acum pe cele mai frumoase buze din lume.

— Ah! Zise ea, vrei să vorbesc?

— Da.

— Vrei să ştii?

— Da, răspunse Tippo-Runo.

Şi mâna lui strângea pumnalul, iar nările i se umflaseră, atât de mare era furtuna dintr-însul. Ea nici nu clipi şi nu păru deloc speriată.

— Deoarece vrei, spuse ea, voi vorbi.

El respiră.

— Ah! Ţi-e frică? Zise el.

— Nu mi-e frică de moartea cu care mă ameninţi, răspunse ea, dar vreau să fiu sinceră cu tine, căci am oroare de scenele de gelozie, care par că-ţi plac aşa de mult.

Ea avea în voce un accent batjocoritor care deconcentră cu totul pe Tippo-Runo.

Roumia reluă:

— Voi da cărţile pe faţă cu tine. Nu sunt nici o femeie onestă, nici o femeie sentimentală şi romantică, sunt o curtezană. Numai că vreau un palat şi nu o casă, şi dinţii mei, deşi mici, sunt în stare să roadă mult aur. Scumpul meu maior, ţi-am ascultat declaraţiile de dragoste, fiindcă mi se spunea că eşti foarte bogat.

— Înţeleg, spuse cu răceală Tippo-Runo, dacă aş fi în locul tău, aş face la fel ca tine.

Acest limbaj pervers îi readuse acestui mizerabil întreaga prezenţă de spirit.

— Dar, zise el, toate astea sunt bune, dar nu mi-ai spus…

— Cine e omul care a venit aici azi-noapte?

— Şi care a vrut să mă ucidă şi de pe urma căruia port rana acestui pumnal?

— Da. Vreau să ştiu numele acestui om, zise Tippo cu mânie.

— Aşteaptă deci şi ascultă-mă.

— Să vedem.

— Când m-ai întâlnit la Paris, continuă Roumia, aveam cai, diamante, o casă mobilată luxos şi nu aveam datorii. Eu cheltuiam peste trei sute de mii de franci pe an.

— Ei bine?

— Asta dovedeşte că înainte ca maiorul sir Edward Linton să vină din India cu averea sa, erau în lume oameni, care mă iubeau şi-mi întreţineau luxul.

Fiecare cuvânt al Frumoasei Grădinărese pătrundea în inima lui Tippo-Runo ca vârf ul unei spade.

Ea găsise partea slabă a acestei inimi cuirasate.

Tippo n-ar fi fost gelos pe un bărbat sărac şi amorezat; dar mugea ca un leu rănit la gândul că un alt bărbat putea să pună atâta aur, ca dânsul, la picioarele Roumiei!

Aceasta continuă:

— Când te-am urmat, m-am mărginit să-i scriu doar un bilet de despărţire şi am avut grijă să mi se piardă urma.

— Şi această urmă?

— El mă iubea atât de tare, încât a regăsit-o.

— Şi a îndrăznit să vină aici?

— Da.

— Şi nu m-ai deşteptat.

— Mai întâi, erai beat.

— Şi ce-i cu asta '?

— Apoi, nu sunt genul acela de femeie să dau afară pe uşă un om care s-a purtat cavalereşte cu mine.

— Şi care s-a ruinat, fără îndoială? Zise Tippo cu dispreţ.

— Te înşeli, prietene.

— Adevărat?

— Averea bărbatului de care îţi vorbesc este foarte mare.

— Aş!

— Zece femei ca mine ar putea beneficia de pe urma dânsului şi tot nu l-ar ruina.

Orgoliul şi gelozia acestui hoţ de tezaure erau puse la grea încercare.

Roumia găsise, aşa după cum spuneam, coarda sensibilă

— Dar cine e acest bărbat? Strigă el.

— Numele nu ţi-e necunoscut.

— Numele unui om aşa de bogat. Totuşi…

— Admite că e un tătar, un turc sau un mongol.

— Dar, zise Tippo-Runo, care în mânia sa îşi păstra toată luciditatea, dacă era aşa de bogat, de ce l-ai părăsit pentru mine?

— Fiindcă mi se spusese că eşti şi mai bogat.

— E sigur, răspunse hoţul de tezaure linguşit de acest compliment, e sigur că sunt cel mai bogat om din Europa.

— Aşa crede toată lumea aici.

— La Londra?

— La Londra şi la Paris.

— Vezi…

— Aşa credeam şi eu.

Tippo tresări.

— Dar nu măi cred asta, continuă Frumoasa Grădinăreasă cu răceală.

Tippo făcu un pas înapoi.

— Nu am considerat că e necesar să mă informez, continuă ea, şi te-am crezut pe cuvânt.

— Ai avut dreptate.

— Omul de care-ţi vorbesc şi care mă cunoaşte bine a venit azi-noapte şi mi-a spus: „Dacă maiorul ar fi mai bogat ca mine, m-aş închina”.

— Adevărat? Zise Tippo pe un ton batjocoritor.

— Dar maiorul, a continuat dânsul, este un aventurier şi un mincinos. El a adus din India câţiva saci cu bani şi poate un pumn sau două de diamante. Asta va dura două sau trei luni, după care el te va părăsi.”

Tippo izbucni într-un hohot de râs.

— Ah! Crede el asta? Întrebă dânsul.

— Şi o dovedeşte.

— Cum?

— Nici un bancher din Paris, din Londra, Frankfurt sau Viena, n-are un milion de la tine.

— Asta e adevărat.

— Nu posezi nici măcar o bucată de pământ atât în Anglia, cât şi în Franţa.

— Şi asta e adevărat.

— În fine, vice-regele Indiei consultat prin telegraf, a răspuns că ai plecat după ce ai realizat nişte modeste economii.

— Toate acestea sunt foarte exacte. Dar, adăugă cu răceală Tippo-Runo, am milioane strânse unele peste altele.

— Unde sunt?

Anglo-indianul o privi la rândul său pe Roumia. El o privea aşa cum vulturul îşi priveşte prada.

— Aş! Exclamă el după un moment de tăcere dacă ţi-aş spune asta te-ar costa prea scump…

— Şi dacă aş vrea să ştiu la rândul meu? Întrebă ea.

Capitolul LIII.

Între Tippo-Runo şi Frumoasa Grădinăreasă se instală un moment de tăcere.

Amândoi se observau, şi fiecare din ei, fără îndoială, se întreba: „Fi-voi cel mai tare?”.

În fine, Tippo-Runo reluă:

— Astfel, draga mea, sunt un aventurier.

— Aşa se spune, cel puţin.

— Şi cheltuiesc câţiva pumni de aur, pe care i-am adunat cu greutate, continuă el pe un ton batjocoritor.

— Chiar aşa?

— Cu toate acestea ţi-o repet, nu e nimeni în Paris sau în Londra, care să aibă atâta aur cât am eu.

— Se poate, dar cuvântul tău nu îmi este de ajuns.

— Vrei să vezi aurul meu?

— Da.

— Ia seama!

— La ce, mă rog?

— La un lucru foarte simplu. Mă tem de hoţi.

— Acesta e dreptul tău.

— Până acum numai un singur om ştie unde mi-e ascuns tezaurul.

— Fiindcă ai deja un confident, spuse ea pe un ton batjocoritor, poţi foarte bine să ai doi.

— Acest confident, continuă Tippo-Runo a devenit sclavul meu. Am asupra lui dreptul de viaţă şi de moarte. Această situaţie ţi-ar conveni?

— Dacă am tezaurul la dispoziţia mea, da.

— Dar, draga mea, reluă Tippo-Runo trebuie mai întâi să-ţi spun cum acest om a devenit un lucru pe care-l pot zdrobi ca pe o jucărie.

— Te ascult.

Şi Frumoasa Grădinăreasă ascultă liniştită şi surâzătoare.

— Omul de care îţi vorbesc a comis o crimă care-l poate duce la eşafod. Am dovada crimei sale.

— Ah!

— Dacă acest om m-ar trăda, capul lui ar cădea!

— Bine! Zise Roumia, pricep.

— Tu, din contră, zise Tippo-Runo, n-ai comis niciodată vreo crimă.

— De unde ştii?

— Şi chiar dacă ai comis, n-am dovadă.

— Şi dacă ţi-aş da această dovadă?

Ea vorbea cu hotărâre şi Tippo-Runo surâdea.

— Dar nu, reluă ea, toate astea sunt inutile. Tu-mi spui doar basme. Ceea ce mi s-a spus de tine e adevărul… şi-ţi voi spune verde în faţă.

— Să vedem, zise cu răceala Tippo-Runo.

— Omul care a venit aici are o avere cunoscută. O găsesc îndestulătoare şi socotesc că cel mai înţelept lucru e să preferi ceva cunoscut decât necunoscut. În afară de asta, Gaston, astfel se numeşte el, e un om de inimă. Nu-l iubeam ieri, dar lovitura de pumnal pe care mi-a dat-o m-a împăcat cu dânsul. Femeia iubeşte întotdeauna pe acela de care se teme. Am deci intenţia să-ţi strâng mâna, după ce voi dormi câteva ore, şi să-ţi spun la revedere, care nu va fi decât un adio deghizat.

Tippo nici nu clipi.

— Şi dacă ţi-aş arăta tezaurul meu?

— Iată ceva ce nu cred.

— Ei bine? Îţi voi dovedi.

— Fără condiţii?

— Ah! Mă rog, spuse Tippo-Runo, îndată ce vei şti unde e aurul meu, nu mă vei mai părăsi.

— Voi putea să iau şi eu?

— Da.

— Primesc.

Şi Roumia surâzând, adăugă:

— Cum nu cred că tezaurul tău să fie îngropat aici, să mergem.

— Ah! Nu imediat, răspunse el.

— Încă o deziluzie.

— Nu, dar trebuie să-mi iau precauţii.

— În contra cui?

— În contra ta.

Şi el sună. Unul din cei doi servitori intră.

Acesta era acelaşi care se îmbarcase cu dânsul din Calcutta.

Natură pasivă, supusă, acest om care era un anglo-indian, era devotat trup şi suflet lui Tippo-Runo. Dacă Tippo i-ar fi comandat să dea foc Londrei ziua în amiaza mare, el ar fi făcut-o fără să ezite.

El se numea Neptuno.

— Neptuno, îi zise Tippo arătându-i-o pe Frumoasa Grădinăreasă, o vezi pe doamna?

— Da, stăpâne.

— Vrei sta lângă dânsa până ce mă întorc.

— Da, stăpâne.

— Nu în această odaie, ci în sala ce se află acolo.

Anglo-indianul se înclină.

— Dacă ea vrea să iasă, o vei ucide, spuse calm Tippo-Runo.

Şi îi dădu pumnalul pe care-l avea în mână.

— Acum, Doamnă, adăugă Tippo-Runo, adresându-se Frumoasei Grădinărese, ai răbdare numai câteva ore.

— Până diseară.

— Ah!

— La noapte voi veni să te iau.

— În trăsură?

— Nu, cu o barcă.

— Şi până atunci?

— Neptuno e o brută, care nu mă cunoaşte decât pe mine şi execută ordinele mele cu o supunere oarbă. I-am

ordonat să te ucidă dacă vei încerca să pleci. Iată-te înştiinţată… Acum adio, doamnă.

— Domnule, zise Roumia reţinându-l cu un gest. Primesc totul, cu o condiţie.

— Care?

— Acest om va sta afară din odaie.

— Fie.

— Îţi dai seama, cred, că n-am deloc poftă să sar pe fereastră.

— Cred şi eu, răspunse Tippo-Runo, căci e la înălţime mare de pământ şi cu siguranţă ai muri.

Spunând aceste cuvinte, el plecă.

Neptuno se afla în sală cu pumnalul în mână, dar el nu putea vedea ce se petrece în odaie.

O oră mai târziu, Roumia se juca cu o porumbiţă albă pe care ea o cumpărase de la un păsărar din Londra.

Porumbiţa zbura în toate părţile prin odaie şi se aşeza pe toate mobilele.

Roumia scrise repede un bilet: „Supravegheaţi casa.

Diseară Tippo mă duce într-o barcă.

Urmăriţi această barcă; suntem pe drumul bun.”

După ce scrise acest bilet, îl strânse şi îl puse la gâtul porumbiţei. Apoi porumbiţa zbură.

„Iată, murmură Frumoasa Grădinăreasă surâzând, o combinaţie pe care acest dobitoc de Tippo-Runo nu a prevăzut-o.”

Capitolul LIV.

Roumia nu-l revăzu pe maior toată ziua.

Ea nu ieşi din odaia sa, cu toate că Neptuno îi spusese că o lasă să se ducă în grădină să respire puţin aer.

O oră după ce plecase, porumbiţa se întoarse intrând pe fereastră.

Biletul pe care Roumia i-l legase de gât dispăruse şi se afla un altul conţinând un singur cuvânt: „Veghem.”

Ziua trecu. Când se înnoptă veni Tippo-Runo.

Ceaţa era mai puţin deasă decât în zilele precedente şi Frumoasa Grădinăreasă a putut să vadă, foarte distinct, pe malul Tamisei, luntrea cu care venise Tippo-Runo.

Doi mateloţi se aflau în luntre.

Nu era una din acele bărci, care face serviciu pe Tamisa, ci era luntrea unei nave de comerţ, având pe dânsa numele de West-India.

— Scumpa mea, tot eşti hotărâtă?

— Da.

— Vrei să vezi tezaurul meu?

— Numai cu această condiţie, răspunse dânsa, nu te voi mai părăsi.

— Să fie deci precum doreşti.

Şi maiorul puse pe o mobilă un pachet pe care îl avea sub braţ.

— Ce e asta? Întrebă Frumoasa Grădinăreasă…

— Vei vedea.

Tippo-Runo desfăcu pachetul, şi Roumia văzu un capişon gros de lână în mijlocul căruia se află o singură gaură.

Această gaură era în dreptul gurii.

Ea era destinată nu ca să vezi, ci ca să respiri.

— Ce vrei să faci cu asta? Întrebă Roumia.

— Să ţi-o pun pe cap.

— În ce scop?

— Nu ţi-am spus că voi lua oarecare măsuri de precauţie?

Şi Tippo surâse:

— Sunt convins, reluă el, că după ce vei vedea tezaurul meu, îl vei găsi respectabil; în fine, trebuie să prevăd totul. Poate că încă mai ai un pic de dragoste pentru omul de care îmi vorbeai azi de dimineaţă.

— Ei bine?

— Şi ai să mă părăseşti, oricât de bogat aş fi. Nu vreau deci să ştii în ce loc te-am condus.

— Iată ceva ce îmi este cu totul indiferent, spuse ea. Şi întinse cu drăgălăşenie capul lui Tippo-Runo pentru ca să-i

pună capişonul.

Dar mai înainte ea se uitase pe fereastră.

La o oarecare depărtare de luntrea cu care venise Tippo-Runo se afla o barcă mare, din acelea care servesc, la transportul cărbunilor.

Această barcă era acolo de curând, căci Roumia o vedea acolo pentru prima oară.

Un om, care fuma se afla pe punte şi ţinea cârma.

„Dacă sunt ei, se gândi Roumia, cu greutate ne vor putea urmări”.

Tippo îi puse capişonul pe cap şi ea nu opuse nici o rezistenţă.

— Acum, spuse el, luând-o de mână, urmează-mă.

Roumia coborî scara, susţinută de Tippo-Runo, şi când ajunse la ţărm, Tippo o luă în braţe şi o aşează în fundul bărcii.

Apoi el comandă mateloţilor:

— Porniţi!

Luntrea porni şi când trecu pe lângă barca cea mare ce servea la încărcatul cărbunilor, omul care stătea la cârmă şi pe care Roumia îl văzuse pe fereastră, îşi întoarse capul, în aşa fel ca Tippo-Runo să nu vadă.

Nu numai că Tippo-Runo nu l-a putut vedea, dar această barcă grea nu i-a atras deloc atenţia.

El nu văzuse nici câinele mare de Terra-Nova, care se afla în acea barcă.

Luntrea mergea repede, şi în curând întrecuse cu mult barca cea mare.

Dar atunci omul care fuma făcu un semn şi câinele sări în apă.

Apoi, înotând fără zgomot, scufundându-se uneori, inteligentul animal urmări luntrea.

În acest timp Roumia sub capişonul ei era cufundată în întuneric!

Dar ea era hotărâtă să meargă până la capăt.

De altfel nu se supunea dânsa aceluia care devenise stăpânul ei, în virtutea unei puteri misterioase? Nu-i ordonase Rocambole să descopere cu orice preţ unde-şi ţinea tezaurul Tippo-Runo?

Drumul a fost lung.

Timp de o oră Roumia auzi zgomotul lopeţilor lovind apa regulat, ceea ce dovedea că barca era condusă de nişte adevăraţi marinari.

Apoi, în fine, luntrea se opri lovindu-se de ceva, şi Roumia pricepu că ea abordase un vas.

În acelaşi timp Tippo-Runo o luă în braţe.

În fine ea a ajuns sus pe punte.

Un bărbat care îl aştepta pe Tippo-Runo, îi spuse:

— Totul e gata.

— Suntem singuri.

— Da. Am trimis toţi oamenii mei pe uscat.

— Şi cabina?

— E aranjată după ordinele dumitale.

— Bine. Spuse Tippo.

Roumia auzea toate astea, dar ea nu vedea nimic. Numai după ce ea coborî sub punte, el îi spuse:

— Acum, poţi să-ţi scoţi masca.

Roumia, putu atunci să privească în jurul ei.

Ea l-a văzut pe bărbatul cu care vorbise Tippo-Runo. Acesta era John Happer, căpitanul vasului, West-India.

Nava părea pustie.

— Scumpa mea, vei vedea că nu sunt un aventurier.

El o duse în cabina lui John Happer.

Sub pat se afla un oblon.

Tippo apăsă un resort şi acest oblon se deschise. Atunci Roumia a putut să vadă sub punte o pivniţă adâncă.

John Happer, care avea o lanternă în mână coborî în această pivniţă.

Erau acolo munţi de aur şi de pietre preţioase.

— Ei bine! Sunt un aventurier? Repetă Tippo-Runo pe un ton batjocoritor.

Capitolul LV.

Cum Roumia era bine informată dinainte asupra averii maiorului Linton şi cum ea jucase o adevărată comedie prefăcându-se că se îndoieşte, ea nu manifestă nici surprindere, nici admiraţie la vederea unei aşa de mari cantităţi de aur.

— Bine, spuse ea privindu-l pe Tippo-Runo, eşti într-adevăr bogat!

— Ah! Ghiceşti?

— Dovadă e că rămân cu dumneata.

Un surâs flutură pe buzele lui Tippo-Runo.

— Sper şi eu. Apoi chiar dacă ai vrea să pleci, acum ar fi prea târziu.

— Adevărat?

— Fără îndoială. Îţi voi dovedi asta îndată. Vino cu mine.

El făcu un semn lui John Happer care se urcă după ce închise oblonul.

— Condu-ne, în cabina doamnei.

John Happer trecu înainte şi străbătu puntea în toată lungimea sa.

Acolo împinse o altă uşă, şi Frumoasa Grădinăreasă se trezi, nu în pragul unei cabine de marinar, ci în pragul unui budoar.

Era un adevărat palat în miniatură.

Tippo-Runo se închise cu Roumia şi-i spuse atunci:

— Iată locuinţa ta, scumpa mea.

— Cum! Locuinţa mea?

— Fără îndoială.

— Provizorie, îmi închipui?

— Pentru două sau trei luni.

— Cum?

— Vom călători.

— Aş!

— Ce-ţi pasă, deoarece sunt bogat…

— E adevărat, răspunse dânsa, dar nu găsesc că sunt destul de bine instalată.

— Când vom fi pe mare, te vei putea urca pe punte.
— Unde mergem?
— Asta nu-ţi pot spune astăzi.
— Şi… când plecăm?
— Mâine seară, cu puţin înainte de apusul soarelui, dacă vântul se menţine şi timpul e frumos.
— Atunci pot să mă întorc pe uscat, astăzi?
— Nu.
— De ce?
— Fiindcă acum cunoşti secretul meu.
Ea dădu din umeri.
— Să crezi în dragostea bărbaţilor! Murmură ea…
— Amorul nu exclude neîncrederea, răspunse el cu cinism.
Ea nu mai răspunse nimic şi părea că se resemnează cu această captivitate momentană.
— Asta nu trebuie să ne împiedice să supăm.
— Cine ne va servi?
— John Happer.
— Cine este acest John Happer?
— Căpitanul acestei nave, care îmi aparţine, după cum îmi aparţine şi John Happer.
— Ah.
Tippo-Runo bătu cu pumnul în perete.
John Happer alergă.
— Dă-ne să supăm! Ordonă Tippo-Runo.
După cinci minute căpitanul, devenit pentru moment servitor, aducea o masă aranjată.
— Acum, lasă-ne, ordonă Tippo.
Dar când John Happer se retrăgea, Roumia îl opri cu un gest.
Şi privindu-l pe Tippo ea întrebă:
— Nu îmi vei da nici porumbiţa?
— Asta da.
Şi adresându-se lui John Happer, îi spuse:
— Ia luntrea şi du-te să aduci porumbiţa doamnei.

John Happer dispăru şi Tippo-Runo se aşează liniştit la masă.

Nu era un motiv, că dacă Tippo-Runo îşi schimba locuinţa să-şi schimbe şi obiceiurile. El supă ca de obicei şi bău la fel.

La ora două dimineaţa era beat mort şi se rostogolise sub masă.

Atunci Roumia se sculă şi alergă la uşă.

Dar această uşă era închisă pe dinafară.

Ea ar fi încercat în zadar să o deschidă.

„Prizonieră! Murmură ea cu mânie. Trebuie totuşi ca stăpânul să ştie că Tippo pleacă mâine”.

La ora trei dimineaţa o cheie se învârti în uşă.

Era John Happer care se întorcea aducând colivia cu porumbiţa.

El se uită la Tippo-Runo, clătină din cap şi murmură:

— Nici tunurile nu l-ar putea deştepta, trebuie să aşteptăm.

— Vrei să-i spui ceva?

— Da.

— Important?

— Foarte important. Dar nu e nimic.

Şi ieşi, închizând uşa cu precauţie. Dar cabina avea o fereastră.

Roumia o deschise şi aerul nopţii pătrunse în cabină. Apoi ea îl privi pe Tippo, tot cuprins de beţie. Tippo nu trebuia să se deştepte decât peste două sau trei ore.

Frumoasa Grădinăreasă scoase din sân un carnet, rupse o foaie şi scrise aceste cuvinte: „Sunt la bordul unei nave al cărei nume nu-l cunosc, dar căpitanul se numeşte John Happer.

Tezaurul e în cala acelui vas.

Mâine seară ridicăm ancora.

Roumia”

După ce scrisese acest bilet ea aşteptă.

În curând o lumină slabă a zilei pătrunse în cabină.

Porumbiţa, care până atunci dormise, se sculă.

Roumia puse biletul sub aripa ei şi o duse la fereastră.

Şi porumbiţa zbură.

Tippo tot dormea.

Dar porumbiţa nu s-a dus fără îndoială, departe, căci în mai puţin de o oră ea se întoarse, aducând următorul răspuns: „Totul e gata”.

Roumia mângâie porumbiţa şi o puse în colivie.

În acel moment Tippo-Runo începu să se agite.

Beţia lui se risipi şi un surâs flutură pe buzele Frumoasei Grădinărese care murmură: „Era şi timpul!”

Capitolul LVI.

Să ne întoarcem cu câteva ore în urmă până în momentul în care luntrea urca Tamisa, ducându-i pe Tippo-Runo şi pe Frumoasa Grădinăreasă, cu capul acoperit de capişonul de lână.

Vă amintiţi că o barcă mare ce servea la transportul cărbunilor urca de asemenea pe Tamisa.

Un bărbat care se afla la cârmă chiar întoarse capul când luntrile se întâlniseră.

În fine un câine de Terra-Nova, la un semn al acestui om, sărise în apă şi urmărise luntrea.

Un personaj care se afla în barcă şi care nu era altul decât Marmouset se apropie de cel dintâi. Acesta era Rocambole care-i spuse:

— A trecut pe lângă noi fără să ne vadă.

— Era ocupat de iubirea sa, fără îndoială.

— Sau de tezaurul său…

— În fine Roumia e pe drumul bun.

— Aşa cel puţin ne spune biletul adus de porumbiţă.

— Încă un mijloc ingenios pe care l-ai găsit stăpâne, zise Marmouset surâzând.

— Nu e al meu, răspunse Rocambole. De acest mijloc se servea încă în Evul Mediu.

— Bine! Dar câinele?

— Câinele e un animal superb pe care l-am adus din Terra Nova, unde m-am oprit când m-am întors din India. Fii liniştit, căci chiar dacă luntrea ar ieşi de pe Tamisa şi ar străbate Canalul Mânecii, Love nu ar părăsi-o.

— Fără îndoială, dar…

— Dar, reluă Rocambole, când luntrea se va opri, Love va veni.

— Ah!

— Şi el ne va conduce până la locul unde a fost lăsată luntrea.

Marmouset şi Rocambole nu mai erau ca în ajun, nişte gentilomi eleganţi îmbrăcaţi cu multă distincţie. Ei aveau mâinile şi feţele înnegrite şi erau îmbrăcaţi ca marinari.

— Stăpâne, reluă Marmouset, înţeleg că Tippo-Runo n-a destăinuit nimic Roumiei până astăzi.

— Dar ceea ce nu înţeleg, e cum eu, Rocambole, n-am putut descoperi unde e tezaurul?

— Da.

— Iată aproape o lună de când caut şi nu găsesc nimic, continuă stăpânul. E sigur că Tippo-Runo n-a depus banii săi niciunui bancher din Paris, Londra, Edinburg sau Dublin.

— Nu e totuşi un om care să le ascundă.

— Nu. Dar aşteaptă…

— Ce?

— Ca să se liniştească curiozitatea publică cu privire la dânsul şi ca nimeni să nu se mai ocupe de el.

— Pentru ce asta?

— El se teme ca ultimele evenimente din India, în care a fost amestecat să nu fie prezentate în adevărata lor lumină la amiralitate.

— Ah!

— Şi în acest caz doreşte ca banii săi să rămână la adăpost.

— În fine, unde i-o fi ascuns?

Un moment, continuă Rocambole, am crezut că Tezaurul a rămas pe vasul West-India, care se află ancorat în bazinul docurilor.

— Ei bine?

— Dar am recunoscut că această supoziţie era inadmisibilă.

— De ce?

— Deoarece John Happer ar fi fost în stare să ia totul într-o noapte întunecoasă, sau chiar să ridice ancora şi să plece cu o destinaţie necunoscută.

Pe când Rocambole vorbea astfel şi barca îşi continua mersul său greoi se auzi un lătrat.

— Ah! Exclamă Rocambole. Se întoarce Love.

Într-adevăr, puţin după aceea apăru câinele.

— Se pare că luntrea n-a mers departe, remarcă Marmouset.

Câinele zărindu-l pe stăpân se întoarse şi începu din nou să înoate însă încet pentru ca barca să-l poată urmări. Asta dură aproape o jumătate de oră.

— Dar, zise deodată Rocambole, iată-ne în bazinul docurilor.

— Bine! Răspunse Marmouset.

— Şi iată vasul West-India.

Bricul se clătina într-adevăr pe apă pe când câinele înota în jurul său.

Ochiul pătrunzător al lui Rocambole zări luntrea ce fusese legată lângă vas.

„Să mă fi înşelat, murmură el, şi tezaurul e tot pe navă?”

După aceste cuvinte el strânse pânza bărcii.

— Ce faci, stăpâne, întrebă Marmouset.

— Ancorez. Vom rămâne aici.

— Până când?

— Nu ştiu nimic.

Şi Rocambole se înfăşură într-o manta şi se culcă în fundul luntrii.

Câinele se urcă în luntre.

După un sfert de oră, Rocambole care se prefăcea că doarme auzi un zgomot uşor.

Un om coborî în luntrea legată de West-India cu o lanternă în mână.

Rocambole îl recunoscu.

Era John Happer căpitanul.

— Iată-l cu totul vindecat de rănile sale, şopti stăpânul la urechea lui Marmouset.

— Cine e acest om?

— John Happer.

— Îl vom urmări?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă e sigur că se va întoarce la bord.

Într-adevăr, în mai puţin de o oră luntrea se întoarse. Rocambole îl văzu urcându-se pe puntea navei pe John Happer, având în mână colivia cu porumbiţa.

— Oh! Oh! Exclamă, uitându-se la Marmouset. Roumia nu doarme.

— Cum?

— Ea a trimis să i se aducă mesagerul.

— Ah!

— Şi când se va lumina de ziuă vom avea veşti de la dânsa.

— Atunci ce facem?

— Tu vei rămâne ca să observi tot ce se petrece la bord.

— Şi dumneata?

— Eu mă duc pe uscat să aştept porumbiţa la locul unde ea vine de obicei.

Şi Rocambole se aruncă în apă, găsind asta mult mai simplu şi mai comod decât să tragă luntrea la ţărm.

Capitolul LVII.

O baie rece nu însemna nimic pentru Rocambole.

El ajunse la chei, se scutură ca un câine şi porni alergând spre Wapping, acel fericit cartier care e providenţa oricui are nevoie de ajutor, fără nici o intervenţie a poliţiei.

Desigur s-a dus la Calcraff, cârciumarul de la taverna „La Regele George”.

Calcraff nu se miră când îl văzu intrând şi-l conduse într-o odăiţă care adăpostea o garderobă foarte variată.

Rocambole îşi schimbă rufăria şi hainele, apoi reintră în sala comună.

Aici se afla puţină lume. Câţiva mateloţi, câţiva irlandezi, două sau trei femei care beau.

La o masă, într-un colţ, un om bea singur o sticlă cu rom.

Rocambole îl privi şi tresări.

„Unde dracu l-am văzut pe acest om?” se întrebă. Apoi deodată îşi aminti.

„E un fost tovarăş de ocnă, îşi zise el bătându-se pe frunte. Cum de se află aici?”

După costumul său se vedea că e cârmaci pe vapor.

Cum devenise ocnaşul marinar şi ajunsese să fie ofiţer?

Asta îl intriga pe Rocambole aşa de mult încât îşi scoase ceasornicul şi se uită să vadă dacă are timp să dezlege această enigmă.

Orologiul său arăta orele trei dimineaţa.

Locul unde porumbiţa aduce biletele Roumiei nu era altul decât mansarda ocupată de irlandeză.

Aceasta stătea la doi paşi de cârciumă, în acea casă locuită de Gipsy şi pe acoperişul căreia sărmana fată ieşea în fiecare noapte ca să-l vadă pe iubitul ei sir Arthur Newil.

Era toamnă şi ziuă nu se făcea decât la orele cinci. Roumia nu putea să dea drumul porumbiţei sale decât ziua.

Rocambole mai avea deci două ore de aşteptare.

„Timpul înseamnă bani” spun englezii.

Rocambole ştia din experienţă că cel mai bun ajutor e întâmplarea, şi se duse să se aşeze în faţa acestui om. Cine ştie dacă nu va trage mari foloase din această întâlnire?

— Bună-ziua, camarade, spuse el.

Cârmaciul îşi încruntă sprâncenele şi crezu la început că are de-a face cu un matelot.

— Tu vii prea târziu, camarade.

— De ce?

— Am toţi oamenii necesari.

— Cum?

— Şi echipajul pe care John Happer m-a însărcinat să-l recrutez, este complet.

La acest nume de John Happer, Rocambole avu nevoie de tot sângele său rece ca să-şi înăbuşească un ţipăt. El făcu cu ochiul şi şopti cârmaciului.

— Te felicit, ai scăpat frumos.

— Eu? Întrebă acel om tresărind.

— N-ai fost acolo?

— Unde?

Rocambole n-avea timp să facă fraze; el încetă să mai vorbească în limba engleză şi i se adresă marinarului în limba franceză:

— Am mâncat împreună la Toulon.

Marinarul deveni palid.

— Te înşeli, murmură el.

— Tu erai numărul 41, reluă cu răceală Rocambole.

Acest amănunt era aşa de precis, încât sărmanul om începu să tremure.

— Şi adevăratul tău nume, dacă îmi aduc bine aminte, e Joseph Couturier sau Rondurier; nu ştiu bine, căci e atâta vreme de atunci!

— Camarade, murmură fostul ocnaş tremurând de frică, dacă ai inimă nu mă vinde. Ce spui e adevărat. Am evadat şi eram într-adevăr numărul 41. Dar nimeni nu ştie asta în Anglia, şi graţie bunei mele purtări, am devenit ceea ce sunt. N-am bani mulţi, dar ceea ce am voi împărţi cu tine.

El era zăpăcit şi vorbea pe un ton rugător.

Rocambole surâse şi-i zise:

— Deci tu nu mă recunoşti?

— Nu… totuşi… mi se pare… Ah! e cu neputinţă.

— Mă recunoşti?

— Numărul 117! Murmură fostul ocnaş.

— Chiar el, răspunse Rocambole.

Deodată faţa cârmaciului se înseninã; inima lui se linişti.

Numărul 117, adică Rocambole, devenise în urma îndrăzneţei sale evadări, eroul legendar al ocnei din Toulon.

El a smuls un om de la ghilotină, şi a oprit cuţitul în drumul său.

Un om ca dânsul nu era în stare să trădeze.

— Oh! Zise Joseph Couturier, nu îmi mai este frică, căci tu nu mă vei vinde.

— Nu, dacă mi te supui.

El reîncepu să tremure.

— Asta fiindcă, zise Rocambole, eu am devenit onest.

— Şi eu.

— Şi nu mai vreau să fac fapte fele.

— Nici eu. Atunci, adăugă fostul ocnaş, ce vrei de la mine?

— Vreau să-ţi dau un mijloc să-ţi răscumperi trecutul.

— Adevărat?

— Numai 117 n-a minţit niciodată.

— Asta e adevărat. Cel puţin aşa se spunea în ocnă.

— Şi au avut dreptate.

Apoi Rocambole ceru o sticlă de rom, pe care o aduse chiar Calcraff, căruia Rocambole îi spuse:

— Acest om poate avea încredere în mine?

— Ca şi în mine însumi, murmură Calcraff.

Cum pe Calcraff îl ştiu toţi că nu minţise niciodată, cârmaciul se linişti cu totul.

— Vrei să mi te supui? Repetă Rocambole.

— Da.

— Orbeşte?

— Da.

— Atunci ascultă.

Ce s-a petrecut atunci între Rocambole şi fostul ocnaş, nici Calcraff n-a putut afla.

Dar cu puţin înainte să se facă ziuă, Rocambole plecă murmurând: „Cred că acum îi am la mână pe Tippo-Runo”.

El se duse drept la mansarda irlandezei.

Aceasta dormea.

Rocambole o deşteptă bătând în uşă.

— Cine e acolo? Întrebă ea cu o voce răguşită de băutură.

— Eu, stăpânul, deschide.

Rocambole intră şi deschise fereastra, începuse să se lumineze de ziuă.

Deodată auzi o bătaie de aripi şi porumbiţa Roumiei intră în odaie.

Rocambole luă biletul şi-l citi.

„E foarte bine”, se gândi.

Şi scrise acest răspuns: „Totul e gata.”

Apoi, pe când porumbiţa pleca, el murmură: „Dacă Nadir ar fi aici, ar vedea că West-India mi-a căzut în mână.

Capitolul LVIII.

În acest timp Tippo-Runo după ce-şi făcuse porţia sa de somn se deşteptă odată cu primele raze ale soarelui.

După ce îşi frecă ochii maiorul se uită în jurul său.

Roumia adormise pe nişte perne, iar porumbiţa era în colivie.

Numai fereastra era deschisă. „De ce”?

Maiorul se aproprie; apoi o privi pe Frumoasa Grădinăreasă adormită.

„Cine ştie dacă ea n-a vrut să fugă?” se întrebă el.

Dar această presupunere i se păru absurdă şi murmură surâzând: „Nu se părăseşte un om aşa de bogat ca mine. Aici era cald şi ea avea nevoie de aer”.

Pe când el făcea această reflecţie se auziră două bătăi discrete în uşă.

— Intră! Zise maiorul.

Uşa cabinei se deschise şi John Happer intră.

— Am venit azi-noapte, zise el, dar Excelenţa Voastră nu mă putea înţelege.

— Ai ceva important să-mi spui? Întrebă Tippo-Runo.

— Fără îndoială.

— Să vedem.

— Mai întâi mi-am schimbat echipajul.

— De ce?

Fiindcă era zadarnic să mai avem la bord mateloţi aduşi din India.

— Ai dreptate.

— Cu atât mai mult cu cât mi se părea că unii începură să aibă bănuieli.

— Asupra existenţei tezaurului?

— Da.

— John Happer eşti un om onest.

— Te înşeli, răspunse căpitanul, sunt tot aşa de pungaş ca şi dumneata. Dar cum am tot interesul să te servesc, merg drept înainte pe drumul meu.

Tippo-Runo nu se supără de această opinie emisă de John Happer asupra comunei lor moralităţi.

— Astfel, ai noi mateloţi?

— N-am oprit pe niciunul din cei vechi.

— Şi cei noi sunt buni marinari?

— Excelenţi. Am însărcinat cu recrutarea lor un om pe care-l cunosc de multă vreme.

— Ah!

— E un fost ocnaş francez, care e un foarte bun marinar.

— Un ocnaş?

— Da, care a evadat.

— Ciudată alegere!

— Drace! Zise John Happer, cum putem să-l denunţăm, e al nostru trup şi suflet.

— Văd că sistemul meu ţi se pare bun, spuse Tippo-Runo râzând. Când vom fi gata?

— Părerea mea e ca diseară să ieşim din bazinul docurilor.

— Bine!

— Vom merge să ancorăm în mijlocul Tamisei.

— Şi apoi?

— Şi apoi plecăm mâine cum se face ziuă.

— Bine, zise Tippo-Runo. Acum vrei să ştii unde mergem?

— Drace! Răspunse cu naivitate John Happer, îţi mărturisesc că asta aş dori foarte mult. Nimic nu supără mai mult pe un marinar decât o destinaţie necunoscută.

— Ei bine! Mergem să facem o călătorie de explorare pe coastele orientale ale Scoţiei.

— Ah!

— Am cumpărat acolo, la şase leghe departe de Edinburgh, un vechi castel situat pe o stâncă, la malul

mării. Acolo voi pune în siguranţă tezaurul.

— Excelentă idee! Zise John Happer. Acum destăinuire pentru destăinuire.

— Să vedem?

— Îţi aminteşti de omul care a vrut să arunce în aer vasul nostru, şi care s-a salvat în mare?

— Drace! Zise Tippo-Runo, era francezul Avatar, amicul rajahului. Din fericire el s-a înecat.

— Crezi?

— Oh! Sunt sigur. Toate ziarele din India au anunţat că se pescuise cadavrul lui şi cel al indianului Nadir.

— Ei bine! Spuse cu răceală John Happer. Ziarele s-au înşelat.

— E cu neputinţă.

— Avatar trăieşte.

— Haide de!

— Şi e la Londra.

Tippo-Runo păli.

— El e la Londra, repetă John Happer, dar nu va fi pentru multă vreme.

— Cum?

— Aşteaptă deci, reluă căpitanul. Îţi aduci aminte că după îndrăzneaţa lui încercare de a pune mâna pe navă, am alcătuit un proces-verbal pe care l-a iscălit tot echipajul?

— Fără îndoială

— Acest proces-verbal va fi suficient pentru ca el să fie condamnat la moarte de consiliul de război, dacă cade în mâinile autorităţii maritime.

— Dar trebuie să cadă.

— El va fi arestat chiar azi.

— De cine?

— De poliţia engleză.

— Dar unde?

— La hotelul Bristol, unde trăieşte ca un adevărat gentilom.

— Eşti sigur de ce-mi spui?

— Foarte sigur.

— Tu l-ai văzut?

— Da.

— Unde şi când?

— Acum două zile la teatrul Covent-Garden. Am pus un matelot să-l urmărească, dar i-a pierdut urma. Atunci am făgăduit acestui om o mare recompensă dacă îl regăseşte pe acel gentilom şi l-am văzut chiar în noaptea asta.

— Şi el l-a regăsit?

— Dânsul mi-a spus că Avatar locuieşte la hotelul Bristol.

— Fie, spuse Tippo-Runo, a cărui frunte era udată de sudoare. Dar poliţia te va crede?

— Mă voi duce la Amiralitate să depun piesele de acuzare.

— Şi apoi?

— În acelaşi timp omul meu se va duce la poliţie ca să spună unde se află culpabilul.

— Bine, aprobă Tippo-Runo ştergându-se pe frunte. Dar aş fi preferat ca acest om să se fi înecat.

— El va fi împuşcat şi pentru noi este tot una.

Pe când John Happer vorbea astfel, un suspin ieşi din pieptul Frumoasei Grădinărese.

— Tăcere! Ordonă Tippo-Runo.

Roumia deschise ochii şi se arătă foarte mirată să se găsească în cabina de la West-India, aşa că John Happer şi Tippo-Runo ar fi putut jura cu crucea în mână că ea dormise de adevăratelea.

Capitolul LIX.

Marmouset stătuse la pândă în barca pentru transportul cărbunilor.

Dar nimic extraordinar nu se petrecuse pe bordul navei West-India, în tot cursul nopţii şi nimeni nu se urcase pe punte.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, câinele ce era culcat în barcă se scula.

Această mişcare îi atrase atenţia lui Marmouset.

Atunci el zări un om pe ţărm, care îi făcea semne.

Pentru oricare altul în afară de Marmouset acest om nu putea fi Rocambole.

Stăpânul îşi schimbase din nou atitudinea, costumul şi faţa.

Dar Rocambole voia să semene cu John Happer.

Marmouset sări în barcă şi ajunse la ţărm.

— Urmează-mă! Îi spuse Rocambole când el coborî din barcă.

Numai într-o stradă de lângă chei, Rocambole îi dădu lui Marmouset explicaţia purtării sale.

— Aşa după cum vezi, zise el, nu mai sunt Rocambole.

— Ah!

— Sunt John Happer.

— Căpitanul vasului West-India?

— Da.

— Nu pricep, zise Marmouset.

— Ascultă: diseară la miezul nopţii, iau comanda vasului West-India şi tu eşti ajutorul meu. Tippo-Runo, când mă voi urca eu la bord, va fi prizonier în cala vasului.

— Cine va pune mâna pe dânsul?

— Tu.

— Stăpâne, spuse Marmouset, până acum nu pricep nici un cuvânt din această enigmă.

— E foarte simplu, reluă Rocambole, John Happer şi Tippo-Runo trebuie să plece astă-seară pentru o destinaţie necunoscută.

— De unde ştii?

— Printr-un bilet pe care Roumia mi l-a trimis cu o porumbiţă.

— Prea bine.

— John Happer şi-a concediat tot echipajul său. El a însărcinat un om despre care crede că sigur îi va recruta zece mateloţi hotărâţi.

— Şi acest om?

— De care el se crede sigur, îmi este devotat trup şi suflet. N-am timp să-ţi spun nici cum nici pentru ce. Vei vedea.

— Unde mergem?

— La taverna „La Regele George”, la Calcraff.

— Ne întâlnim cu acest om?

— Da şi îl vom vedea şi pe John Happer sosind.

Toate astea erau încă obscure pentru Marmouset, dar el socoti inutil să-l mai chestioneze pe Rocambole.

După o jumătate de oră eu eram instalat cu dânsul şi Joseph Couturier, cârmaciul într-o sală de la catul întâi al tavernei, unde Calcraff avea obiceiul să-i ducă pe acei din clienţii săi care aveau de tratat afaceri serioase.

— Eşti sigur că John Happer va veni? Întrebă Rocambole.

— Am întâlnire cu dânsul la ora nouă ca să-i prezint cei zece mateloţi ai mei. Din ordinul dumitale, aceştia nu vor veni decât la ora zece, şi vom avea timp să-l expediem pe John Happer.

— Şi eşti sigur că niciunul din el nu-l cunoaşte.

— Sunt sigur că niciunul n-a navigat cu dânsul. Sunt doi care pretind că l-au întâlnit acum cinci ani în mările din sud; dar, adăugă cârmaciul te-ai metamorfozat aşa de bine încât asta n-are nici o importanţă.

— La lucru deci! Zise Rocambole.

Odaia în care ei se aflau comunica cu alta mai mică.

— Mă duc să aştept acolo, zise Rocambole. S-ar putea să mă recunoască intrând şi să încerce ca să reziste. Trebuie să-l surprindem.

În acelaşi timp Rocambole care avea în mână un pachet înfăşurat într-un ziar, trecu în odaia vecină şi se aşează după uşă.

Marmouset rămase cu cârmaciul.

După câteva minute suna ora nouă la o biserică din apropriere.

— Atenţie, zise Joseph Couturier.

Şi el îl chemă pe Calcraff.

Acesta apăru aducând o sticlă de rachiu.

— E cineva jos, îl întrebă cârmaciul?

— Nu.

— Tu eşti surd, nu-i aşa?

— Surd şi orb. Dar pivniţa mea e deschisă şi se află acolo un butoi gol care vă va servi de minune.

După câteva minute se auzi un pas greu pe scară.

— Iată-l! Spuse Joseph Couturier.

Într-adevăr John Happer intră.

— Te-am făcut să aştepţi, dar am trecut pe la Amiralitate, unde aveam câteva afaceri de reglat.

În acelaşi timp mi-am luat hârtiile de la bord. Cine e acest tânăr?

— Unul din mateloţi?

— Bine. Şi ceilalţi?

— Vor veni.

— Atunci să bem câte un pahar.

Dar în momentul în care John Happer turna de băut, uşa se deschise, o şuierătură se auzi, un laţ se înfăşură în jurul gâtului căpitanului, care căzu la pământ, pe jumătate strangulat. Rocambole îşi amintise de lecţiile pe care le luase de la strangulatori.

Cârmaciul şi Marmouset se repeziră la dânsul şi-l ţinură la pământ.

În acelaşi timp Rocambole apăru şi punându-i pumnalul în piept îi zise:

— Bunul meu John Happer, trebuie să te supui sau să mori; timpul e scump, şi nu putem să pierdem vremea în zadar.

John Happer era un om prudent; el îl văzuse pe Rocambole la lucru şi ştia de ce era dânsul în stare. De aceea nu încercă nici să strige, nici să reziste. Într-o clipă Joseph Couturier la un semn al lui Rocambole legase mâinile şi picioarele căpitanului.

Atunci Rocambole îl chemă pe Calcraff, spre care John Happer se uită cu mânie şi-i ceru cele necesare pentru scris.

Apoi adresându-se din nou lui John Happer, îi spuse:

— Ţi se va dezlega mâna dreaptă şi vei scrie ce îţi voi dicta.

John Happer fusese ridicat în sus şi aşezat pe un scaun la o masă, pe care Calcraff pusese o călimară şi un toc.

— Şi dacă nu vreau, zise John Happer.

— Vei fi mort în zece secunde.

John Happer se resemnă.

Atunci Rocambole îi dictă următorul bilet: „Excelenţei sale maiorului Linton.

Ţi-l trimit pe şeful meu de echipaj care va lua comanda navei, cu mateloţii săi, de care răspund ca de mine însumi. Ei vor scoate nava din bazin şi mă vor aştepta la o leghe depărtare. La miezul nopţii voi fi la bord gata să execut ordinele dumitale.

Rămân pe uscat să reglez nişte afaceri.

John Happer”

După ce acest bilet a fost scris, Rocambole îl chemă din nou pe Calcraff.

— Răspunzi de acest om timp de zece zile.

— Da, răspunse Calcraff. El va sta de minune în butoiul gol de care ţi-am vorbit, şi peste zece zile…

— Îl vei pune în libertate să se ducă să caute vasul West-India, răspunse Rocambole pe un ton batjocoritor.

Capitolul LX.

Am spus că John Happer era prudent şi el ţinea foarte mult la viaţă.

De aceea în faţa stiletului lui Rocambole el se lăsase legat.

Calcraff, care nu se amesteca în nimic, luă totuşi o lumânare ca să lumineze calea lui Rocambole, cârmaciului şi lui Marmouset.

După zece minute John Happer avea ca domiciliu un butoi gol, în perspectiva unui pumn de la Calcraff dacă striga, şi făgăduiala de a fi liber peste zece zile.

După asta, Rocambole şi cei doi tovarăşi se urcară în cameră, făcură să dispară orice urmă de luptă şi îi aşteptară pe cei zece mateloţi, care sosiră rând pe rând.

Cârmaciul îi prezentă falsului John Happer unul după altul, şi niciunul nu bănuia că nu are în faţa lor pe adevăratul căpitan al vasului „West-India”.

— Ai primit ordinele mele, îi spuse Rocambole lui Joseph Couturier.

— Da, căpitane.

— Du-te la bord şi aşteaptă-mă pe diseară, la miezul nopţii, afară din bazin.

În acelaşi timp pe când Joseph Couturier ieşea urmat de mateloţi, Rocambole îl luă pe Marmouset de braţ şi-i spuse câteva cuvinte.

— E dintre ai noştri? Întrebă un matelot pe cârmaci arătându-i-l pe Marmouset.

— Da. Răspunse acesta.

— Înţelegi de ce nu vreau să apar la bord ziua, îi spunea Rocambole lui Marmouset.

— Da. Noaptea, Tippo-Runo se îmbată şi atunci doarme.

— Bine… La bord caută să schimbi o privire cu Roumia.

— Bine!

— Şi fă-o să înţeleagă că e necesar să ajute beţia lui Tippo-Runo cu un narcotic uşor.

Marmouset făcu un semn afirmativ din cap.

— Dacă doarme când mă voi urca la bord totul va merge de minune.

— Asta e tot?

— Da. Du-te.

Cârmaciul, Marmouset şi cei zece mateloţi părăsiră taverna.

Rocambole mai stătu puţin de vorbă cu Calcraff.

Apoi el trecu în acea odaie care îi servea drept vestiar de unde ieşi după un sfert de oră redevenind un perfect gentilom.

Atunci el se îndreptă spre frumoasele cartiere ale Londrei, şi când ajunse în stradă, intră într-un birou telegrafic.

Apoi el expedie următoarea telegramă: „Doamnei Vanda Kraileff, Hotelul Belgia, Kolkstone.

Afacerea tranşată.

Vei pleca cu copilul şi Milon cu trenul de la miezul nopţii în Franţa.

Avatar.”

El nu se întoarse imediat la hotel şi se duse să prânzească în Piccadilly, şi apoi la club să citească ziarele.

„E mult timp, îşi zicea el în gând, de când n-am avut o zi liberă”.

Într-adevăr. Rocambole n-avea nimic de făcut până să se ducă să ia comanda vasului West-India, nimic decât să meargă la hotelul Bristol şi ca să ia diferite hârtii şi sacul său cu bani.

Pe când străbătea curtea hotelului o femeie îi ieşi înainte.

Era gigantica irlandeză.

— Ce vrei? O întrebă el mirat, căci ştiuse că o plătise destul de bine şi nu mai credea că are să o mai revadă.

— Te-am căutat peste tot, răspunse ea.

— De ce?

— La Calcraff, în Wopping. Şi la amiază te aştept aici, răspunse ea.

— Ei, bine! Ce e?

— S-a reîntors porumbiţa.

Rocambole tresări şi-şi încruntă sprâncenele.

— Cu un bilet?

— Da

— Unde e?

— Iată-l.

Şi irlandeza îi dădu un bilet.

Rocambole nu îndrăzni să se apropie de becul de gaz ce ardea în curte. El ceru cheia, făcu un semn irlandezei să-l urmeze şi se urcă în odaia sa.

— Acolo, deschise biletul şi îl citi pălind: „John Happer ştie că eşti la Londra. El te-a denunţat la Amiralitate.

Nu te duce la hotel Bristol.”

— Oh! Oh! Zise Rocambole, iată un bilet important. Trebuie să plec repede.

Şi pe când îşi lua repede sacul său de călătorie, el îi Spuse irlandezei:

— Ce ai făcut cu porumbiţa?

O am acasă, crezând că poate vrei să răspunzi.

— Ai făcut bine, să plecăm…

Dar Rocambole n-avu timp să ajungă la uşă, căci se auzi o bătaie urmată de aceste cuvinte:

— În numele legii, deschide!

— Drace! Se gândi Rocambole, amiralitatea nu şi-a pierdut timpul.

— Vei scrie un bilet. Îl vei pune sub aripa porumbiţei şi îi vei da drumul mâine dimineaţă când se va face ziuă.

Apoi deschise şi se găsi faţă în faţă cu doi ofiţeri de poliţie.

— Maiorul Avatar? Întrebă unul din ei.

— Eu sunt.

— Domnule, reluă unul din poliţişti, avem misiunea să te arestăm.

— Pe mine?

— Pe dumneata domnule… iată mandatul.

— De ce crimă sunt deci culpabil?

— Eşti acuzat că în golful Bengal, ai vrut să revolţi echipajul vasului West-India.

— Aş!

— Şi că ai încercat să arunci în aer acel vas.

— Domnilor, le spuse cu gentileţe Rocambole, e fără îndoială o greşeală; dar cum nu trebuie să vă conving pe

dumneavoastră, sunt gata să vă urmez. Permiteţi-mi numai să scriu două rânduri unuia din amicii mei, care va veni desigur să mă pună în libertate.

După aceste cuvinte el scrise câteva cuvinte în limba franceză şi dădu irlandezei biletul.

Apoi adresându-se poliţiştilor le spuse:

— Acum să mergem, domnilor!

Capitolul LXI.

În acest timp la bordul vasului West-India a domnit în tot cursul zilei liniştea.

Joseph Couturier, noul cârmaci sosise pe la amiază cu echipajul său, şi îi dăduse lui Tippo-Runo biletul pe care John Happer îl scrisese la ameninţarea lui Rocambole.

Acest bilet nu-i dădu nimic de bănuit lui Tippo-Runo.

El îşi spusese chiar că dacă John Happer rămăsese pe uscat era ca să se asigure de arestarea lui Rocambole.

Pe când el era pe punte, Roumia rămăsese singură, şi se grăbise să scrie biletul prin care-l înştiinţa pe Rocambole de pericolul ce-l ameninţa.

Trecu o oră, apoi două, apoi o parte a zilei trecuse.

Porumbiţa nu se întoarse.

Tippo-Runo coborî în cabină şi îi spuse Roumiei:

— Te sfătuiesc, să urci pe punte; e un timp splendid şi ai putea să-ţi iei adio de la Londra.

Roumia îl ascultă.

Prima persoană pe care o zări fu Marmouset şi ea respiră uşurată.

Marmouset profită de un moment în care Tippo-Runo stătea de vorbă cu cârmaciul ca să-i şoptească aceste cuvinte:

— Stăpânul va veni la bord la noapte. Supează devreme. Narcotic.

Ea dădu din cap şi se apropie de Tippo-Runo. Porumbiţa nu mai venea, dar cuvintele lui Marmouset o liniştiseră pe Roumia.

La ora şase seara Tippo spuse Roumiei:

— Plecăm.

— Ah! Răspunse ea cu nepăsare.

— Vom ieşi din bazin şi mâine dimineaţă vom intra în mare.

Într-adevăr, Joseph Couturier dădea ordinele de rigoare şi West-India ieşea din bazin şi cobora Tamisa.

Era noapte când vasul se opri la locul indicat, Roumia găsise mijlocul să schimbe câteva cuvinte cu Marmouset.

— Stăpânul e în mare pericol, zise dânsa.

— În pericol?

— Da, John Happer e pe uscat.

— Ştiu.

— Şi l-a denunţat…

Marmouset surâse.

— John Happer nu e de temut.

— Crezi?

— Sunt sigur căci e în puterea noastră.

Acest răspuns o linişti pe Roumia.

— Dar porumbiţa mea nu s-a întors, zise ea.

— Asta înseamnă că stăpânul a oprit-o, socotind că e inutil să trezească bănuielile lui Tippo-Runo. El ţi-o va aduce.

La ora zece seara Tippo-Runo ceru să i se pună masa şi se închise cu Frumoasa Grădinăreasă în cabina transformată pentru dânsa într-un adevărat palat.

— Iubita mea, s-ar putea ca John Happer să se urce la bord, când eu voi fi deja plecat în acea ţară a visurilor în care vinul de Porto îmi serveşte drept călăuză zilnică.

— Dacă ai instrucţiuni pentru dânsul, lasă-mi-le mie, răspunse Roumia.

— Vreau să aştepte deşteptarea mea ca să ridicăm ancora.

— Vei fi ascultat, spuse Roumia.

Tippo se aşează la masă şi bău şi mâncă ca de obicei. El nu observă că în ultimul pahar pe care îl goli, Roumia lăsase să cadă o pulbere neagră. Era narcoticul prescris.

Şi numai ce goli acest din urmă pahar şi Tippo-Runo se trânti pe canapeaua pe care stătea şi închise ochi.

Atunci Roumia deschise uşa cabinei şi Marmouset intră.

— El doarme pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore, zise ea surâzând, şi nici tunurile nu-i pot deştepta. Cât e ceasul?

— Miezul nopţii, murmură Marmouset.

— Atunci stăpânul va veni în curând.

— Sper şi eu.

Roumia şi Marmouset îl lăsară pe Tippo-Runo beat mort în cabină şi se urcară pe punte.

Noaptea era luminoasă şi luna strălucea pe cer.

O barcă cobora pe Tamisa şi părea că vine drept spre West-India.

— Iată stăpânul, murmură Marmouset.

Amândoi aşteptau foarte îngrijoraţi. Barca se apropie. Ea trecu pe lângă navă şi nu se opri. Nu era dânsul.

— Mi se pare, spuse cârmaciul, apropiindu-se la rândul său de Marmouset că stăpânul a întârziat. A trecut de miezul nopţii.

Marmouset nu răspunse. Începuse să fie cuprins de nelinişte, cu atât mai mult că John Happer venise la taverna „La Regele George”, spunând că venea de la Amiralitate.

Orele treceau.

Mai multe bărci coborau fluviul, dar niciuna nu se apropia de West-India.

Şi Rocambole nu apărea.

— Oh! Strigă deodată Marmouset. I s-a întâmplat vreo nenorocire stăpânului, desigur.

— Mă tem, murmură Roumia, foarte îngrijorată.

Şi apropiindu-se de Joseph Couturier îi spuse:

— Pune o luntre pe apă!

Dar în acel moment se auzi un zgomot în aer şi Marmouset şi Roumia văzură o pasăre zburând.

— E porumbiţa! Strigă Roumia.

— O scrisoare de la stăpânul! Exclamă Marmouset vesel.

Porumbiţa veni drept pe umerii Roumiei. Ea avea un bilet sub aripi.

Atunci Marmouset citi aceste rânduri scrise cu creionul: „Sunt prizonier. Dar ca să găuresc zidul unei închisori nu e pentru mine o jucărie; deci nu vă îngrijoraţi.

Aruncaţi-l în fundul pivniţei pe Tippo-Runo adormit.

Ridicaţi ancora şi plecaţi la Havre. Vă voi ajunge.

Rocambole.”

— Ce să facem? Murmură Roumia.

— Să ne supunem, răspunse cu gravitate Marmouset. Stăpânul şi-a călcat vreodată făgăduiala? Deci să plecăm!

Şi West-India porni urcând cu sine pe Tippo-Runo adormit şi tezaurul furat de dânsul.

SFÂRŞIT